

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • JULI 2010

Liahona

In de gehele wereld, p. 24

Het evangelie verkondigen zonder defensief te worden, p. 30

De zegeningen van seksuele reinheid, pp. 14, 42

Ik was een bekeerling, maar had ik me wel bekeerd? p. 50

De rol van de zondagsschool in onderwijsverbetering, p. 74

GEPLAATST MET TOESTEMMING (VUFDE INTERNATIONALE KUNSTWEDSTRIJD)

Frank Magleby, *De boerderij van Benbow met vijver*

In maart 1840 arriveerde ouderling Wilford Woodruff van het Quorum der Twaalf Apostelen in Hanley (Engeland), waar hij twee recente bekeerlingen sprak, William en Ann Benbow. Hij reisde met broeder Benbow naar Herefordshire om het evangelie te verkondigen aan Williams broer John en zijn gezin. De gebroeders Benbow nodigden vervolgens omwonenden uit om samen te luisteren naar de zendelingen. Als gevolg daarvan werden er in deze vijver op de boerderij van Benbow dertien mensen gedoopt.

Ze stelden ouderling Woodruff ook voor aan hun voormalige kerkgemeente, meer dan zeshonderd mensen die hun eigen kerk hadden opgericht, de United Brethren. Op eentje na lieten ze zich uiteindelijk allemaal dopen. Later dat jaar gaven ze de kerk hun kerkgebouw, Gadfield Elm Chapel, in eigendom. Zie 'De aarde vervullen', pagina 24.

BOODSCHAPPEN

- 4** Boodschap van het Eerste Presidium: Trouwe vrienden
President Henry B. Eyring
- 7** Huisbezoekboodschap: De gezinsbanden sterken

HOOFDARTIKELEN

- 12** Een thuis vinden in het evangelie
Rozelle Hastwell Hansen
Ik was duizenden kilometers van huis, maar toen ik voor het eerst de kapel inging, leek het alsof ik thuis was.

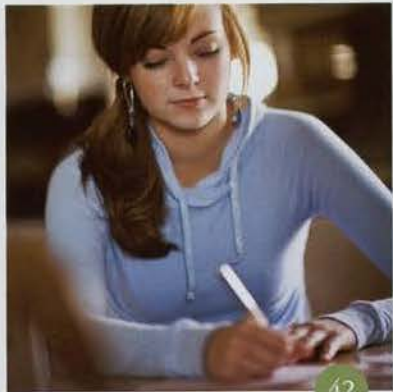
OP DE OMSLAG
Voorkant: Emin Zulfugarov,
Toewijding van Rusland.
Achterkant: Erick Duarte,
Klaar voor het verbond.

- 18** Kies voor de tempel
Richard M. Romney
Heiligen der laatste dagen in India getuigen van de zegeningen van het tempelhuwelijk.
- 24** De aarde vervullen
De Kerk van Jezus Christus is nu over de hele wereld verbreid. Deze beelden getuigen daarvan.
- 30** Vol vertrouwen vertellen over het evangelie
Ouderling M. Russell Ballard
We moeten vol vertrouwen optreden, ons goed bewust van wie wij zijn en waar wij voor staan.

RUBRIEKEN

- 8** Kleine en eenvoudige dingen
- 10** Wij spreken van Christus: Hij kan elke wond genezen
Sylvia Erbolato Christensen
- 11** Een taak in de kerk: Gezegend door mijn roeping
Judith Castillo Martelo
- 14** Wat wij geloven: Seksuele reinheid is ons tot zegen
- 16** Evangelieparels: Wat hebben de pioniers ons gegeven?
President Stephen L. Richards
- 38** Onder heiligen der laatste dagen
- 74** Kerknieuws
- 79** Ideeën voor de gezinsavond
- 80** Tot we elkaar weerzien: Vechten, vluchten of klappen incasseren?
R. Val Johnson

JONGVOLWASSENEN

42

42 Beste Frieda

Jongvolwassenen schrijven adviesbrieven aan een jonge vrouw die zich afvraagt of ze zal gaan samenwonen met haar vriend.

Kijk eens of je de Liahona kunt vinden die we in deze uitgave hebben verstoppt.

JONGEREN

46

46 Aangestipt

48 Poster: Veertig jaar bouwen

49 Onze plek

50 Hoe ik het weet: Leren weten

Sonia Padilla-Romero

52 Het komt goed

Ouderling Erich W. Kopischke

Ik hield me vast aan mijn getuigenis en het heeft er vooral toe geleid dat ik in mijn jeugd actief bleef.

56 Een eeuwig gezin

Joshua J. Perkey

Ondanks het verlies van haar familie vindt Uanci troost in de wetenschap dat haar familieleden voor eeuwig aan elkaar zijn verzegeld.

52

KINDEREN

70

58 Hij zei: 'Absoluut niet'

Truman E. Benson

Ik dacht dat mijn beste vriend alles zou doen waartoe ik hem uitdaagde. Tot vandaag.

60 Leid mij, help mij

Anne-Mette Howland

We waren verdwaald in een nieuwe stad, dus baden we om hulp.

62 De belofte van een profeet

President Thomas S. Monson

President Monson vertelt een verhaal over zijn eigen familie en het belang van ons getuigenis.

64 Participatieperiode: Ik kan het voorbeeld van Jezus Christus volgen

Sandra Tanner en Cristina Franco

66 Parasols van pioniers

Marli Walker

Twee pioniermeisjes mogen hun parasols meenemen op de lange reis. Maar kunnen zij ze opgeven als dat nodig is?

68 Ons prikbord

70 Voor jonge kinderen

**JULI 2010 110 DE JAARGANG NUMMER 7
LIAHONA 09287 120**

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Verantwoordelijk redacteur: Spencer J. Condie
Adviseurs: Keith K. Hilbig, Yoshihiko Kikuchi, Paul B. Pieper

Hoofddirecteur: David L. Frischknecht
Directeur redactie: Vincent A. Vaughn
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Hoofredacteur: R. Val Johnson
Assistent-hoofredacteurs: Jennifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Mederedacteur: Ryan Carr
Assistent-redactrice: Susan Barrett

Redactiemedewerkers: David A. Edwards; Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekerk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Don L. Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell
Directiesecretaresse: Laurel Teuscher

Art-director: Scott Van Kampen
Productiemanager: Jane Ann Peters

Medewerkers ontwerp en productie: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Eric P. Johnson, Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilson

Voorbereidend drukwerk: Jeff L. Martin

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick
Directeur distributie: Randy J. Benson

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk Vertaalbureau
Turnhoutsebaan 130, B-2460 Kasterlee
Telefoon: 0032-(0)14-265775

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64
NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Uw kopij graag per e-mail naar nieuws@liahona.nl

Distributie:

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
European Distribution Ltd., Magazine Service,
Steinmühlstr. 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland
Tel.: 00800 3478 3388, fax: 00 49 6172 492860
E-mail: orderseu@ldschurch.org

Jaarabonnement: € 7,50 De volgende

betalingwijzen zijn mogelijk:
Creditcard (bel of e-mail EDL; zie Distributie hierboven)
Overschrijving per bank op de volgende rekening:
Dresdner Bank, IBAN: DE42 5008 0000 0732 3712 00,
BIC: DRESDEFF, Omschrijving: abonneenummer + naam +
wijk/gemeente.

Bijdragen:

**Stuur manuscripten en vragen aan: Liahona, Rm. 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024,
USA; of per e-mail naar: liahona@ldschurch.org.**

De *Liahona* (Een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aamwizer' betekent) verschijnt in de volgende talen:
Albanees, Armeens, Bahasa Indonesia, Bislama, Bulgaars,
Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests,
Fiji, Fins, Frans, Grieks, Hindi, Hongaars, IJslands, Italiaans,
Japans, Kinbati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagasi,
Marshallees, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools,
Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Sinhala, Sloveens,
Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans,
Tsjechisch, Urdu, Vietnamees en Zweeds. (Frequentie verschilt
per taal.)

Uitgever: © 2010 Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten
voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Tekst- en beeldmateriaal in de *Liahona* mag gereproduceerd
worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of
thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de
bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht
kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East
North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For Readers in the United States and Canada:

July 2010 Vol. 110 No. 7. LIAHONA (USPS 311) Dutch
(ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada,
\$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address.
Include address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt
Lake Distribution Center at address below. Subscription help line:
1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American
Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT
84126-0368.

Meer online

Liahona.lds.org

Res
Book Area
M205.5
S838D4T
July 2010
31190

VOOR VOLWASSENEN

'Kies voor de tempel' (pagina 18) is een artikel over heiligen der laatste dagen in India die de tempelzegeningen genieten. **Voor meer foto's** bij dit verhaal, zie www.liahona.lds.org.

VOOR JONGVOLWASSENEN

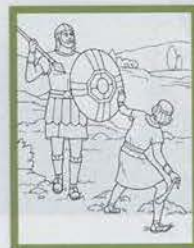
In 'Beste Frieda' (pagina 42) schrijven Scandinavische jongvolwassenen brieven aan een jonge vrouw die in de verleiding is met haar vriend te gaan samenwonen. **Meer over dit onderwerp** op www.gospeltopics.lds.org; **klik op 'Chastity'**.

VOOR JONGEREN

Als je graag 'Aangestipt' leest (pagina 46), vind je **meer vragen en antwoorden** (in het Engels) op www.newera.lds.org. Klik op 'Got a Question?'

VOOR KINDEREN

Druk een pionierskleurboek af op www.liahona.lds.org.

Kleur de plaat van David en Goliath op pagina 72. Lees daarna het schriftverhaal van David en Goliath (in het Engels) op www.friend.lds.org.

IN JOUW TAAL

De *Liahona* en ander materiaal van de kerk is in veel talen te vinden op www.languages.lds.org.

President
Henry B. Eyring

Eerste raadgever in het
Eerste Presidium

Trouwwe vrienden

Het is een groot eerbetoon van de Heiland als Hij ons 'vrienden' noemt. Wij weten dat Hij alle kinderen van zijn hemelse Vader volmaakt liefheeft. Hij behoudt die titel voor aan hen die Hem trouw dienen. U zult zich herinneren dat in afdeling 84 van de Leer en Verbonden staat: 'En voorts zeg Ik u, mijn vrienden, want voortaan zal Ik u vrienden noemen: Het is raadzaam dat Ik u dit gebod geef, opdat gij wordt zoals mijn vrienden in de dagen dat Ik bij hen was, rondreizende om het evangelie in mijn macht te prediken' (LV 84:77).

Wij worden zijn vrienden als we namens Hem anderen dienen. Hij is het volmaakte voorbeeld van de vrienden die wij moeten worden. Hij heeft alleen maar het beste voor met de kinderen van zijn hemelse Vader. Hun geluk is zijn geluk. Hij voelt hun verdriet omdat Hij de prijs voor al hun zonden heeft betaald, al hun zwakheden op Zich heeft genomen, al hun

De volmaakte Vriend, Jezus Christus, biedt anderen volkomen onbaatzuchtig geluk aan. Wij worden zijn vrienden als we namens Hem anderen dienen.

moelijkheden heeft gedragen, en al hun verlangens heeft gevoeld. Zijn motieven zijn zuiver. Hij streeft niet naar erkenning, maar geeft zijn hemelse Vader alle eer. Deze volmaakte Vriend, Jezus Christus, biedt anderen volkomen onbaatzuchtig geluk aan.

Ieder van ons die een doopverbond heeft gesloten, heeft beloofd om zijn voorbeeld te volgen in het dragen van elkaars lasten, zoals Hij dat zou doen (zie Mosiah 18:8).

De komende dagen krijgt u veel kansen om een vriend van Hem te zijn. Misschien als u ergens op een stoffige zandweg loopt. Misschien als u in een treinwagon plaatsneemt. Misschien als u een zitplaats zoekt in de kerk. Als u oplet, zult u iemand zien die een zware last met zich meedraagt. Misschien een last van verdriet of eenzaamheid of wrok. Misschien ziet u dat alleen maar als u om de Geest hebt gebeden zodat u in hun hart kunt kijken, en als u

hebt beloofd om de neerhangende handen op te heffen.

Het antwoord op uw gebed kan het gezicht van een oude vriend zijn die u jaren niet hebt gezien, maar wiens behoeften u in uw hart en uw verstand ineens voorkomen als waren ze uw eigen behoeften. Ik heb dat zelf meegeemaakt. Oude vrienden van ver weg en uit het verleden hebben contact met mij gezocht om me te bemoedigen als alleen God ze over mijn last kon hebben verteld.

Levende profeten van God hebben ons gevraagd om trouwe vrienden te worden van hen die nieuw zijn in de kerk, en om de afgedwaalden te redden. We kunnen het, en we doen het als we altijd de Heiland indachtig zijn. Als we anderen steunen en hun lasten verlichten, helpt Hij ons. Hij zal ons leiden naar mensen in nood. Hij zal ons zegenen om te voelen wat zij voelen.

Volharden wij in onze inzet om hen te dienen, dan krijgen wij steeds meer van de gave om zijn liefde voor hen te voelen. Dan krijgen wij de moed en de kracht om telkens en telkens weer trouw anderen de helpende hand te bieden.

En in tijd en eeuwigheid voelen wij vreugde als we welkom worden geheten in het gezelschap van zijn trouwe vrienden. Ik bid om die zegen voor ons allen en voor hen die wij zullen dienen. ■

LESGEVEN MET DEZE BOODSCHAP

De gezinsleden zullen eerder een zinvolle bijdrage aan de discussie leveren als u ze vraagt om op iets bepaalds te letten bij het doorzoeken van de Schriften en de woorden van de profeten (zie *Onderwijzen — geen grotere roeping* [1999], p. 55). Vraag de gezinsleden om bij het lezen van het artikel op beginselen te letten die hen kunnen helpen om in aanmerking te komen voor de titel vriend van de Heer.

In *Onderwijzen — geen grotere roeping* staat: 'Als u christelijke liefde bezit, zult u anderen beter in het evangelie kunnen onderwijzen. Dan zult u worden geïnspireerd om ervoor te zorgen dat anderen de Heiland leren kennen en Hem navolgen' (p. 12). Stel vast met welke beginselen uit het artikel u een betere huisonderwijzer kunt worden. Bespreek ze met uw collega en bedenk na gebed hoe u 'trouwe vrienden' kunt zijn voor de mensen die u dient.

KINDEREN

Hij wil het beste voor ons.

Hij is blij als wij blij zijn.

Jezus Christus, onze volmaakte Vriend

President Eyring heeft gezegd dat Jezus onze volmaakte Vriend is. Zo laat Jezus zijn volmaakte vriendschap voor ons zien:

Hij is verdrietig als wij verdriet of pijn hebben.

Hij leed voor onze zonden zodat wij terug kunnen komen bij onze hemelse Vader.

Een vriend van Jezus zijn

President Eyring zei dat we een vriend van Jezus kunnen worden door een vriend van andere mensen te worden. Op de plaatjes zie je een paar manieren om een vriend te zijn. Schrijf de letter van het plaatje bij de zin die bij het plaatje hoort.

- _____ We kunnen iemand helpen om weer naar de kerk te gaan.
- _____ We kunnen iemand helpen die eenzaam is.
- _____ We kunnen iemand helpen die verdrietig is.
- _____ We kunnen altijd aan Jezus denken.

JONGEREN

De nieuwe Matthew Okabe

Ik voelde me niet erg thuis. Mijn familie was net van de andere kant van het land hiernaartoe verhuisd. De wijk waar we naartoe waren verhuisd had veel jongeren, maar dit was mijn eerste keer als 'de nieuwe'. Het ergste was dat ik naar een nieuwe school moest en ik dacht meteen: 'Bij wie moet ik nu gaan zitten voor de lunch?' Misschien zag ik iemand uit de kerk, maar ik wilde me niet opdringen aan het lunchgroepje van iemand anders, vooral omdat ik niet wist of ze me er wel bij wilden hebben!

De eerste dag op school leek geen einde te hebben. Eindelijk ging de bel voor de lunch. Ik liep langzaam de kantine binnen en bad hemelse Vader dat ik iemand mocht vinden die ik kende. Ik keek om mee heen in de hoop dat ik iemand herkende. Niemand. Dus ging ik naar

een tafel aan het andere eind van de kantine en at mijn lunch op.

Later die dag zag ik in de wiskundeles een bekend gezicht. Ik had David die ochtend bij het seminarie gezien. Hij vroeg naar mijn lesrooster en we ontdekten dat we allebei op dezelfde tijd lunchpauze hadden. 'Hé, waar was jij vandaag bij de lunch?' zei hij.

'Ik zat aan de andere kant van de kantine', antwoordde ik. 'Kom morgen maar bij mij zitten', zei hij.

Ik ben een liefhebbende hemelse Vader die ieders noden kent en onze gebeden verhoort dankbaar. Ik ben ook iemand dankbaar die bereid was om mij in vriendschap de hand te reiken. Iets eenvoudigs als een uitnodiging kan zo veel verschil uitmaken.

De gezinsbanden sterken

Bestudeer dit materiaal en bespreek het met de zusters die u bezoekt, als u dat gepast vindt. Gebruik de vragen om de zusters te sterken en om de ZHV actief deel uit te laten maken van uw eigen leven.

Uit de Schriften: Genesis 18:19; Mosiah 4:15; IV 93:40; Mozes 6:55–58

Elke kans aangrijpen om de gezinsbanden te sterken

‘Wij bevinden ons allemaal in verschillende gezinssituaties. Sommige gezinnen bestaan uit een moeder en vader en kinderen. Sommige echtparen hebben geen kinderen meer thuis. Veel leden van de kerk zijn ongehuwd en sommigen zijn ongehuwde ouders. Anderen zijn weduwen of weduwnaars.

‘Hoe uw gezin er ook uitziet — iedereen kan eraan werken om zijn eigen gezin te versterken of andere gezinnen daarbij te helpen.

‘[Ik ging eens] naar het huis van mijn nicht en haar gezin. Voordat de kinderen die avond naar bed gingen, hadden we een korte gezinsavond en lazen we een verhaal uit de Schriften. Hun vader vertelde over het gezin van Lehi en hoe hij zijn kinderen bijbracht dat ze zich moesten vasthouden aan de roede van ijzer, die het woord van God voorstelde. Als ze zich aan de roede van ijzer vasthielden, zouden ze beschermd worden en vreugde en geluk ontvangen. Als ze de roede van ijzer loslieten, liepen ze het risico in de rivier te verdrinken.

‘Om de kinderen dat duidelijk te maken, speelde hun moeder de “roede van ijzer” waar ze zich aan vast moesten houden en hun vader speelde de rol van de duivel, die probeerde de kinderen van veiligheid en geluk te beroven. De kinderen vonden het verhaal prachtig en leerden hoe belangrijk het is om de roede van ijzer vast te houden. Na het verhaal was het tijd voor het gezinsgebed. (...)

‘De Schriften, de gezinsavond en het gezinsgebed versterken het gezin. We moeten elke kans aangrijpen om ons gezin te versterken en elkaar te steunen om op het rechte pad te blijven.’¹

Barbara Thompson, tweede raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium.

Wat kunnen we doen?

1. Welke ideeën om de gezinsbanden te sterken doet u uw zusters aan de hand? Als u hun omstandigheden overpeinst, kan de Geest u ingevingen geven.

2. Welke prioriteiten kunt u deze maand veranderen om uw eigen gezinsbanden te sterken?

Ga voor meer informatie naar www.reliefsociety.lds.org.

Onze geschiedenis

De zustershulpvereniging heeft al vanaf het begin de opdracht om de gezinsbanden te sterken. De profeet Joseph zei bij een van de eerste vergaderingen van de ZHV tegen de zusters: ‘Als u naar huis gaat, spreek dan nooit een boos of onvriendelijk woord tegen uw man, maar laat vriendelijkheid en naastenliefde van nu af aan de kroon op uw werk zijn.’²

In 1914 heeft president Joseph F. Smith tegen de ZHV-zusters gezegd: ‘Daar waar men onbekend is met de plichten van het gezin (...) staat deze organisatie klaar. En door de natuurlijke begiftiging en inspiratie die eigen zijn aan deze organisatie, is zij voorbereid en klaar om instructie te geven in die belangrijke taken.’³ ■

FOTOILLUSTRATIE ROBERT CASEY

NOTITIES

1. Barbara Thompson, ‘Dan nodigt u Jezus’, *Liahona*, mei 2009, p. 84.
2. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 399.
3. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph F. Smith* (1998), p. 186.

Kleine & eenvoudige dingen

'Door kleine en eenvoudige dingen worden grote dingen teweeggebracht' (Alma 37:6).

EEN TEMPEL VOOR HET VOETLICHT

Kopenhagentempel (Denemarken)

Dit prachtige roodstenen gebouw, dat in 1931 oorspronkelijk was ingewijd als het kerkgebouw van de gemeente Priorvej in het centrum van Kopenhagen, werd bij de herinwijding op 23 mei 2004 de 118e tempel van de kerk. Dit gebouw wordt ook wel 'een nieuwe tempel in een oude schil' genoemd.¹

De originele buitenzijde — inclusief een façade met indrukwekkende zuilen aan weerszijden van een houten deur — is bewaard gebleven en gerestaureerd, terwijl de binnenzijde uitgebreid verbouwd is. Muurschilderingen en schilderijen van plaatselijke landschappen zijn goede voorbeelden van de kenmerkende Deense en Zweedse

Dit kerkgebouw is door leden gebouwd en in 1931 ingewijd. Tijdens de Tweede Wereldoorlog heeft het dienst gedaan als schuilplaats bij bombardementen. Na renovatie werd het de 118e tempel van de kerk (zie onder).

invloeden in de tempel. Alle zijkan-ten van het gebouw bevatten vijf hoge ramen van gebrandschilderd glas. Een uniek koperen dak en een met koper beklede koepel maken het geheel af.

Bij de inwijding van de tempel bad president Hinckley dat onze hemelse Vader het hart zou raken 'van allen die hier zullen dienen en hun een begrip geven van uw goddelijke doeleinden en uw heerlijke werk om "de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen"' (Mozes 1:39).²

NOTITIES

1. Zie '2004: Year in Review', *Church News*, 25 december 2004, p. 13.
2. Zie 'Dedicatory Prayer', ldschurchtemples.com/copenhagen.

HOE U MEER UIT DE ZONDAGSLESSEN KUNT HALEN

- Lees gedurende de week in de Schriften en neem de cursistengidsjes of lesboeken door. Kijk naar de vragen aan het eind van elke les en vraag u af hoe die op uw leven toe te passen zijn.
- Stel u ten doel om in elke les die u bijwoont iets nieuws te leren. Nieuwe inzichten kunnen van de Geest, de leerkracht of andere leden in de klas komen.
- Bid dat u het materiaal mag begrijpen.
- Ga voorbereid naar de les zodat u een bijdrage kunt leveren met uw inzichten en uw getuigenis.

Gezegend door
ELKE WÖNDI

WERELD

India

In 1849 vertrokken twee mor-
moonse zeevaarders naar India.
In Calcutta begonnen zij onofficieel met de verkondiging van het evangelie. In 1851 arriveerde Joseph Richards om een begin te maken aan het officiële zendingswerk. Hij doopte de eerste leden van de kerk in India en richtte er een gemeente op. In 1852 waren er 189 leden. Al gauw bouwden ze een kerkje — het eerste gebouw van de kerk in Azië.

Maar in de daaropvolgende honderd jaar verliep het zendingswerk moeizaam. In 1978 gingen zendingsechtparen echter als vertegenwoordigers van de kerk aan de slag om erkenning voor de kerk te krijgen en de leden te sterken.

Sindsdien is het Boek van Mormon in de vijf voornaamste van

de twintig talen van India vertaald: Hindi, Tamil, Telugu, Urdu, en selecties uit het boek ook in het Bengali. In 1993 werd het zendingsgebied Bangalore opgericht. In 2007 werd het zendingsgebied New Delhi opgericht. Het omvat het noordelijke deel van India en enkele nabijgelegen landen.

De kerk heeft landelijke erkenning gekregen voor haar samenwerking met meer dan vijftig humanitaire instellingen in het land.

De kerk in India	
Ledental	8.200
Zendingsgebieden	2
Districten	6
Gemeenten	30

Onder: Gideon en Hansen Prabhudas uit de gemeente Bangalore 2. Rechts: priesterschapsdragers uit de gemeente Haiderabad 4.

Henry McCune (12), een bekeerling, begroet mormoonse zendingen die in 1853 arriveren in Calcutta (India).

voudige dingen.

HIJ KAN ELKE WOND GENEZEN

Sylvia Erbolato Christensen

Het gebeurde op 16 december 1991 — onze achtste huwelijksverjaardag. Die dag stierf onze oudste zoon als gevolg van een verkeerde behandeling door de babysitter. Hij was nog maar tien weken oud.

De daaropvolgende maanden en jaren werden overschaduwd door verdriet, boosheid, teleurstelling en hopeloosheid. De inwendige beroering die mij overviel, is met geen pen te beschrijven. Niets wat iemand zei of deed, kon mijn verdriet verminderen.

Ik las veel boeken, ik las veel in de Schriften, maar nergens kwam ik iets tegen dat mijn roep om een antwoord bevredigde.

Ik was in de zeldzame gelegenheid om te praten met ouderling James E. Faust (1920–2007), toen lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, omdat hij bevriend was met mijn ouders. (Hij had op zending in Brazilië kennisgemaakt met mijn moeder, Flavia, en haar familie.) Ik was ervan overtuigd dat ouderling Faust mij zou kunnen troosten.

Ik stelde veel vragen terwijl hij geduldig luisterde. Ouderling Faust erkende dat wat ik had meegemaakt beslist pijnlijk en uiterst moeilijk was. Hij haalde enkele schrifteksten aan en zei dat het nodig was om mijn rouw te verwerken en me volledig te onderwerpen aan de wil van de Heer om met mijn zoon herenigd te kunnen worden. Hij zei: 'Sylvia, nu draait het om jou. Ik besef dat je je zorgen maakt om je zoon, maar in werkelijkheid moet je je zorgen maken om jezelf en het opnieuw opbouwen van je leven. Dat zal niet makkelijk zijn, maar je kunt je hart genezen door de verzoening van Jezus Christus.'

Toen gaf hij mij een zegen dat ik in staat zou zijn om de essentiële rol van Jezus

Christus in ons bestaan te begrijpen en Hem toe te laten als de Bron van kracht die ik nodig had.

Ik was nog steeds ontmoedigd na ons gesprek. Zijn raad leek zo eenvoudig en toch zo onuitvoerbaar. Mijn moeder was ook wanhopig omdat niets wat ze zei mij leek te helpen. Ik herinner me dat ze zei: 'Heb alsjeblieft geloof en hoop in onze Heiland, en sta toe dat de tijd je wonden heelt.'

In mijn streven om weer vreugde te vinden, besloot ik het advies dat ik had gekregen ter harte te nemen en er achter te komen wat het nu eigenlijk betekende om in de Heiland te geloven. Dat leverde niet meteen verandering op. Maar door dag na dag, jaar na jaar, te bidden en mijn getuigenis te laten groeien, kwam ik tot de rotsvaste overtuiging dat de Heiland onze wonden kan genezen.

Ik besef dat niet iedereen met een apostel kan praten, zoals ik. Maar iedereen is in de gelegenheid om de Heiland te leren kennen en zijn lasten op Hem te werpen. En als we Jezus Christus in ons leven hebben, kan dat elke pijn verdrijven.

Ik weet dat we vreugde in ons bestaan kunnen krijgen als we de Heer in ons leven hebben. Hij is onze Vriend, onze Leraar en een voorbeeld in volharden tot het einde. Hij heeft echt alles doorstaan en Hij weet waar wij onder lijden (zie Alma 7:11–12). Zijn verzoening heeft het wonder tot stand gebracht om wat in dit leven breekt weer in elkaar te zetten ter voorbereiding op het volgende leven.

Ik zal ouderling Faust en mijn moeder altijd dankbaar zijn voor hun woorden. Ze hebben mij laten inzien dat wat mijn ontberingen ook zijn, Jezus Christus mijn enige bestendige Bron van steun en hoop is. ■

Ik besloot het advies dat ik had gekregen ter harte te nemen en er achter te komen wat het nu eigenlijk betekende om in de Heiland te geloven.

Gezegend door mijn roeping

Judith Castillo Martelo

De Heer heeft u geroepen als onze jeugdwerkpresident', zei de gemeentepresident tegen me. Het was nog maar een jaar geleden dat ik de lauwermeisjesklas had verlaten en nog maar twee jaar geleden dat ik gedoopt was. Ik wist niet wat ik hoorde.

'Ik heb het geduld niet om kinderen iets te leren', zei ik tegen hem.

'Geloof je dat je roeping van God komt?' vroeg hij. 'Wie Hij roept, maakt Hij geschikt.'¹

Zijn woorden gaven mij vertrouwen en ik wist meteen dat de Heer mij wel nodig moest hebben in het jeugdwerk. Ik had geen idee hoe ik mijn nieuwe roeping moest vervullen, maar ik wist dat Hij me zou leiden.

Ik besloot mijn uiterste best te doen. Maar enkele maanden later kreeg mijn moeder te horen dat ze kanker had. En ik studeerde techniek. Ik vond het moeilijk om al mijn taken thuis, aan de universiteit en in het jeugdwerk uit te voeren. Ik begon wat neerslachtig te worden. En toen werd alles me op een zondag in de kerk te veel, en er kwamen tranen.

Een ander wijklid zag dat en gaf me een geweldig advies: 'Judith, de beste manier om beprovingen te doorstaan, is je in het evangelie en in dienstbaarheid aan anderen te verliezen', zei hij. 'Dan zul je zien dat de Heer je lasten verlicht.'

Toen ik dit bemoedigende advies opvolgde, veranderde mijn houding, werd mijn geloof vergroot en werd ik vastberaden om de Heer te dienen. Mijn beprovingen hielden aan, maar ik wijdde mezelf aan mijn roeping en zag er elke zondag naar uit om de kinderen te zien. Elke week leerde ik iets van ze doordat ze in hun daden blijk gaven van hun getuigenis. Met het verstrijken van de maanden, zag ik hoe de Heer mijn karakter vormde en hoe ik gaven en talenten ontwikkelde waarvan ik niet wist dat ik ze had.

Het daaropvolgende jaar ging ik van Barranquilla in Colombia een maand lang naar mijn moeder in Bogotá omdat

ze chemotherapie kreeg. In die periode bad ik voortdurend en voelde ik me heel dicht bij de Heer. Ik besloot een ander hoofdvak te nemen voor mijn studie. En ik ontving inspiratie dat de Heer wilde dat ik mijn leven wijdde aan het onderwijs aan kinderen. Toen ik weer verder ging met mijn studie, vervolgde ik die in een opleiding voor het bijzonder onderwijs.

Ik wist dat mijn hemelse Vader mij een roeping in het jeugdwerk had gegeven om me daarop voor te bereiden. In het uitvoeren van mijn taak ontdekte ik mijn ware roeping. En toen ik het evangelie naleefde en mij verloor in dienstbetoon, had ik het gevoel dat de Heer mij in zijn armen hield.

Het getuigenis dat ik in het jeugdwerkpresidium kreeg, en later in een jeugdwerkpresidium van de ring, is mij als lid van de kerk tot steun geweest. Ik heb geleerd om met liefde te onderwijzen, te zien door de ogen van een kind, en de Heer om leiding en inspiratie te vragen.

Elke dag dat ik lesgeef aan een tweetalige school in mijn woonplaats, denk ik aan de inzet, de moeilijkheden en de zegeningen in die jaren. De kinderen uit het jeugdwerk toen zijn nu tieners, maar hun ogen stralen nog steeds liefde voor de Heiland en zijn evangelie uit.

Ik weet dat als de Heer ons roept, Hij ons leert en opleidt, en dat Hij leiders op ons pad brengt die ons helpen om dit prachtige evangelie van Jezus Christus na te leven. ■

NOOT

1. Zie Thomas S. Monson, 'Duty Calls', *Ensign*, mei 1996, p. 44.

EEN KANS OM TE GROEIEN

'Elke roeping biedt ons een kans om te dienen en te groeien. De Heer heeft de kerk zo georganiseerd dat elk lid de kans krijgt om anderen te dienen, wat weer leidt tot persoonlijke geestelijke groei. Welke roeping u ook hebt, ik druk u op het hart dat als een gelegenheid te zien om niet alleen anderen te sterken en tot zegen te zijn, maar ook om te worden wat onze hemelse Vader met u voor ogen heeft.'

President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, 'Tillen uit stand', *Liahona*, november 2008, pp. 53-56.

Een thuis vinden in het EVANGELIE

Rozelle Hastwell Hansen

Toen ik opgroeide in Perth, in Australië, was mijn godsdienstige leven nogal rommelig. Ik werd gedoopt in de methodistenkerk, ging naar scholen van andere kerkgenootschappen en bezocht sporadisch met mijn oma diensten van een baptistengemeente. Ondanks dit gebrek aan geestelijke consequentie leek bidden iets heel natuurlijks voor me, dankzij mijn oma die mij geloof had bijgebracht en mij had geleerd om in de Bijbel te lezen. Ik ben dankbaar voor de blijvende invloed die ze op mij uitoefende. Ondanks mijn wereldse neigingen begon ik intuïtief geloof in Jezus Christus te krijgen. Als ik daarop terugkijk, besef ik dat mijn hemelse Vader mij aan het voorbereiden was om het herstelde evangelie te aanvaarden.

Eén voorbereidende gebeurtenis vond plaats toen ik tijdens een bezoek aan Frankrijk bij een autoongeluk betrokken raakte. Slechts enkele momenten nadat ik de sterke ingeving kreeg om mijn veiligheids gordel om te doen, slipte de auto en stortte van een zes meter hoge helling naar beneden. Vanwege die waarschuwende stem, en doordat ik mijn voeten en benen kon blijven gebruiken terwijl anderen met soortgelijke verwondingen vaak permanent verlamd blijven, begon ik te begrijpen dat een goddelijke macht die veel

groter was dan ik de touwtjes in handen had.

Toen ik twee jaar later als uitwisselingsstudent weer in Frankrijk was, nodigde Kayla Barth, een medestudente uit Californië, me uit om met haar mee naar de kerk te gaan. Kayla's grenzeloze enthousiasme voor het evangelie fascineerde me. Ik hing aan haar lippen toen ze me over het heilsplan vertelde. Het klonk allemaal zo bekend, alsof ik het eerder had gehoord.

Toen ik in Angoulême voor het eerst de kapel inging, leek het alsof er een warme deken om me heen werd geslagen. Ik was 'thuis'. Diezelfde dag gaf de zending die de les Evangeliebeginselen onderwees een krachtig getuigenis van het eerste visioen. Toen hij uitlegde hoe de Heilige Geest tot ons getuigt, straalde er warmte vanuit mijn hart die mijn hele lichaam vulde. Dat krachtige getuigenis liet een onuitwisbare indruk op mij achter, die mij door beproevingen heen heeft geholpen die mijn geloof op de proef hebben gesteld.

Ongeveer een maand nadat ik in Angoulême voor het eerst de kapel betrad, besloot ik me te laten dopen. Ik was achttien en had geen toestemming van mijn ouders nodig. Maar toen ik mijn familie in Australië belde met het blijde nieuws, ontdekte ik tot mijn schok en teleurstelling dat ze

negatief tegenover de kerk stonden en tegen mijn verlangen waren om me te laten dopen.

Dit drukte zwaar op mij. Moest ik het toch doen, tegen de wensen van mijn familie in, van wie ik zielsveel hield? Of moest ik mijn doop uitstellen tot ik terug was in Australië, waar ik risico liep om nog meer tegenstand te ondervinden?

Matteüs 19:29 hielp mij met die beslissing: 'En een ieder, die huizen of broeders of zusters of vader of moeder of kinderen of akkers heeft prijsgegeven om mijn naam, zal vele malen meer terugontvangen en het eeuwige leven erven.' Was ik bereid om de Heiland voorop te zetten — nog vóór mijn familie? Het antwoord was ja. En op 16 december 1989 werd ik gedoopt en bevestigd als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De rest van de tijd die ik in Frankrijk doorbracht, stond in het teken van een vreedzame vreugde zoals ik die nooit eerder had gevoeld.

Enmaal terug in Perth werd ik door mijn familie met open armen ontvangen. Maar mijn pogingen om ze over het evangelie te vertellen, ondervonden hevige tegenstand. Ze maakten zelfs afspraken met 'godsdienstdeskundigen' die mij 'verlichting' zouden kunnen bieden en mij de 'dwaling' van mijn wegen doen inzien.

Dat was een grote beproeving van mijn geloof, en na een barrage aan anti-mormoonse propaganda begon ik te twijfelen aan mijn beslissing.

Maar in de stille binnenkamers van mijn hart kon ik niet ontkennen dat wat ik in Frankrijk had meegemaakt van God was, en ik wilde dat niet loslaten. Dus vroeg ik de Geest van de Heer om kracht. Ik vastte en bad wekenlang elke zondag. Ik begroef me in de Schriften. Ik kreeg priesterschapszegens tot leiding en steun. En ik ging wekelijks naar de kerk zodat ik omgang had met de heiligen. In plaats van me blind te staren op wat ik niet kon begrijpen of niet wist, richtte ik me op wat ik wél wist: ik ben een kind van God, Jezus is de Christus, Joseph Smith heeft de kerk van de Heer hersteld, het Boek van Mormon en de Bijbel zijn het woord van God, en het gezin is eeuwig. Met die nieuwe visie begon mijn getuigenis weer te groeien en sterker te worden.

De laatste beproeving die ik dat jaar moest doormaken, was de kwestie van trouwen in de tempel zonder de aanwezigheid van mijn familie. Een jonge man uit Californië die ik in Frankrijk had ontmoet, en met wie ik had gecorrespondeerd, kwam drie weken op bezoek. Het werd ons allebei duidelijk dat we wilden trouwen, maar toen stond ik voor nog een moeilijke beslissing: trouw ik in de tempel voor tijd en eeuwigheid, of trouw ik elders zodat mijn familie bij de ceremonie kan zijn?

Ik volgde de raad van mijn ringpresident op en trouwde in februari 1991 in de tempel. Mijn familie was de hele tijd diep gekwetst,

maar ze zijn gaan inzien dat de kerk mij tot zegen is. Ze hebben onze kinderen zien opgroeien in het evangelie en hebben hun dankbaarheid geuit voor wat we ze leren, en voor de soort mensen die ze aan het worden zijn.

Onlangs uitte een van mijn kinderen haar dankbaarheid voor de beslissing die ik had genomen om het evangelie te aanvaarden en een gezin in de Heer op te voeden. Toen ze dat zei, werd ik tot tranen bewogen omdat ik besepte dat mijn beslissing om het evangelie na te leven niet alleen mijn, maar ook haar leven, tot zegen was geweest.

Ik ben mijn hemelse Vader eeuwig dankbaar dat Hij me een kans heeft gegeven om het evangelie te aanvaarden en dat Hij mensen op mijn pad heeft gebracht die mij onmetelijke zegeningen hebben gebracht. Ik houd met heel mijn hart van het evangelie van Jezus Christus. De kerk is waar en ik ben erg dankbaar dat ik er deel van uitmaak. ■

Toen ik in Angoulême voor het eerst de kapel inging, leek het alsof er een warme deken om me heen werd geslagen. Ik was 'thuis'.

SEKSUELE REINHEID IS ONS TOT ZEGEN

Kuisheid wil zeggen dat iemand zedelijk rein is in gedachte, woord en daad. Die seksuele reinheid is 'God welgevallig'.¹ Onze hemelse Vader heeft ons de heilige voortplantingsmacht gegeven om kinderen te krijgen en als uiting van liefde binnen het huwelijk tussen man en vrouw. Hij heeft ons ook de wet van kuisheid gegeven om ons te beschermen tegen de schade die we kunnen oplopen door seksuele intimiteit buiten het huwelijk.

Onze hemelse Vader heeft kuisheids-grenzen gesteld. Hij verbiedt seksuele betrekkingen vóór het huwelijk. Als we eenmaal getrouwd zijn, gebiedt Hij ons om onze huwelijkspartner volledig trouw te zijn.² Als we de wet van kuisheid overtreden, begaan we een ernstige zonde.³ De profeet Alma heeft gezegd dat seksuele zonden ernstiger zijn dan andere zonden, met uitzondering van moord en het verloochenen van de Heilige Geest.⁴

Satan spot met kuisheid en de heilige aard van het huwelijk als hij ons verleidt om te geloven dat seksuele

intimiteit buiten het huwelijk aanvaardbaar is zolang man en vrouw maar verliefd zijn. Dat is niet waar. Het is een ernstige zonde die de macht bezoedelt die God ons heeft gegeven om leven te scheppen.⁵

Onze Vader in de hemel heeft ons allen geboden om de wet van kuisheid na te leven. De zegeningen die we krijgen als we dit gebod naleven, en de consequenties als we het overtreden, zijn voor ons allen gelijk, ongeacht onze impulsen, verlangens of seksuele verleidingen.

Als we seksuele zonden hebben begaan, zal de Heer ons vergeven als we ons oprecht bekeren.⁶ De wanhoop van de zonde kan plaats maken voor de zoete gemoedsrust van vergiffenis.⁷

Als we seksueel rein blijven, staan we meer open voor de leiding van de Heilige Geest, en zijn we beter in staat om kracht, troost en bescherming te ontvangen.⁸

1. Je kunt nu besluiten om kuis te zijn en nooit te wankelen. Sommigen menen dat ze seksuele zonden kunnen begaan en zich gewoon later kunnen bekeren. Die houding is oneerbiedig tegenover de geboden van de Heer en laat zien dat ze bekering en rechtschapenheid niet begrijpen.⁹

Of weet jij niet, dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest, die in u woont, die jij van God ontvangen hebt, en dat jij niet van uzelf zijt?

'Want jij zijt duur gekocht; zo verheerlijkt dan God in uw lichaam en in uw geest, die van God zijn' (1 Korintiërs 6:19-20; deels naar de Statenvertaling).

FOTOILLUSTRATIES: WELDEN; C. ANDERSEN; LANA LIEBMAN; ROBERT CASEY; JAN FRIS; © HENRIK AAL; MATTHEW FEEB; EN JOHN LUKE

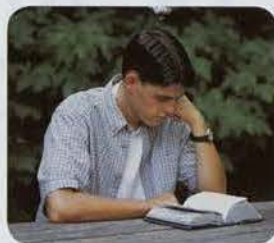
2. Als je fatsoen toont in je kleding en je uiterlijk, laat je God zien dat je weet dat je lichaam een heilige schepping van Hem is. Fatsoen bevordert kuisheid.¹⁰

3. Porno is verslavend en vernietigend. Het ontnemt je je zelfrespect en zelfbeheersing, en leidt vaak tot ernstiger seksuele zonden.¹¹

4. Als je worstelt met seksuele verleidingen, inclusief homoseksuele gevoelens, besluit dan om daar niet aan toe te geven. De Heer zal 'een uitweg' bieden zodat je het 'kunt verdragen'.¹²

5. Als je ernstige seksuele overtredingen hebt begaan, praat dan met je bisschop of gemeentepresident. Hij zal je helpen om je te bekeren.¹³

6. Als je slachtoffer bent van verkrachting, incest of andere seksuele mishandeling, dan heb je niet gezondigd. Je bisschop of gemeentepresident kan je helpen met je emotionele genezingsproces.¹⁴

7. Als je niet getrouwd bent en uitgaat, behandel je date dan met respect, plan opbouwende activiteiten, en onthoud je van gesprekken of activiteiten die seksuele gevoelens opwekken.

8. Als je getrouwd bent, wees je huwelijkspartner dan trouw in gedachte, woord en daad.¹⁵ Flirten met anderen is niet gepast. Ga situaties uit de weg waarin zich verleidingen kunnen voordoen.¹⁶ ■

*'Wij verklaren dat Gods gebod aan zijn kinderen om zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen van kracht blijft. Wij verklaren ook dat God geboden heeft dat het heilige voortplantingsvermogen alleen gebruikt mag worden tussen een man en een vrouw die wettig met elkaar gehuwd zijn.'*¹⁷

NOTEN

1. Jakob 2:7.
2. Zie LV 42:22.
3. Zie Exodus 20:14; 1 Tessalonicenzen 4:3.
4. Zie Alma 39:5.
5. Zie 1 Korintiërs 7:2-5.
6. Zie Jesaja 1:18.
7. Zie LV 58:42-43.
8. Zie voor meer informatie *Voor de kracht van de jeugd* (2001), pp. 26-28; *Evangeliebeginselen* (2009), pp. 225-232; en *Trouw aan het geloof* (2004), 'Kuisheid', pp. 102-107.
9. Zie Alma 42:30.
10. Zie *Trouw aan het geloof*, 'Fatsoen', p. 43-45.
11. Zie Alma 39:9; 3 Nephi 12:28-30; LV 42:23; 121:45.
12. 1 Korintiërs 10:13; zie ook Genesis 39:1-12.
13. Zie *Leringen van kerkpresidenten: Spencer W. Kimball* (2006), pp. 44, 47-48, 50; zie Mosiah 26:29.
14. Zie *Trouw aan het geloof*, 'Mishandeling', pp. 111-113.
15. Zie Efeziërs 5:28; LV 42:22-23.
16. Zie 1 Tessalonicenzen 5:22.
17. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, oktober 2004, p. 49.

Wat hebben de PIONIERS ons gegeven?

President Stephen L. Richards was op 18 juni 1879 geboren in Mendon (Utah, VS). In 1917 werd hij als apostel geroepen en in 1951 werd hij eerste raadgever in het Eerste Presidium. Hier volgt een uittreksel uit een toespraak die hij in 1947 tijdens de algemene aprilconferentie hield, honderd jaar na de aankomst van de pioniers in de Salt Lake Valley.

President Stephen L. Richards (1879–1959)

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Om de pioniers en hun prestaties te begrijpen, moeten we hun motieven onder de loep nemen. (...) Zij kwamen om vrijheid en vrede, net als anderen. Zij kwamen om een thuis te hebben, net als anderen. Zij kwamen om God te aanbidden en hun godsdienst uit te oefenen volgens de stem van hun geweten, net als anderen. Maar er is één ding waarvoor zij kwamen dat bij mijn weten zijn weerga niet heeft in welke andere beweging van pioniers dan ook: zij kwamen met het vaste voor-nemen om een samenleving te

vestigen en de beschaving die zij ontvlucht waren, ja, zelfs hun vervolgers, de juiste beginselen van leven en gedrag terug te brengen die de bron waren van hun eigen inspiratie, eenheid, succes en geluk. (...)

Wat namen de pioniers mee? Nijverheid, in een zelden geëvenaarde mate. Zij onderwezen in het evangelie van werken en beoefenden het als het fundament van succes en geluk. (...)

Ze namen onderwijs mee, en liefde voor het kunstzinnige en schone. (...)

Ze namen een hoge standaard van getrouwheid mee,

en een groot vermogen tot toewijding aan het werk dat zij omarmd hadden. (...)

Nu kom ik bij het grootste goed dat de pioniers meenamen, iets dat ik kenschets als wijsheid: wijsheid in de belangrijke zaken van het leven. (...)

Denk eerst eens aan het lichaam van de mens. (...) De pioniers namen een nieuw denkbeeld aangaande het lichaam mee, een denkbeeld dat er heilig belang aan hechtte. Zij leerden dat het lichaam de aardse tabernakel is waarin de geest van de mens huist, het letterlijke kind van God, en dat het niet verontreinigd of ver-vuuld of anderszins misbruikt kan worden door giftige of schadelijke stoffen in te nemen zonder God te mishagen, want zijn Geest woont erin. (...) Zij namen een gezondheidscode mee. (...)

Ten tweede — karakter of persoonlijkheid. (...) De pioniers leerden dat de mens niet alleen een kind van God is, iemand van de edelste komaf, maar dat het zijn bestemming is, als hij ernaar leeft, om in alle komende tijd omgang te hebben met zijn hemelse Vader in de uitvoering van zijn eeuwige werken. (...)

Vervolgens — het gezin. (...) Wat was de wijsheid die de pioniers aangaande het gezin meenamen? Zij bekleedden het met de edelste en meest verheven eigenschappen die

het ooit in de wereldgeschiedenis heeft gekregen. Zij leerden dat het niet alleen een fundament is voor een gelukkig leven en vooruitgang hier op aarde, maar dat het ook het

**Het grootste
wat de pioniers
meenamen,
[was] wijsheid.**

fundament is voor onze hoop op de uiteindelijke verhoging in het celestiale koninkrijk van God. En de hemel waar wij naar streven is weinig meer dan de eeuwige projectie van ons gezinsleven. Hoe groot is het contrast tussen deze verheven denkbeelden aangaande het gezin en de tragische uitwassen van gezinsleven die deze tijd kenmerken: echtscheidingen, ontwrichte gezinnen, verwaarloosde en afgedwaalde kinderen waar we eerder medelijden mee moeten hebben dan ze te veroordelen, vanwege de teloorgang van het gezinsleven. (...) O als de wijsheid die deze eenvoudige pioniers meenamen maar een toepassing kon vinden in de gezinnen van de wereld, wat zou dat bijdragen aan het gemak, het geluk en de vooruitgang van de mensheid.

Ten slotte: (...) broederschap. Zij leerden op uiterst realistische wijze het denkbeeld dat alle natiën, geslachten, talen en volken tot Gods nageslacht behoren. (...) Zij geloofden (...) dat de enige substantiële hoop op

universele vrede in de verbreiding van deze leer van broederschap in de hele wereld lag. (...)

(...) Deze wijze bijdragen waar ik het over heb, en nog veel meer, waren slechts beginselen van het evangelie van de Heer Jezus Christus die door de profeet Joseph Smith waren hersteld. (...) Het kwam door het vaste geloof van de pioniers in deze allesoverstijgende levensboodschap en waarheid dat zij het huis des Heren vestigden in 'het hoogste der bergen' [Jesaja 2:2]. Het was geweldig om een gemenebest in te stellen en een woestijn om te toveren in steden en dorpen met de huizen, scholen en faciliteiten die wij nu hebben. Het was een enorme prestatie om het koninkrijk Gods te vestigen en van Zion een groet en een boodschap te doen uitgaan aan alle mensen van hoop, geloof en goddelijke, eeuwige wijsheid. Dat was het ware erfgoed dat onze edele pioniers meenamen en nalieten aan ons en onze vrienden. (...) Het is de waardevolste gave in het leven. Moge God ons helpen om het op waarde te schatten, na te leven en te verbreiden. ■

Uittreksel uit de oorspronkelijke toespraak.

Kies voor de tempel

Dat is het advies van een toenemend aantal heiligen der laatste dagen in India, die weten welke zegeningen er voortvloeien uit een bezoek aan het huis des Heren.

Richard M. Romney
Kerktijschriften

U ziet dat het beste als u in hun ogen kijkt. Daar ziet u vreugde, hoop en geloof, een optimisme dat u laat glimlachen als u zegt: 'Vertel me eens wat u van de tempel vindt.'

Het tempelhuwelijk geeft heiligen der laatste dagen in India een groter begrip, gevoel van bevrediging en toewijding om zich altijd aan de verbonden te houden, daar zij de beloften van de eeuwigheid koesteren. Hoewel de dichtstbijzijnde tempel meer dan anderhalf duizend kilometer ver weg in Hongkong is, vinden steeds meer leden hun weg naar het huis van de Heer. Geleid door gebed, geloof en de Geest, kiezen zij ervoor om zich in de tempel te laten verzegelen. Hier volgen enkele van hun uitspraken en verhalen.

Kracht opdoen

William Prabhudas uit de gemeente Bangalore 2 werkt voor een rechtbank. Hij weet hoe hartverscheurend het kan zijn om huwelijken ontworcht te zien. Dat is een van de redenen dat zijn vrouw en hij zo graag kracht wilden opdoen in de tempel.

'Net als de meeste echtparen hebben we soms kleine meningsverschillen', zegt hij. 'Maar het is zoveel makkelijker als we allebei een eeuwig perspectief hebben.'

Zijn vrouw, Sheela, zegt dat het tempelbezoek niet alleen haar man en haar heeft geholpen, maar

'We zijn als familie aan elkaar verzegeld. Dat was een fijn gevoel. We vergaten de buitenwereld, het was of we in de hemel waren. We hebben het er de hele tijd over.'

Sheela Prabhudas

ook hun kinderen, Celesta (13) en Doris (7). 'We zijn aan elkaar verzegeld', zegt Sheela. 'Dat was een fijn gevoel. We vergaten de buitenwereld, het was of we in de hemel waren. We hebben het er de hele tijd over.'

'Wat was het een zegen om aan mijn vrouw verzegeld te worden', zegt broeder Prabhudas. 'En toen brachten ze onze in het wit geklede dochters binnen om zich bij ons te voegen. Dat deed me denken aan reinheid — reinheid in ons leven en in ons gezin. Reinheid en de tempel gaan hand in hand. Als we rein zijn, belooft de Heer in zijn huis van beloften dat Hij ons zal zegenen.'

Celesta herinnert zich dat haar vader twee jaar lang hard werkte, plannen maakte en spaarde om naar de tempel te kunnen. Maar ze herinnert zich vooral dat ze met haar ouders in de tempel was en dat haar

Boven: De familie Prabhudas reisde voor hun verzegeling naar de Hongkongtempel in China. Die is het dichtst bij India.

tante en oom, neven en nichten er ook waren toen ze aan haar familieleden werd verzegeld. 'Naderhand zaten we allemaal hand in hand. We keken in de spiegels en dachten aan de eeuwigheid', herinnert ze zich. 'Het was prachtig. Ik wist dat ik voor eeuwig bij mijn familie wilde horen.'

Tweemaal twee samen

In de loop der jaren hebben de gebroeders Thomas uit de gemeente Haiderabad 4 elkaar vaak een goed voorbeeld gegeven. Als tiener werden ze tegelijk lid van de kerk. Ze moedigen samen hun moeder aan totdat zij ook lid werd van de kerk. Ze vervulden allebei een zending in het zendingsgebied Bangalore. Ze troosten allebei hun moeder toen hun vader was overleden. En onlangs zijn ze allebei getrouwd.

Nu is Rejje in de tempel aan

zijn vrouw Metilda verzegeld, en Rennie en zijn vrouw, Keerthi, volgen spoedig hun goede voorbeeld.

'Sinds ik tot de kerk ben toegetreden, is het een proces van verandering en verbetering geweest, het heilsplan leren en het volgen', zegt Rejje. 'Maar het ware doel is terug te keren naar onze hemelse Vader, onze liefhebbende Vader, om bij Hem te wonen, want Hij wil zo graag dat we bij Hem terugkomen dat Hij ons de Heiland gaf, zijn Zoon, Jezus Christus, om ons te redden van zonde en de blijvende dood. Ik ben dankbaar dat het evangelie van Jezus Christus mijn familie en mij heeft veranderd. En naar de tempel gaan is de kroon op die verandering.'

Rejje legt uit dat Metilda en hij moeite hadden om toestemming van hun ouders te krijgen voor hun huwelijk, daar ze uit

verschillende regio's komen en allebei een ander dialect spreken. 'Maar in de tempel zijn er geen verschillen,' zegt hij, 'en het was fijn om daaraan herinnerd te worden.' Hij vindt dat de toekomst van India afhangt van de jonge mensen. 'Wij zijn de mensen die iets tot stand zullen brengen,' zegt hij, kijkend naar Metilda. 'Zo zien we het allebei. We moeten gezinsavond houden, samen in de Schriften studeren, gezinsgebed houden en ons op de tempel blijven concentreren. Dat is onze toekomst.'

Metilda is het met hem eens: 'Als ik hem vraag hoe hij zo begripvol en lief kan zijn, zegt hij dat het evangelie hem beter maakt. Op zending had hij het voorbeeld van zijn zendingspresident die zijn vrouw vol respect en liefde behandelde. En in de tempel zag hij dat voorbeeld

ook. Geven wij in ons leven en aan onze kinderen datzelfde voorbeeld, dan zal dat de kerk in India sterken.'

Rennie vertelt hoe hij op het seminarie kennismakte met

Boven (vlnr): Rejjie, Metilda, Keerthi en Rennie Thomas. **Onder:** Rennie en Keerthi genieten elke week van de zondagsschool.

zijn vrouw, die de kerk toen aan het onderzoeken was. 'Ik wilde liever cricket spelen, maar de seminarieleerkracht zei: "Je moet God op de eerste plaats zetten." En dat deed ik. Ik was verlegen, maar ik kwam, en ik ging op de achterste rij zitten.' Op de voorste rij zag hij Keerthi, die toen nog maar een half jaar lid was. Ze sloten vriendschap, maar pas na Rennie's zending gingen ze samen uit. Keerthi herinnert zich dat ze na hun besluit om te trouwen naar hun ouders gingen om hen te overtuigen dat het de juiste keuze was.

'In het seminarie hadden we geleerd om onze ouders te eren, en dat hadden we onthouden', zegt ze.

Rennie voegt daaraan toe: 'Ze gaven ons het advies om onze opleiding af te maken

en te wachten tot mijn broer getrouwd was. Dus we werkten en wachtten en het mooie was dat mijn broer trouwde toen we net onze opleiding af hadden. En Keerthi's vader was erg

onder de indruk van hun bruiloft. Toen hij hun goede voorbeeld zag, stemde hij in met ons huwelijk, en zo eerden we onze ouders en regelden ons huwelijk zoals het hoort.'

Rennie zegt dat zijn ervaring met Keerthi een goed voorbeeld is van de bredere verbreiding van het juiste begrip van het huwelijk in de kerk. 'Toen ik pas lid van de kerk was geworden, was het heel wat als een lid met een lid trouwde', zegt hij. 'En als ze nog naar de tempel gingen ook, was dat nog veel indrukwekkender. Maar nu begrijpen we hoe we met een kerklid kunnen trouwen. We moeten zorgen dat we klaar zijn voor de tempel. De tempel is de sleutel.'

Het voorbeeld van de president

Als je naar de flat van Venkat en Lynda Dunna van de gemeente Haiderabad 4 gaat, zie je heel wat aanwijzingen dat dit pasgetrouwde stel gek op elkaar is. Aan de muur hangt een verjaardagsbanier voor hem, die zij zelf gemaakt heeft. Er ligt een album met trouwfoto's op de salontafel. Tijdens het gesprek slaat hij zijn arm om haar heen,

'Het evangelie van Jezus Christus heeft mij en mijn familie veranderd. En naar de tempel gaan is de kroon op die verandering.'

Rejjie Thomas

en zij glimlacht zo vaak dat het besmettelijk is.

Ze vertellen hoe ze met elkaar kennismaakten door kerkactiviteiten en hoe blij Lynda's moeder was toen ze zich verloofden omdat ze Venkat uit de kerk kende.

wachtten, en misschien wel een jaar', herinnert Venkat zich.

'Maar de Geest hielp ons', vervolgt hij. 'Ik had de ingeving om iedereen te vertellen dat zowel Lynda als ik een baan hadden, dus dat we met alles

'We bleven maar denken: "De Heer zal ons helpen." En dat deed Hij.'

Venkat Dunna

Maar er was een probleem. Venkat had een oudere, alleenstaande broer, en in India houden sommigen nog vast aan de traditie dat een oudere broer of zus éérst moet trouwen. Zijn ouders stonden niet onwelwillend tegenover de kerk, maar waren geen lid. Bovendien waren ze een huis aan het bouwen en ze wilden pas een bruiloft als het huis klaar was. 'Mijn ouders wilden geen nee zeggen, maar ze wilden wel dat we vele maanden

konden helpen, maar dat het belangrijk was om zo gauw mogelijk te trouwen, en dat het belangrijk was om eerst naar de tempel te gaan. We bleven maar denken: "De Heer zal ons helpen". En dat deed Hij.'

Er ging precies op tijd een nieuw kerkgebouw open om daar hun bruiloft en receptie te houden, en daarna vertrokken ze onmiddellijk naar de Hongkongtempel in China om zich daar te laten verzegelen. 'We reisden met zijn zevenen

Boven: Venkat en Lynda Dunna herinneren zich dat ze met een groepje van zeven leden naar de tempel reisden. De dag dat ze zich aan elkaar lieten verzegelen, werd Lynda ook aan haar overleden vader verzegeld.

naar de tempel', zegt Lynda. 'Op de dag dat Venkat en ik aan elkaar verzegeld werden, lieten mijn moeder, mijn zus en ik ons verzegelen aan mijn overleden vader. Het was in alle opzichten een geweldige dag.'

Venkat, die nu gemeentepresident is, zegt dat het een van zijn grootste verlangens is om ooit een tempel in India te hebben. 'Dat zou een grote zegen zijn', zegt hij. 'Het zal ons helpen om Zion in ons eigen land op te bouwen.'

'Familie en vrienden hebben ons bij elkaar gebracht — en de Geest. Wij hopen dat de Geest ons altijd zal leiden in ons huwelijk.'

Barat Powell

Een geleid huwelijk

Het verhaal van Barat en Ishla Powell uit de gemeente Chennai 2 begon eigenlijk met Barats ouders, Sathiadhas Powell en Suriya Kumari, die in 1981 trouwden en in 1991 lid werden van de kerk. In 1993 werd Sathiadhas geroepen als gemeentepresident. Na jaren sparen en voorbereiden, en nog voordat de Hongkongtempel was ingewijd, reisden ze naar de Manilatempel in de Filipijnen om zich aan elkaar te laten verzegelen.

Toen hun familie zich uitbreidde, en groeide in het evangelie, leerden ze hun twee zoons hoe belangrijk het is om naar de tempel te gaan. (Hun jongste zoon is momenteel op zending.) De Powells vonden het fantastisch toen hun oudste zoon, Barat, zich verloofde en meteen van plan was om in de tempel te trouwen. Ishla, zijn verloofde, was nog maar pas lid van de kerk. 'Vanaf mijn eerste ontmoeting met de zendingen wist ik dat het evangelie waar was, en ik was er weg van', zegt ze. Ze kreeg een goede band

Rechts: Het verhaal van Barat en Ishla begint eigenlijk met de ouders van Barat (volgende pagina). 'We leren de jongere generatie hoe belangrijk de tempel is', legt Barats vader, Sathiadhas, uit.

met de familie van de huidige gemeentepresident, de familie Isaac, die door de Powells kennis hadden gemaakt met het evangelie.

Toen ze gedoopt werd, had Barat nog vier maanden van zijn zending over. 'De familie Isaac bleef maar zeggen dat hij een goede man voor mij zou zijn, maar ik wilde een huwelijk uitstellen en zelf op zending gaan', zegt Ishla. Hoewel de gemeentepresident en de zendingspresident allebei haar

zendingsaanvraag goed hadden gekeurd, vertelt Ishla: 'Plotse-ling zwaaide ik helemaal om. Ik wilde bidden om een huwelijk.'

Toen hij terugkwam van zijn zending, zeiden enkele mensen Barat tot zijn verbazing dat Ishla de juiste vrouw voor hem was. Korte tijd later zagen ze elkaar even bij de bruiloft van de dochter van president Isaac, maar ze praatten niet lang. In de Indiase samenleving verloopt een kennismaking van man en vrouw erg formeel, en zowel Barat als

Ishla wilde zich netjes gedragen.

Drie weken later was Ishla aan het bidden en vroeg zich af wat ze moest doen, en Barat ook. 'De Heer liet me op allerlei manieren zien dat Barat de juiste man voor mij was', zegt Ishla. 'Maar ik was erg terughoudend. Ik bad: 'Heer, als dit de juiste weg is, laat mij dan zien hoe ik met hem kan praten.'

Barat zegt: 'Ik had al met diverse mensen over haar gepraat, en ze hadden allemaal niets dan goeds te zeggen. Plotseling dacht ik: "Ik wil nu meteen met haar praten", maar ik wist niet hoe. Ik belde de zus van president Isaac en vroeg of zij vond dat het gepast was om haar te bellen.'

Ishla vervolgt: 'Ik was aan het bidden toen de zus van de gemeentepresident belde en zei: "Barat wil met je praten. Mag ik hem jouw nummer geven?"' Een half uur later waren ze aan het praten. Barat zegt: 'Het leek wel of we elkaar al jaren kenden.'

Ishla had in het instituut al geleerd wat het tempelhuwelijk inhield, en ze wist dat ze met niets minder genoegen nam. Dat gold ook voor Barat. Maar ze zouden moeten sparen om naar de tempel te kunnen reizen en het betekende dat veel vrienden en familieleden, inclusief de ouders van Barat, niet genoeg geld zouden hebben om met hen mee te reizen.

'Het is heel erg ver, en de reis is erg duur, maar we waren het er allemaal

over eens dat ze moesten gaan', herinnert Sathiadhas zich. 'We zeiden tegen ze dat we mee zouden gaan naar het burgerlijk huwelijk vóór hun vertrek, en vroegen of ze na hun verzegeling veel foto's wilden nemen. En dan zouden we verder vieren als ze terug waren.

'We leren de jongere generatie hoe belangrijk de tempel is', legt Sathiadhas uit. 'We moedigen alle mensen aan om naar de tempel te gaan, en we wilden ook dat onze kinderen erheen zouden gaan.' Hij zegt dat hij vooral blij is met het respect dat Barat en Ishla hun ouders, de gewoonten van hun volk en hun eigen keuzevrijheid betoonden.

'In India maken we onderscheid tussen "gearrangeerde huwelijken" en "liefdeshuwelijken"', zegt Barat. 'Wij vinden dat we allebei hebben.' In feite noemen Barat en Ishla hun huwelijk bij voorkeur een 'geleid huwelijk'. 'Familie en vrienden hebben ons bij elkaar gebracht — en de Geest', zegt hij. 'Wij hopen dat de Geest ons altijd zal leiden in ons huwelijk.' ■

PLAATSELIJKE CULTUUR EN EVANGELIECULTUUR

'Het doel van het evangelie is gewone mensen om te vormen tot celestiale burgers, en dat vergt verandering. (...)

'De overleveringen, de cultuur of de manier van leven van een volk bevatten onvermijdelijk gebruiken waarvan zij die in aanmerking wensen te komen voor Gods mooiste zegeningen, zich moeten distantiëren. (...)

'Er is een unieke evangeliecultuur, een pakket waarden, verwachtingen en gebruiken die alle leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gemeen hebben. Deze evangelische manier van leven vloeit voort uit het heilsplan, de geboden van God, en de leringen van de levende profeten. En die komt tot uiting in de manier waarop we onze [kinderen] grootbrengen en hoe we zelf leven.'

Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Bekering en verandering', *Liahona*, november 2003, pp. 37-40.

Onder: President Heber J. Grant wijdde de Cardstontempel (Alberta) in op 26 augustus 1923 — de eerste tempel buiten de Verenigde Staten die werd ingewijd. **Rechts:** De zilveren troffel die ouderling David O. McKay in 1915 gebruikte bij het leggen van de hoeksteen van de tempel.

De aarde vervullen

Links: Samuel H. Smith, broer van de profeet Joseph Smith, was een van de eerste zendingen die in de Verenigde Staten het evangelie verkondigde. **Boven:** De eerste zendingen in Engeland hadden groot succes bij de verbreiding van het evangelie, net als de zendingen in Scandinavië en andere Europese landen.

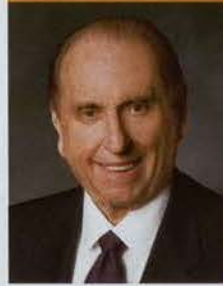
President Thomas S. Monson heeft de heiligen der laatste dagen gevraagd om te blijven bidden en geloof te oefenen 'voor de gebieden waar onze invloed beperkt is en waar we het evangelie momenteel niet vrijelijk mogen uitdragen', of die gebieden open mogen gaan voor ons (zie kader op pagina 25). Hij was bij de baanbrekende bijeenkomst in 1974 toen president Spencer W. Kimball (1895–1985) kerkleiders opriep om hun pas te vergroten en hun visie te verbreden om het wereldwijde zendingswerk uit te breiden en 'de sleutels te vinden die schijnbaar verloren zijn gegaan voor veel volken om die werelden te ontsluiten'.¹

President Monson belooft dat er wonderen kunnen plaatsvinden als we geloof blijven oefenen en blijven bidden. Hij weet uit ervaring dat dit waar is. In de jaren na de smeekbede van president Kimball zag hij een enorme toename in het aantal zendingen en bekeerlingen.² Hij was getuige van het opengaan van veel gebieden toen de heiligen der laatste dagen gehoor gaven aan president Kimballs verzoek om te bidden dat de landen van de wereld hun deuren mochten opendoen voor de verkondiging van het evangelie. President Monson had zelf de hand in de bouw van de Freibergtempel in Duitsland. En hij zag vele landen de deur openzetten voor het

FOTO'S DAVID PICKUP

Links en boven: Gadfield Elm Chapel in Malvern (Engeland) is de eerste en oudste mormoonse kerk in Groot-Britannië. In 1840 bekeerde ouderling Wilford Woodruff de zeshonderd leden van de United Brethren die hier bijeenkwamen. Zij doneerden het kerkgebouw aan de kerk en het werd het centrum van zendingswerk in de omgeving. Later verkochten ze het om plaatselijke leden in staat te stellen te vergaderen in Zion.

'Ik vraag u om uw geloof te oefenen en te blijven bidden voor de gebieden waar onze invloed beperkt is en waar we het evangelie momenteel niet vrijelijk mogen uitdragen. Als we dat blijven doen, kunnen er wonderen gebeuren.'

President Thomas S. Monson, 'Welkom op de conferentie', *Liahona*, november 2009, p. 6.

Het schip de Ellen Maria maakt zich op 1 februari 1851 op om van Liverpool (Engeland) uit te varen naar Amerika. Destijds waren er vijftigduizend heiligen

der laatste dagen in Groot-Britannië. Emigratie was mogelijk door het Permanent Emigratiefonds dat geld leende aan verarmde heiligen der laatste dagen die

beloofden het geld terug te betalen zodat weer anderen konden emigreren. Duizenden bekeerlingen emigreerden om zich bij de heiligen in Amerika te voegen.

LINKS: D.J. BAWDEN, STANDBEELD VAN SAMUEL H. SMITH; RECHTS: KEN RAXTER, INSCHERPING VAN DE HEILIGEN IN LIVERPOOL

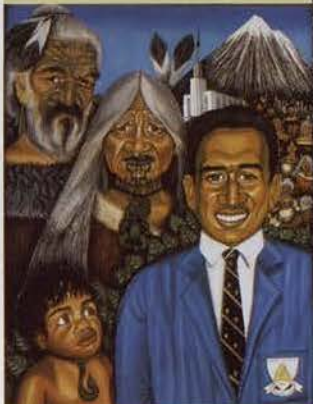
evangelie na de val van de Berlijnse Muur in 1989.³

Hij weet, zoals alle andere profeten sinds de herstelling van het evangelie wisten, dat deze woorden van de profeet Joseph Smith uit 1842 waar zijn: "De standaard van de waarheid is opgericht; geen onheilige hand kan de vooruitgang van dit werk stuiten; al woeden vervolgingen, spannen benden samen, verzamelen er zich legers en viert de laster hoogtij, toch zal Gods waarheid moedig, nobel en onafhankelijk voorwaarts gaan, totdat zij in elk werelddeel is doorgedrongen, elke streek heeft bezocht, elk land heeft overspoeld en in

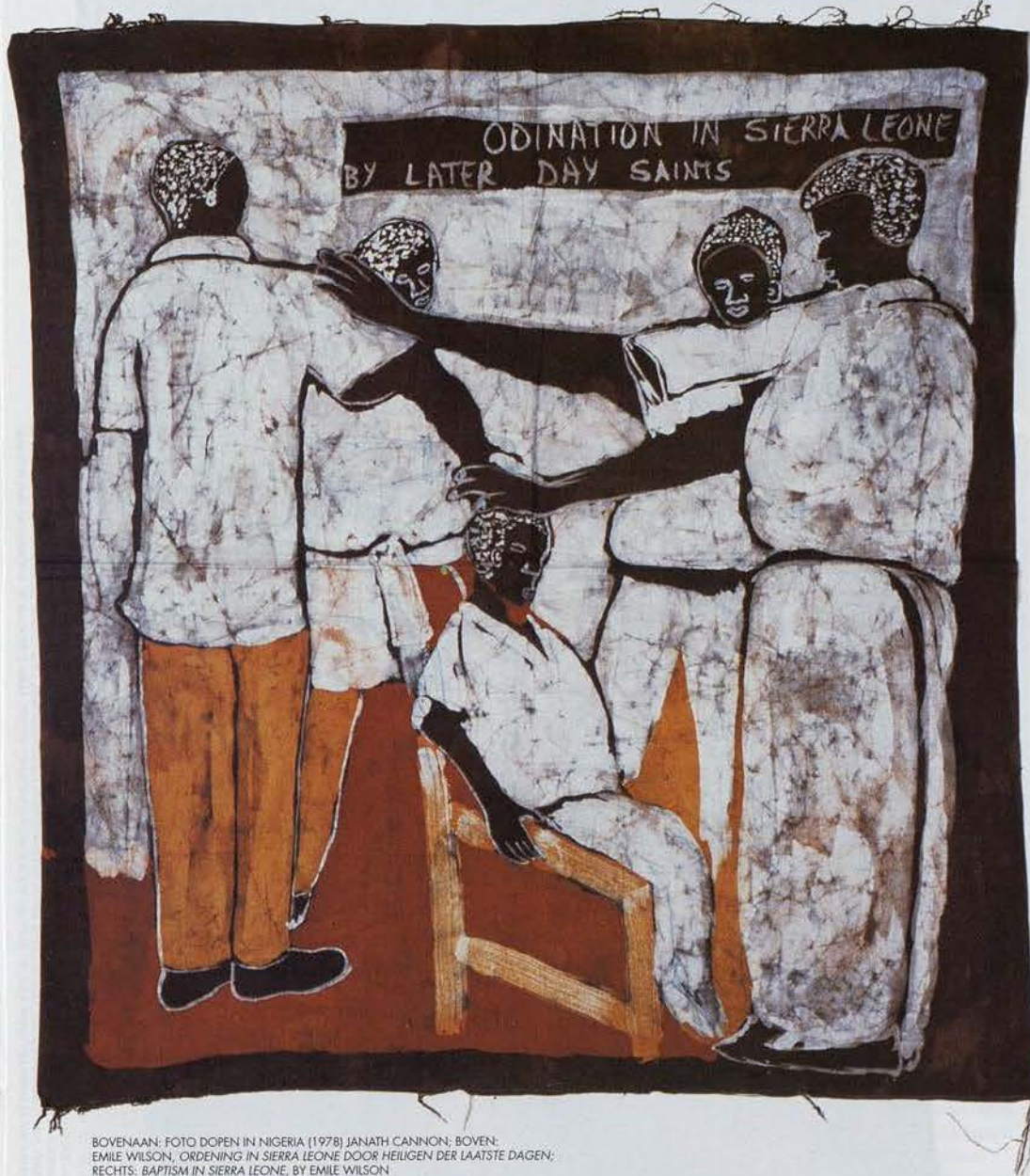

LINKS: FOTO KERK UIT 1882 MET DANK AAN HET MUSEUM VOOR KERKGESCHIEDENIS; BOVEN: AL ROUNDS, DE BELOFTE; LINKSONDER: SYLVIA HJEGE DE SERVILLE, VIERDE INTERNATIONALE KUNSTWEDSTRIJD, NU BOUWEN VOOR DE EEUWIGHEID; ONDER: ARACEU ANDRADE, ZEVENDE INTERNATIONALE KUNSTWEDSTRIJD, DE DROOM VAN LEHI

Onder de plekken waar het evangelie in de negentiende eeuw wortel begon te schieten, bevonden zich vele 'eilanden der zee'. **Uiterst links:** Op de bouwplaats van deze kerk uit 1882 in Hawaï kwam later de Laietempel, die voltooid werd in 1919 (links). **Linksonder:** toen er in 1854 zendingen naar Nieuw-Zeeland werden gestuurd, bloeide het evangelie daar op. **Onder:** Deze replica van Stela 5 — een van tachtig monumenten in Izapa (Chiapas, Mexico) — wordt de levensboomsteen genoemd. Volgens sommigen lijkt ze de droom van Lehi weer te geven (zie 1 Nephi 8).

Rechts: In de jaren zestig kregen veel mensen in Nigeria en Ghana een getuigenis door het lezen van kerklectuur. Toen er in 1978 zendingen arriveerden, waren honderden Afrikanen al klaar voor de doop. Binnen een jaar waren er ongeveer zeventienhonderd mensen gedoopt en bevestigd.

BOVENAAN: FOTO DOPEN IN NIGERIA (1978) JANATH CANNON; BOVEN: EMILE WILSON, ORDENING IN SIERRA LEONE DOOR HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN; RECHTS: BAPTISM IN SIERRA LEONE, BY EMILE WILSON

IK GELOOFDE

In 1964 las Joseph William Billy Johnson het getuigenis van de profeet Joseph Smith en het Boek van Mormon, en kwam tot de conclusie dat ze het ware woord Gods zijn. Al gauw werd hij er door de Geest toe aangezet om zijn boodschap van deur tot deur te brengen. Uiteindelijk bouwde hij tien gemeenten op met meer dan duizend gelovigen. In juni 1978 had hij sterk het gevoel dat hij op de radio naar de BBC moest luisteren. Hij herinnert zich: 'Ik hoorde de boodschap van president Spencer W. Kimball dat alle mannelijke leden van de kerk overal ter wereld die de evangeliënormen naleefden het priesterschap konden ontvangen. Ik barstte in vreugdetranen uit.'

Zie E. Dale LeBaron, 'Steadfast African Pioneer', *Ensign*, december 1999, p. 45.

elk oor heeft geklonken, totdat Gods oogmerken zijn bereikt en de grote Jehova zegt dat het werk is volbracht.¹⁴

Laten we ons verenigen in geloof en gebed om de gebieden die nu nog gesloten zijn open te doen, dan zullen er wonderen gebeuren als we de aansporing van president Monson opvolgen. ■

NOTEN

1. Spencer W. Kimball, 'When the World Will Be Converted', *Ensign*, oktober 1974, p. 3.
2. Zie 'Status Report on Missionary Work: A Conversation with Elder Thomas S. Monson, Chairman of the Missionary Committee of the Council of the Twelve', *Ensign*, oktober 1977, p. 8.
3. Zie Garold en Norma Davis, 'Behind the Wall: The Church in Eastern Germany', *Tambuli*, februari 1992, p. 12.
4. *History of the Church*, deel 4, p. 540.
5. 'President Hinckley Visits Asian Saints, Dedicates Hong Kong Temple', *Ensign*, augustus 1996, p. 74.

Links: De kleuren en details van dit borduurwerk geven de energie weer van de enorme groei die de kerk de afgelopen vijftig jaar heeft doorgemaakt in Mexico, Midden- en Zuid-Amerika. Deze leden hebben het Boek van Mormon lief en voelen zich aangetrokken tot de tempel, zoals de Guatemala-Stadtempel die hier is afgebeeld.

Onder: Er wonen tegenwoordig meer dan 1.500 leden in Polen, een land dat zwaar geleden heeft onder de Tweede Wereldoorlog. Hun getuigenis is geworteld in dezelfde geloofsovertuigingen als die van alle heiligen der laatste dagen, zoals het eerste visioen (hieronder afgebeeld door een Poolse kunstenaar).

LINKSBOVEN: MARIA GHAS BARRENTOS DE MONTERROSSO, DERDE INTERNATIONALE KUNSTWERDSTRIJD, 'DE LAMANIETEN BLOEVEN ALS EEN NARCIS IN DE WOESTIJN'; LINKS: JANUZA MOSTYL, JOSEPH SMITH'S EERSTE VISIOEN, MET DANK AAN HET MUSEUM VOOR KERKGESCHIEDENIS; RECHTSBOVEN: FOTO PRE- SIDENT HINCKLEY GERRY AVANT; MIDDEN BOVEN: JIEJIANG CHEN, 'VERDE INTERNATIONALE KUNSTWERDSTRIJD, 'ONSTUJTBARE ZENDEINGEN'; UITERST RECHTS BOVEN: FOTO ZENDEINGEN IN JAPAN MET DANK AAN HET MUSEUM VOOR KERKGESCHIEDENIS; RECHTS: EMIN ZILFUGAKOV, 'TOEWIJDING VAN RUSLAND'

JAPAN: DE KERK GROEIT IN AZIË

Ouderling Gordon B. Hinckley zei op een haardvuuravond die in 1996 in Tokio (Japan) werd gehouden over het bezoek dat ouderling Heber J. Grant in 1901 als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen aan Japan had gebracht: 'Samen met drie andere zendingen (...) ging hij naar een stil, afgelegen plekje en wijdde Japan toe aan de verkondiging van het evangelie.'

Toen hij de groei van de kerk in Japan had genoemd (waar het ledental momenteel meer dan 123 duizend is), zei president Hinckley: 'Als president Grant hier nu was, zou hij tranen van dankbaarheid vergieten.'⁵

Bovenaan: In 1996 vierden Aziaten het bezoek van president Gordon B. Hinckley en zijn vrouw, Marjorie. **Midden bovenaan:** Deze Taitwaneese leden zijn omringd door Aziatische en kerkelijke afbeeldingen,

een teken dat het evangelie in elke cultuur past. **Rechtsboven:** Ouderling Heber J. Grant (midden), hier met zendingen, wijdde Japan op 1 september 1901 op deze plek toe aan het zendingswerk. **Boven:**

Ouderling Francis M. Lyman, apostel, kwam in augustus 1903 bijeen met andere kerkleiders in Sint-Petersburg (Rusland) om Rusland toe te wijden aan de verkondiging van het evangelie.

Ouderling
M. Russell Ballard

van het Quorum der
Twaalf Apostelen

Vol vertrouwen vertellen over het evangelie

Je hoeft niets te verdedigen of te rechtvaardigen als je je standpunt baseert op de leringen van de Zoon van God en het feit dat je best doet om zijn geboden te onderhouden.

Wij zijn verwickeld in een titanenstrijd. Dat is vanaf het begin van de geschiedenis van de mensheid altijd zo geweest. Goed en kwaad zijn er altijd geweest, en daarmee ook het recht om ertussen te kiezen. Ik wil iets zeggen over pal staan voor de waarheid.

Ik zag onlangs de uitslag van een onderzoek naar de vraag hoe mensen leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zien. Ik ben al heel lang geïnteresseerd in dit onderwerp, want ik heb in mijn kerkta-ken veel te maken gehad met zendingswerk. Weten hoe andere mensen ons zien, is belangrijk om te weten hoe we onszelf het beste kunnen verklaren. En in de uitslag van dit onderzoek stond een interessante opmerking. Er werd in gesteld dat leden van onze kerk soms erg defensief overkomen bij mensen die geen lid zijn van de kerk. Eén persoon die de vragen beantwoord had, ging zelfs zo ver om te zeggen dat als mormonen hun overtuiging

uiteenzetten, ze dat doen in termen die suggereren dat ze kritiek verwachten.

Het was niet de eerste keer dat ik een dergelijke opmerking hoorde. Maar hoe langer ik erover nadacht, hoe beter ik begreep dat we, als we niet oppassen, in onze communicatie met andere mensen enigszins defensief kunnen overkomen.

Ik denk dat ik enkele redenen daarvoor wel kan begrijpen. Vanaf het moment dat Joseph Smith in 1820 het heilige bos uitliep, zijn er altijd negatieve reacties op onze boodschap geweest, sommige zelfs vijandige. Joseph vertelt ons in zijn eigen woorden dat zijn eerste poging om iemand buiten zijn familie te vertellen wat hij had gezien, geen prettige ervaring was. De protestantse predikant die hij erover vertelde, zei tegen hem dat het 'van de duivel' was en dat visioenen en openbaringen niet meer bestonden (Geschiedenis van Joseph Smith 1:21).

Als Joseph dat al erg vond, kwam dat doordat hij nog niet had ingezien hoe

meedogenloos de tegenstander zijn kracht aanwendt. Hoe meer de kerk groeide, hoe meer zij vijandigheid leek aan te trekken. Het kleine groepje getrouwe leden werd van de ene naar de andere plaats verdreven. Het moet Joseph wel hebben toegeschenen dat het niet veel erger kon dan het verschrikkelijke lijden in de gevangenis te Liberty toen de gouverneur van Missouri het uitroeiingsbevel voor leden van de kerk uitvaardigde. Maar uiteraard *werd* het erger, en Joseph en Hyrum gaven hun leven voor hun werk, getuigenis en geloof. Dat was de laatste daad die de grote trek naar het westen in gang zette, onder leiding van Brigham Young, die ons naar deze Amerikaanse wildernis bracht, dit toevluchtsoord in de Rocky Mountains.

Mormoonse verhalen van ontbering en opoffering maken nu een onuitwisbaar deel uit van de geschiedenis. Zelfs bekeeringen tot de kerk zonder voorouders die dit alles overleefden, beschouwen de mensen en de gebeurtenissen uit het begin van onze geschiedenis als een deel van hun eigen erfgoed. De verhalen inspireren en motiveren ons, en zo hoort het ook. En ik hoop en bid dat wij in onze relatief gemakkelijke situatie nooit die resolute, getrouwe heiligen der laatste dagen zullen vergeten,

noch de lessen die we van ze kunnen leren.

Maar we leven niet in 1830 en we zijn niet meer met zijn zessen. Is het mogelijk dat de defensieve houding die anderen soms in ons zien een teken is dat we nog steeds verwachten behandeld te worden als een minderheid waar men een hekel aan heeft, een minderheid die gedwongen wordt naar het westen te vluchten? Verwachten we in onze interactie met anderen nog steeds ons te moeten verdedigen? Als dat zo is, dan denk ik dat we onze koers moeten wijzigen. Voortdurend kritiek of tegenwerpingen verwachten, kan leiden tot een ongezonde, verlegen en defensieve houding die niet prettig overkomt bij andere mensen. En die houding past niet bij wie wij zijn als kerk en als volgelingen van Jezus Christus.

Het voorbeeld van de Heiland volgen

Zoals in alles, zien wij op naar de Heiland als ons Voorbeeld. Hij werd meteen al aan het begin van zijn bediening geconfronteerd met grote vijandigheid. De eerste keer dat Hij in de synagoge te Nazaret predikte, wilden sommigen Hem van een rots gooien (zie Lucas 4:28–29). Maar Hij liet Zich niet intimideren. Hij wist

dat Hij merendeels verkeerd begrepen zou worden. En toch verkondigde Hij zijn evangelie onbevreesd met zinsneden als 'Sommigen zeggen (...). Maar Ik zeg u (...)' (Matteüs 5:21–22). Hij wist wat Hij wilde zeggen, en Hij zei het zonder zich ergens voor te verontschuldigen. Zoals in de Schriften staat: 'Hij leerde hen als gezaghebbende en niet als hun schriftgeleerden' (Matteüs 7:29).

Als wij respect willen voor wie wij zijn, dan moeten we vol vertrouwen optreden, ons er goed van bewust wie wij zijn en waar wij voor staan, en niet menen dat we ons moeten verontschuldigen voor wat we geloven. Dat betekent niet dat we arrogant of aanmatigend moeten

zijn. Respect voor de mening van anderen behoort altijd een van onze fundamentele principes te zijn — het staat tenslotte in de Geloofsartikelen (zie Geloofsartikelen 1:11). Maar als we ons gedragen als een vervolgte minderheid, of alsof we verwachten dat men ons verkeerd zal begrijpen of ons zal bekritisseren, dan voelen andere mensen dat aan en reageren ze dienovereenkomstig.

Ik vraag diegenen die een zending hebben vervuld om daar vooral op te letten. Jullie zijn twee jaar langs de deuren gegaan en hebben alle mogelijke vragen en tegenwerpingen beantwoord. Het is heel makkelijk om in gesprekken met anderen te denken dat je nog steeds langs de deuren gaat. Maar dat is niet zo. Als je in een positie bent om te vertellen wat je gelooft, is het niet nodig om zo voorzichtig te zijn dat het lijkt alsof je kritiek vermijdt of verwacht. De apostel Paulus heeft geschreven: 'Ik schaam mij het evangelie [van Christus] niet' (Romeinen 1:16), en wij zouden ons er ook niet voor moeten schamen. Ik zie uit naar elke kans die ik krijg om mijn getuigenis van de fantastische boodschap van de herstelling te geven, en ik waardeer al die kansen. En ik kan me niet herinneren dat ik er ooit iemand mee beledigd heb.

Een van de redenen waarom dit onderwerp zo relevant is voor jullie, is dat de kerk sterker aan het worden is. In de Verenigde Staten zijn we nu de op-drie-na-grootste kerk. Overal zijn heiligen der laatste dagen, in woonplaatsen van kust tot kust en van noord tot zuid. Hoewel we vooral in grote aantallen aanwezig zijn in het westen, is het voor mensen in het hele land steeds normaler aan het worden

om persoonlijk een heilige der laatste dagen te kennen. En veel leden van de kerk zijn vooraanstaande leden van de samenleving geworden. Onlangs maakte het tijdschrift *Time* in een artikel over de kerk hier melding van en plaatste foto's van vooraanstaande heiligen der laatste dagen.¹

Alleen al die vooraanstaande leden zorgen ervoor dat de kerk steeds vaker besproken zal worden en dat heiligen der laatste dagen steeds vaker in evangeliediscussies zullen terechtkomen. We moeten eerlijk, openhartig, vrij en innemend zijn, andermans mening respecteren en totaal niet defensief zijn wat onze overtuiging betreft.

Ik zal twee suggesties doen hoe we discussies kunnen aangaan zonder defensief te zijn.

1. Sta niet toe dat onbelangrijke kwesties de belangrijker onderwerpen verdringen

Leden van onze kerk staan maar al te vaak toe dat anderen bepalen waar een gesprek over gaat. Het meervoudig huwelijk is daar een voorbeeld van. De kerk maakte in 1890 officieel een eind aan dat gebruik. En nu is het 2010. Waarom hebben we het er nog steeds over? Het was een gebruik. Er kwam een eind aan. We zijn verder gegaan. Als iemand naar polygamie vraagt, geef dan gewoon toe dat het ooit een gebruik was, maar nu niet meer, en dat mensen polygamisten niet moeten verwarren met leden van onze kerk. Verspil in een gewoon gesprek geen tijd aan het rechtvaardigen van polygamie door te wijzen op het Oude Testament of te speculeren waarom het in de negentiende eeuw een tijd lang geïmplementeerd werd. Dat zijn misschien

Als wij nu respect willen voor wie wij zijn, dan moeten we vol vertrouwen optreden, ons er goed van bewust wie wij zijn en waar wij voor staan.

zinnvolle onderwerpen voor historici en wetenschappers, maar ik denk dat wij alleen maar de stereotypes onderstrepen als we dit een van de meest voorkomende gespreksonderwerpen over de kerk maken.

Ik besef dat artikelen in de media soms de aanleiding tot die gesprekken zijn. Maar dat verandert er niets aan. In 2009 was in een aflevering van een televisieserie over polygamisten de heilige tempelceremonie te zien. Dat baarde veel kerkleden zorgen, en dat is begrijpelijk. Het griede ons allemaal.

Maar ik wil jullie wijzen op een artikel dat toen in reactie hierop door de afdeling Public Affairs van de kerk op de nieuwssite van de kerk is geplaatst. Luister, terwijl ik er iets uit voorlees, alsjeblieft naar de toon. Er is niets defensiefs aan, terwijl het toch een reactie

was op een ongepaste weergave van een van onze heiligste ceremonies:

'Net als zo veel andere grote godsdienstige groeperingen krijgt De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen nogal eens aandacht in Hollywood- of Broadwayproducties, tv-series of boeken, en in de nieuwsmedia. Soms worden de kerk en haar leden redelijk correct weergegeven. Soms zijn de voorstellingen fout of zijn het stereotypes. En af en toe zijn het voorbeelden van een afschuwelijke wansmaak.

'Zoals katholieken, joden en moslims al eeuwenlang weten, is dit onvermijdelijk zodra een instelling of godsdienstige groepering een omvang bereikt die voldoende is om aandacht te trekken.'

Vervolgens wordt in het artikel het idee van een georganiseerde boycot van het

televisiestation of verwante bedrijven ontmoedigd, een idee dat actief door sommige van onze leden werd bevorderd op het internet:

'De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen roept als organisatie nooit op tot een boycot. Een dergelijke stap zou een strijdpunt opleveren waar de media maar al te graag hun tanden in zetten en uiteindelijk zou dit alleen maar tot een groter publiek voor de serie leiden. (...) Heiligen der laatste dagen dienen zich

waardig te gedragen en attent te zijn.

'Dat komt niet alleen overeen met het voorbeeld dat Jezus Christus ons in zijn aardse leven gaf, maar het toont ook de kracht en de rijpheid van de kerkleden in deze tijd. (...)

'Als de kerk haar critici en tegenstanders de strijdpunten zou laten bepalen, zou zij het

*risico lopen afgeleid te worden van haar doel en zending, die zij bijna 180 jaar met veel succes heeft nagestreefd. In plaats daarvan bepaalt de kerk haar eigen koers en blijft zij het herstelde evangelie van Jezus Christus over de hele wereld verkondigen.'*²

En nog een voorbeeld. In 2007 maakte een onafhankelijke filmmaatschappij een film over het bloedbad bij Mountain Meadows. Om die film te beschrijven als een verschrikkelijke 'B-film' zou nog mild zijn. Om heel eerlijk te zijn was hij afschuwelijk — zelfs de Hollywoodcritici kraakten hem af. Bij de promotie van de film deed men er alles aan om de kerk te verlokken er een belangrijk gespreksonderwerp van te maken. Maar we negeerden de film volledig. We weigerden om hen te laten bepalen wat we deden. De film was een grote flop en veroorzaakte waarschijnlijk veel rode

**Het belangrijkste aan ons en ons
getuigenis is dat we onze over-
tuigingen baseren op de leringen
van Jezus Christus en dat we
trachten Hem na te volgen.**

cijfers op de rekeningoverzichten van de maatschappij. Intussen bleven wij reageren en constructief en intelligent de hand reiken aan nakomelingen van de slachtoffers van die verschrikkelijke gebeurtenissen bij Mountain Meadows.

Onlangs gaf Oxford University Press na grondig onderzoek een boek uit met de titel *Massacre at Mountain Meadows*, waar de feiten van dit drama in staan.

2. Beklemtoon dat heiligen der laatste dagen leren en naleven wat Jezus Christus leerde, en dat we trachten Hem na te volgen.

Als puntje bij paaltje komt, is het belangrijkste aspect van jou en je getuigenis dat je je overtuiging baseert op wat Jezus Christus ons leerde, en dat je probeert Hem te volgen door een levenswijze die aanvaardbaar is voor Hem en onze hemelse Vader.

Dat is ons fundament. Dat was Joseph Smiths fundament. Hij heeft gezegd: 'De grondbeginselen van onze godsdienst zijn het getuigenis van de apostelen en profeten aangaande Jezus Christus — dat Hij stierf, werd begraven, ten derden dage verrees en ten hemel opvoer. Al het andere dat verband houdt met onze godsdienst is hier slechts een aanhangsel van.'³

In een gesprek over de kerk zou je eigenlijk altijd het volgende duidelijk moeten maken: wij volgen Jezus Christus. Wij proberen te leven zoals Hij het ons heeft geleerd. Dat is de basis van ons geloof en ons leven. En dat is het beste niet-defensieve standpunt dat we in kunnen nemen. Je hoeft niets te verdedigen of te rechtvaardigen als je je standpunt baseert op de leringen van de Zoon van God en het feit dat je je best doet om zijn geboden te onderhouden.

Het is een grote zegen om de leringen van Jezus Christus te hebben, die duidelijk zijn voor hen die de Schriften bestuderen

en zijn leringen aanvaarden. Als we de leer van de Heer Jezus Christus volgen, komen we erachter dat we allemaal kinderen van God zijn en dat Hij ons liefheeft. Door Christus te volgen, weten we waar we vandaan kwamen vóór onze geboorte, wat ons doel hier op aarde is, en waar we heengaan als we dit aardse leven verlaten. Het heilsplan is duidelijk; het is Gods plan voor het eeuwige geluk van zijn kinderen.

God heeft ons geboden gegeven om naar te leven. Het zijn zijn geboden en niemand heeft het gezag om ze te veranderen zonder rechtstreekse openbaring aan Gods gekozen profeet.

Over de hele wereld dwalen mensen steeds verder af van de leringen van de Heer in de richting van een wereldse samenleving zoals de apostel Paulus heeft beschreven:

'Er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen, maar omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars zullen bijeenhalen, 'dat zij hun oor van de waarheid

Red Kathy

Darwin Richardson

In januari 1976 kreeg ik een telefoontje van een vriend die bij maatschappelijk werk in dienst was. Hij vroeg of mijn vrouw en ik bereid waren om een pleegkind in huis te nemen. We hadden destijds zelf twee jonge kinderen, maar we stemden ermee in om Kathy van zeventien in huis te nemen.

Al gauw nadat ze bij ons haar intrek had genomen, vroeg Kathy of ze met ons mee naar de kerk mocht. Natuurlijk vonden we dat goed, en al gauw ging Kathy geregeld mee naar de kerk. Veel van Kathy's vrienden uit haar vorige kerkgemeente merkten haar afwezigheid op en waren niet blij toen ze erachter kwamen dat ze nu naar de mormoonse kerk ging.

Op een dag vertelde Kathy ons toen ze uit school kwam dat haar vorige kerk een 'Red Kathy'-avond op touw wilde zetten voor hun jongerenorganisatie. Kathy vroeg of ik met haar mee wilde gaan naar die bijeenkomst om de kerk te verdedigen. Ik stemde daar aarzelend mee in, hoewel ik niet met haar vrienden

wilde redetwisten over leerstellige verschillen, besepte ik dat zij nog niet genoeg van de kerk wist om die te verdedigen. Ik besloot nog iemand mee te nemen, Richard Jones, die net van zending terug was.

De dag van de 'Red Kathy'-avond was voor ons allemaal een dag van vasten en gebed. Ik bad dat de Geest aanwezig zou zijn bij de bijeenkomst en dat er geen twisten zouden zijn.

Toen we die avond bij haar kerk aankwamen, voelden we enig antagonisme, maar de jongerenpredikant heette ons hartelijk welkom en vroeg ons om de groep wat over de kerk en haar leer te vertellen. Toen Richard bracht wat destijds de eerste zendelingenles was, over de herstelling, luisterden de ongeveer vijftien jongeren in de kamer aandachtig. Zelfs de jongerenpredikant was geboeid.

Vervolgens beantwoordden we de rest van de avond vragen en hadden we een fijn gesprek over het evangelie. Het antagonisme

zullen afkeren en zich naar de verdichtsels keren' (2 Timoteüs 4:3-4).

Dit is de tijd die Paulus zag. Er is een toenemend aantal mensen die geloven dat er geen god is, geen christus, geen verlossingsplan, geen verzoening, geen bekering, geen vergeving, geen leven na de dood, geen opstanding, geen eeuwig leven, geen families die voor eeuwig verzegeld zijn.

Hoe leeg moet het leven wel niet zijn zonder de zegeningen van het volledige, herstelde evangelie van Jezus Christus? Als heiligen der laatste dagen volgen wij Jezus Christus. Wij kennen het plan van geluk, het grote verlossingsplan door de Heer Jezus Christus. Wij kennen de leringen van Jezus Christus. Wij moeten ernaar streven om ernaar te leven, nu en voor altijd. Op de jongere generatie rust de verantwoordelijkheid om de leringen van de Heer te verkondigen en te weten hoe zijn kerk

op te bouwen. Onthoud alsjeblieft dat je niet moet denken dat je geloofsovertuiging hoeft te rechtvaardigen; je hoeft die alleen maar in een liefdevolle, vriendelijke geest uit te leggen. De waarheid zegeviert altijd als er in ware leer wordt onderwezen.

Hier zijn enkele voorbeelden:

1. Wij volgen de leer van Jezus Christus dat we onze medemens moeten dienen. We dienen zowel onze eigen leden als andere mensen. Het grote werk dat wij over de hele wereld in humanitaire hulp doen, verlicht lijden en ontbering. We doen wat we kunnen, geven tijd en geld om zowel in de behoeften van onze eigen leden als die van andere godsdiensten te voorzien, en zien in dat 'in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan' (Matteüs 25:40).
2. Wij volgen de leer van Jezus Christus om ernaar te streven het woord van wijsheid na te leven, dat een

dat we aanvankelijk hadden gevoeld, nam af toen we rustig vertelden wat we geloofden. Er was wederzijds respect. De Heilige Geest was aanwezig toen we ons getuigenis gaven en vragen beantwoordden.

Aan het eind van het gesprek bedankte de predikant ons voor onze komst. En toen we op het punt stonden te vertrekken, stond er een jongedame op en zei dat ze ons iets wilde zeggen. Ze zei dat ze vóór haar komst niet dacht dat mormonen christenen waren, maar nu vond ze dat we misschien wel betere christenen waren dan zij.

We hadden niet kunnen hopen op een betere afsluiting van ons gesprek. Ik wist dat die bijeenkomst nooit zo goed zou zijn verlopen als we niet hadden gevast en gebeden, gesmeekt hadden dat de Geest erbij mocht zijn, en de Heer hadden gevraagd om twisten te vermijden. Alleen met de Heilige Geest erbij kunnen we de evangelieboodschap goed overbrengen.

verstandige manier is om ons stoffelijk lichaam gezond te houden. Wij vermijden het gebruik van alle soorten drugs omdat onze eeuwige geest in ons lichaam huist en geluk in dit leven wordt verkregen door geestelijk sterk en lichamelijk gezond te zijn.

3. Wij volgen Jezus Christus door de wet van kuisheid na te leven. God heeft dit gebod gegeven en heeft het nooit ingetrokken of gewijzigd. Deze wet is duidelijk en eenvoudig. Niemand dient seksuele omgang te hebben buiten de door de Heer gestelde beperkingen. Dat geldt zowel voor homoseksueel gedrag als voor heteroseksuele betrekkingen buiten het huwelijk. Het is een zonde om de wet van kuisheid te overtreden.

4. Wij volgen Jezus Christus door ons aan Gods gebod van het huwelijk te houden, wat een huwelijk tussen man en vrouw behelst. Dit gebod is er al vanaf het aller-eerste begin geweest. God heeft gezegd: 'Daarom zal de man zijn vader en moeder verlaten, en zijn vrouw aankleven, en zij zullen tot één vlees zijn' (Genesis 2:24). God gaf Adam en Eva het gebod: 'Weest vruchtbaar en wordt talrijk; vervult de aarde en onderwerpt haar' (Genesis 1:28).

Hedendaagse profeten en apostelen hebben dat gebod nog eens onderstreept in 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', uitgegeven in 1995:

'God [heeft] geboden dat het heilige voortplantingsvermogen alleen gebruikt mag worden tussen een man en een vrouw die wettig met elkaar gehuwd zijn. (...) (...)

'Het gezin is door God ingesteld. Het huwelijk van man en vrouw is van essentieel belang in zijn eeuwige plan.'⁴

5. Wij volgen Jezus Christus en onderwijzen in de eerste beginselen van het evangelie en alle andere geweldige leerstellingen van de herstelling, de naleving waarvan de zonen en dochters van God gemoedsrust, vreugde en geluk geeft. Zo eenvoudig is het.

Moge God ons zegenen in ons zoeken naar geluk door de leringen van de Heer Jezus Christus te kennen en na te volgen, en door anderen te betrekken bij gesprekken over het herstelde evangelie, zonder defensief te zijn. ■

Naar een openingstoespraak gehouden aan de Brigham Young University op 13 augustus 2009. Ga voor de volledige Engelse tekst naar www.newsroom.lds.org (klik op 'News Releases & Stories').

NOTEN

1. Zie David Van Biema, 'The Church and Gay Marriage: Are Mormons Misunderstood?' *Time*, 22 juni 2009, pp. 49-53.
2. 'The Publicity Dilemma', newsroom.lds.org/ldsnewsroom/eng/commentary/the-publicity-dilemma; cursivering toegevoegd.
3. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith (2007)*, p. 49.
4. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, oktober 2004, p. 49.

NAAR DE TEMPEL GAAN

Sinds onze doop in 2001 hebben mijn man en ik er vaak over gesproken om naar de tempel te gaan met ons gezin om ons voor eeuwig aan elkaar te laten verzegelen. Maar we hielden op met plannen maken toen hij leverkanker bleek te hebben en overleed voordat we naar de tempel konden gaan.

Ik was er kapot van, maar mijn verlangen om ons gezin voor eeuwig te laten verzegelen werd nog sterker na de dood van mijn man. Als weduwe en moeder van vier kinderen wist ik echter dat het niet makkelijk zou zijn om het geld bij elkaar te krijgen om met mijn gezin van Cambodja naar de Hongkongtempel in China te reizen. Het was een afstand van zo'n 1600 kilometer.

Ondanks ons kleine inkomen wisten mijn kinderen en ik dat we naar de tempel moesten om ons voor eeuwig aan elkaar te laten verzegelen. Ik werkte hard in de wasserij van een hotel terwijl mijn kinderen allerlei losse klusjes deden. Stukje bij beetje waren we in staat wat geld te sparen voor onze

reis, maar we zagen al gauw in dat we misschien wel nooit genoeg bij elkaar zouden krijgen.

Omdat we wisten dat een eeuwig gezin meer waarde had dan wat we ook op aarde konden hebben, besloten we onze enige waardevolle bezitting te verkopen: de motorfiets van mijn overleden man. We verkochten die voor een aanzienlijke som geld

en waren blij omdat we wisten dat we ons spoedig aan onze geliefde vader en echtgenoot konden laten verzegelen.

Maar ons geluk duurde niet lang. Een week na de verkoop van de motorfiets ontdekten we bij thuiskomst uit de kerk dat er bij ons was ingebroken. We waren diep bedroefd toen

Stukje bij beetje begonnen we wat geld te sparen voor onze tempelreis, maar toen er bij ons was ingebroken, zagen we in dat we misschien nooit genoeg bij elkaar zouden krijgen.

we ontdekten dat het geld van de verkoop van de motorfiets weg was. Vier maanden na de inbraak waren we nog steeds aan het bidden dat we een manier zouden vinden

om naar de tempel te gaan.

Na maandenlang bidden werden onze gebeden verhoord toen we hoorden dat we hulp konden krijgen uit het algemene hulpfonds voor tempelbezoekers.* Mijn kinderen en ik verheugden ons over het nieuws en ondernamen al gauw de tempelreis waarop we hadden gehoopt.

Dankzij de gulheid van andere heiligen der laatste dagen waren wij toen een eeuwig gezin. ■
Chhom Koemly (Cambodja)

**Het algemeen hulpfonds voor tempelbezoekers is in het leven geroepen om financiële hulp te geven aan kerkleden die zich anders niet zouden kunnen veroorloven om naar de tempel te gaan.*

EEN VENTILATOR, EEN STOFZUIGER EN EEN BORD MET KOEKJES

We reisden een keer in de zomer meer dan drieduizend kilometer het hele land door voor de nieuwe baan van mijn man. We waren enthousiast over ons nieuwe avontuur, maar we voelden ons ver van huis, van onze familie en al het bekende. We arriveerden in een stortbui bij onze nieuwe woning, en in een poging om het nieuwe tapijt van de woning schoon te houden, laadden we de bestelwagens uit met paraplu's boven ons hoofd en plastic op de grond. We wisten dat de zware regens kelders hadden laten overstromen en we hielden de onze na het uitladen van

Om middernacht ging de deurbel. Toen ik de deur opendeed, stond broeder Lindsay Sewell daar, de enige persoon die ik kende in de wijk.

de wagen angstvallig in de gaten.

Alles leek die avond goed te gaan en toen onze drie jonge kinderen eindelijk in slaap waren, maakten Greg en ik gauw ons bed op. We waren allebei uitgeput. En ons op ons bed laten vallen, klonk aantrekkelijk. Maar om de een of andere reden vond Greg dat hij nog een doos moest uitpakken.

'Laten we alsjeblieft gewoon gaan slapen', zei ik 'We kunnen morgenochtend uitpakken.'

Hij schudde zijn hoofd en ging naar de kelder. Even later hoorde ik hem schreeuwen. In paniek rende ik naar de kelder, waar ik een kleine stortvloed zag. We stonden daar samen in het koude regenwater dat langs onze enkels aan het stijgen was. We kwamen meteen in actie en begonnen de ene na de andere doos de steile trap op te slepen. Ik voelde me volledig

en hopeloos verloren, en mijn tranen vermengden zich met het water van de overstroming op de vloer.

Ik belde het enige lid van de kerk dat we in onze nieuwe wijk kenden, broeder Lindsay Sewell, en vroeg hoe we met de dompelpomp het water konden wegpompen. Broeder Sewell gaf wat snelle adviezen en ik probeerde verder onze bezittingen te redden. Om middernacht ging de deurbel. Toen ik opendeed, stond broeder Sewell daar met zijn armen vol: hij had een ventilator, een vloestofzuiger en een bord met chocoladekoekjes meegenomen.

'Het klonk alsof jullie wel wat hulp konden gebruiken', zei hij met een brede glimlach. Plotseling voelden we ons minder ver van huis.

Broeder Sewell bleef de hele nacht helpen met het bestrijden van de overstroming. Toen het waterpeil in de kelder tot boven de dertig centimeter steeg, stelde hij voor om de brandweer te bellen. Die nam grote pompen mee waarmee het probleem uiteindelijk werd opgelost.

De volgende ochtend kwamen zuster Sewell en andere leden van onze nieuwe wijk eten, verlengsnoeren en meer vloestofzuigers brengen. We waren overweldigd door hun weldadigheid. En het lukte om al onze bezittingen in veiligheid te brengen.

Ik ben zo dankbaar dat ik lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen ben. Waar ik ook heenga, ik heb broeders en zusters die mijn gezin met open armen ontvangen en helpen in tijden van nood. ■

Rindi Haws Jacobsen, Utah (V.S.)

HAD IK HET TE DRUK OM TE DIENEN?

In 1997 kondigde onze gemeentepresident aan dat de gemeente een dienstbetoonproject in de buurt rond de kerk zou uitvoeren. We deden die activiteit om samen met kerkleden over de hele wereld de honderdvijftigste verjaardag van de aankomst van de pioniers van de kerk in de Salt Lake Valley te vieren.

We zouden onder meer wegen schoonmaken en gaten in het wegdek vullen. De gemeentepresident zei dat we wel vies zouden worden, maar dat we door de activiteit een kans zouden krijgen om met andere

mensen over de kerk te praten.

Ik dacht niet dat ik zou gaan omdat mijn docent extra colleges had gepland op de dag van de activiteit. Ik dacht dat iedereen er wel begrip voor zou hebben, maar toen kwam ik een brochure tegen: *Geloof bij elke voetstap*. Toen ik las over de ontberingen van de heiligen op hun trek naar het westen van de Verenigde Staten, werd ik tot tranen toe bewogen. Enkele heiligen verruilden hun comfortabele woning voor een woestijn, niet wetend wat ze daar zouden aantreffen. Anderen zwoegden door zelfs nadat ze elk ander lid van hun familie onderweg hadden verloren aan de dood. In ziekte, pijn, honger en armoede hadden ze het geloof dat ze vrij van verdrukking zouden zijn als ze naar het westen trokken.

Ik vond het heel erg dat de eerste leden van de kerk zulke grote offers moesten brengen, soms zelfs hun leven moesten geven, om te zorgen dat de kerk voortgang bleef maken. Ik geniet nu de zegeningen van het evangelie omdat zij geloof hadden en offers brachten.

En toen besepte ik dat mijn offer relatief maar klein zou zijn. Mij was gevraagd om slechts twee uur dienstbetoon te verlenen en enkele mensen over het evangelie te vertellen, en ik verzon smoesjes om niet mee te hoeven doen.

Ik liet de colleges schieten en nam deel aan de activiteit. Ik werd vies, maar er kwamen mensen informeren naar de kerk. Ik was blij dat ik had meegedaan, en ik ben sindsdien afgestudeerd — ondanks het overslaan van een paar colleges. ■

Ngozi Francisca Okoro (Nigeria)

ONZELF VERGETEN IN SICILIË

Mijn naam is Omar Interdonato', las de eerste regel van de e-mail. 'Ik ben de zoon van Fiorella Italia. Ik hoop dat u zich haar doop nog herinnert.'

Dertig jaar eerder waren mijn zendingscollega en ik werkzaam op het eiland Sicilië, in de prachtige stad Siracusa, aan de Middellandse-Zeekust. 's Zondags kwamen we met de weinige heiligen der laatste dagen bijeen in een oude villa. We hielden de avondmaalsdienst in de woonkamer van de villa.

Zendingswerk was moeilijk en we hadden maar weinig dopen. Er waren zestien voltijdzendingen in de stad, en er was keer op keer op elke deur geklopt. Maar mijn collega en ik bestudeerden op een dag een kaart van de stad toen we een dorpje zagen dat slechts kilometers van ons appartement aan de rand van de stad lag.

We liepen door de velden naar het dorpje, knielden aan de rand van een heuvelrug die uitkeek op een vallei, en stortten de verlangens van onze hart en ziel uit voor God. Vervolgens gingen we langs de deuren in een groep flatgebouwen die het merendeel van de woningen in het dorp uitmaakten.

Uiteindelijk deed een vrouw in de veertig de deur voor ons open. Ze was in het zwart gekleed — een Italiaanse traditie voor hen die een dierbare verloren hebben. We pasten onze introductie

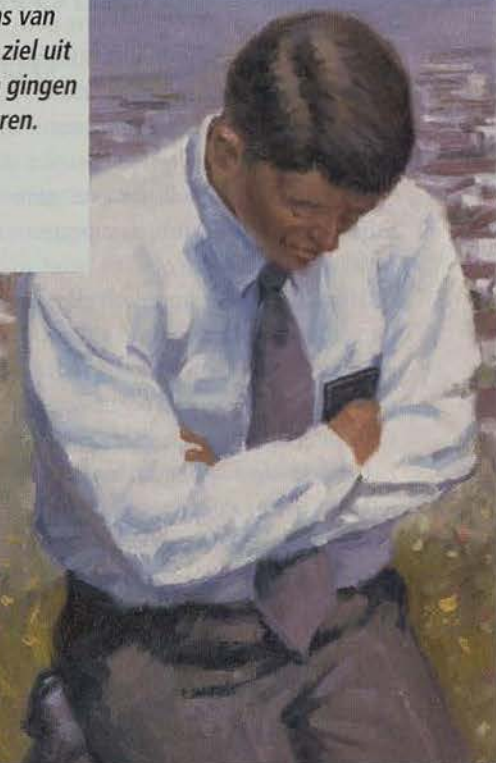
aan en begonnen over het heilsplan. De vrouw vroeg ons binnen, en we maakten kennis met haar, twee tienerdochters en een van hun vriendinnen. We vernamen dat de vrouw onlangs weduwe was geworden en dat ze vier kinderen te verzorgen had. We lieten haar het diaklankbeeld *De mens op zoek naar het geluk* zien en werden uitgenodigd om de daaropvolgende week terug te komen.

Uiteindelijk werden de moeder, haar oudste zoon en twee tienerdochters, hun grootmoeder en hun vriendin gedoopt. Na mijn zending onderhield ik het contact met de familie, maar totdat ik de e-mail kreeg, had ik me afgevraagd wat er was gebeurd met

Fiorella, de jonge vriendin van de dochter.

'Mijn moeder is het evangelie haar hele leven

Mijn collega en ik knielden aan de rand van een heuvelrug die uitkeek op een vallei, en stortten de verlangens van onze hart en ziel uit voor God, en gingen langs de deuren.

lang trouw gebleven en in 1983 is ze getrouwd met een goed kerklid uit de gemeente Messina en is ze in de tempel aan hem verzegeld', schreef haar zoon. 'Ik ben in 1984 geboren en mijn zusje, Veronica, in 1987. We zijn allemaal actief in de kerk. Ik vervulde van 2005 tot en met 2007 een zending in het zendingsgebied Rome (Italië) in de hoop dat ik de Heer iets terug kon geven voor de moeite die twee zendelingen hadden gestoken in de verkondiging van het evangelie in het plaatsje Florida!'

Er waren momenten op mijn zending dat ik me afvroeg of de twee jaar opoffering wel de moeite waard waren. Maar hoe groot was mijn vreugde (zie LV 18:15-16) toen ik hoorde dat Fiorella's leven voor altijd was veranderd doordat mijn collega en ik de beslissing namen om onszelf te vergeten in de dienst aan andere mensen in Sicilië. ■
Louis Menditto (Nevada, V.S.)

WAAR KOM IK VANDAAN?

Als klein kind vroeg ik me vaak af: 'Waar kom ik vandaan?' Diep in mijn hart wist ik dat ik ergens had geleefd voordat ik werd wie ik nu ben, maar ik had geen idee wáár.

Jarenlang was ik bang om dat aan iemand te vertellen — zelfs mijn ouders — uit vrees dat ze zouden denken dat ik gek was. Maar op een dag, in mijn tienerjaren, was ik moedig genoeg om de predikant van onze kerk te vragen: 'Waar woonden we voordat we naar de aarde kwamen?' Hij zei dat ik niet aan dat soort dingen moest denken. Hij zei dat niemand ergens anders heeft geleefd vóór zijn geboorte; we hebben daarvoor gewoon nooit bestaan.

Ik was bang dat hij gelijk had en dat ik *inderdaad* gek was, maar toch kon ik die gedachten niet uit mijn hoofd zetten. Ik bleef zoeken naar antwoorden, maar vond er geen.

Toen ik achttien jaar was, verhuisde onze familie. Ik dacht dat de predikanten in onze nieuwe woonplaats wel meer zouden weten dan de vorige, dus ik besloot een van hen mijn vraag te stellen. Zijn antwoord was hetzelfde: hij zei dat het niet normaal was om dergelijke dingen te denken en hij stelde voor om met een psychiater te praten.

Kort daarna besloot ik niet meer naar de kerk te gaan. Ik vond een baan, ontmoette een jonge man, en trouwde. Vijf jaar

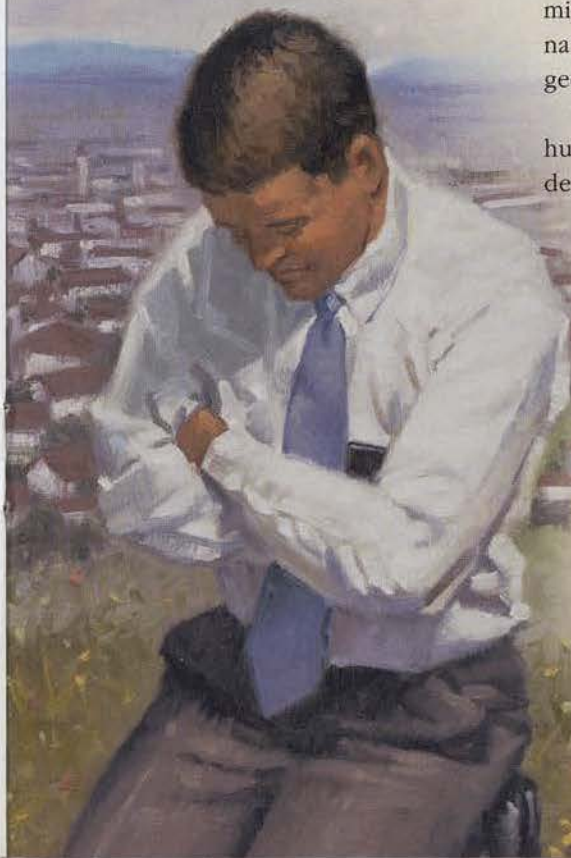
later liep het huwelijk uit op een echtscheiding. Dus ik pakte al mijn bezittingen en met twee kinderen op sleeptouw keerde ik terug naar huis.

In de vijf jaar die sinds mijn vertrek waren verstreken, was mijn moeder lid geworden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ze had de kerk een keer genoemd toen ik haar een bezoek bracht, en had gevraagd of ik met de zendelingen wilde praten. Ik stemde daar eindelijk in toe, maar vóór het gesprek besloot ik dat ik alleen de zendelingenlessen zou volgen als de zendelingen me konden vertellen waar ik had gewoond voordat ik werd wie ik nu was.

Tot mijn verbazing beantwoordden ze niet alleen mijn vraag, maar gaven ze me het antwoord bovendien rechtstreeks uit de Bijbel (zie Job 38:4-7; Jeremia 1:5; Judas 1:6). Toen hadden ze mijn onverdeelde aandacht! Door hun antwoord begreep ik waarom ik al mijn hele leven het gevoel had gehad dat ik eerder had geleefd. Nu begreep ik dat ik in een voorsterfelijk bestaan bij mijn hemelse Vader had gewoond.

Het duurde niet lang voor ik lid van de kerk werd. Voor de eerste keer in mijn leven had ik het gevoel dat ik iemand was en dat ik een bestemming had: terugkeren naar mijn hemelse Vader.

Ik ben dankbaar dat de zendelingen in staat waren om de vraag te beantwoorden waar niemand anders antwoord op had. ■
Betty Hollowell (Indiana, V.S.)

Beste Frieda,

Jongvolwassenen schrijven adviesbrieven aan een jonge vrouw die zich afvraagt of ze zal gaan samenwonen met haar vriend.

In een wereld vol veranderende waarden is het van kritiek belang om te overleven door onze normen hoog te houden. Als we ons toewijden aan het nakomen van onze verbonden, kan ons dat sterken tegen verleiding.

Ouderling Neal A. Maxwell (1926–2004) van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft een beslissing genoemd die ons kan helpen om trouw te blijven: 'Jozua zei niet kies volgend jaar wie je zult dienen; hij had het over 'nu', zolang er nog daglicht is en voordat het donker steeds gewoner wordt. (Zie Jozua 24:15.) (...) Doet dat nu, zodat je, als je over duizend jaar terugkijkt naar dit moment, kunt zeggen dat dit een beslissend moment was — een dag van besluitvaardigheid.'¹

Frieda,* een jongvolwassen lid van de kerk in Europa, maakt zo'n beslissend moment mee. Ze zegt dat ze ooit wel in de tempel wil trouwen, maar dat ze overweegt om samen te gaan wonen met haar vriend, die geen lid van de kerk is. Ze wil zich na een paar jaar bekeren en weer actief worden in de kerk en dan met iemand anders trouwen in de tempel, maar nu wil ze gewoon een fijne tijd hebben.

Jongvolwassenen in Scandinavië werd gevraagd om brieven te schrijven aan Frieda. Ze kenden haar echte naam niet, noch waar ze woonde, maar ze gaven hun getuigenis

en vertelden over hun ervaringen om haar te helpen de juiste beslissing te nemen. Hier volgen uittreksels uit brieven van Frieda's leeftijdgenoten.

Besluit om in de tempel te trouwen

Voordat mijn vriendin Erika* met haar vriend, die geen lid van de kerk is, ging samenwonen, verzekerde ze haar familie dat ze het evangelie trouw zou blijven. Maar nu Erika zich eenmaal in die situatie bevindt, is het moeilijk om er weer uit te komen. Ze vindt het gewoon te pijnlijk en te moeilijk om weer op de goede weg te komen.

Helaas heb ik veel vrienden die net als Erika zijn afgevallen omdat ze dachten dat ze zichzelf in de hand konden houden, zelfs als ze niet naar de kerknormen leefden. In werkelijkheid maakten ze het Satan juist makkelijker als ze de richtlijnen negeerden.

Ik heb geleerd van de ervaringen van mijn vrienden. Toen ik zeventien was, besloot ik dat ik een rotsvast getuigenis wilde ontwikkelen omdat ik wist dat ik het nodig zou hebben als ik geestelijk wilde overleven. En het was het krijgen van een sterk getuigenis en mijn hemelse Vader leren kennen, wat mij heeft gered.

Ik weet maar één ding zeker: ik ben vastbesloten om in de tempel te trouwen. De tempel

FOTO-ILLUSTRATIE JOHN LUKK, ACHTERGROND © SHAMBHALA PUBLICATIONS

Als je vriend en jij zo gek zijn op elkaar, neem hem dan eens mee naar het tempelterrein. Vertel hem dat je droomt van een eeuwig huwelijk. Vertel hem over je geloof. Als hij niet wil weten waarom je het tempelhuwelijk zo belangrijk vindt, dan is hij niet de juiste man voor jou. Houd vast aan je droom van een tempelhuwelijk.

Steen Hylander (Denemarken)

Ik weet dat het bijna onweerstaanbaar kan zijn om bij je geliefde te zijn. Ik begrijp ook dat we soms hetzelfde willen als alle andere mensen. Het is zo makkelijk om te denken dat er later wel tijd is om je te bekeren, maar dat is niet zo. Als we voortdurend de ingevingen van de Geest negeren, raken we het vermogen kwijt om Hem te horen — dat is mij ook gebeurd. Als dat zo blijft, hebben we niet meer het gevoel dat wat we doen verkeerd is en zullen we geen behoefte voelen om ons te bekeren.

Naam bekend bij de redactie

Mijn getuigenis aan jou is dat onze Herder in al onze behoeften kan voorzien. Mijn Herder heeft in mijn behoeften voorzien als ik me aan zijn wegen onderwierp.

Je kunt een vervuld leven leiden. Je kunt voor altijd onbeschrijflijk gelukkig zijn omdat Jezus Christus verzoening voor jou heeft gebracht.

Anna Palm Gerrbo (Zweden)

Ik heb dingen gedaan waar ik me voor schaam. Ik geloofde dat mijn hemelse Vader me zou vergeven, en ik heb het gevoel dat Hij dat inderdaad heeft gedaan. Maar ik kan het mezelf niet vergeven. Ik dacht altijd dat mezelf vergeven makkelijk zou zijn, maar ik ben gaan inzien dat dit niet zo is.

Naam bekend bij de redactie

Ik weet hoe het is om verliefd op iemand te zijn, maar de relatie niet voort te kunnen zetten omdat het niet tot een tempelhuwelijk zou leiden. Het is zwaar — en het breekt je hart — maar dit tijdelijke hartzeer is niets in vergelijking met het eeuwige verdriet dat je zou voelen als je je verbonden met je Vader in de hemel zou overtreden. Er is hoop, er wacht iets beters op je.

Marie Bertilson Olsson (Zweden)

Nu ik op zoek ben naar een vrouw, word ik achtervolgd door mijn zonden uit het verleden. Ik zou willen dat ik tegen mijn toekomstige vrouw kon zeggen: 'Ik had je lief al voordat ik je ontmoette. Ik heb op je gewacht.' Maar dat kan ik niet. Ik wens mijn ergste vijand het hartzeer niet toe dat ik de afgelopen drie jaar heb gevoeld bij de bekering van mijn zonden. Ik zou willen dat ik de kracht had gehad om gewoon dicht bij God en zijn geboden te blijven.

Naam bekend bij de redactie

is de enige manier om echt gelukkig te worden en ooit weer te kunnen wonen bij onze hemelse Vader en Jezus Christus. Als ik naar de tempel wil, *moet* ik me aan de richtlijnen van het evangelie houden. Ik heb besloten om het evangelie na te leven omdat ik weet dat het goed is, ook al kan het moeilijk zijn.

Denk eens na wat je bestemming is, en bedenk waar je morgen bent als je vandaag een bepaalde beslissing neemt.

Amanda Bernskov (Denemarken)

Vinden wat je werkelijk nodig hebt

Ik denk dat we allemaal boven alles liefde willen krijgen. Maar ware liefde is zo veel meer dan alleen aantrekkingskracht. Dat betekent vertrouwen en willen wat voor de ander het beste is. Het is onzelfzuchtig en hartelijk zijn en vraagt soms een opoffering, wat betekent dat we bereid zijn om te geven en te lijden, als dat nodig is.

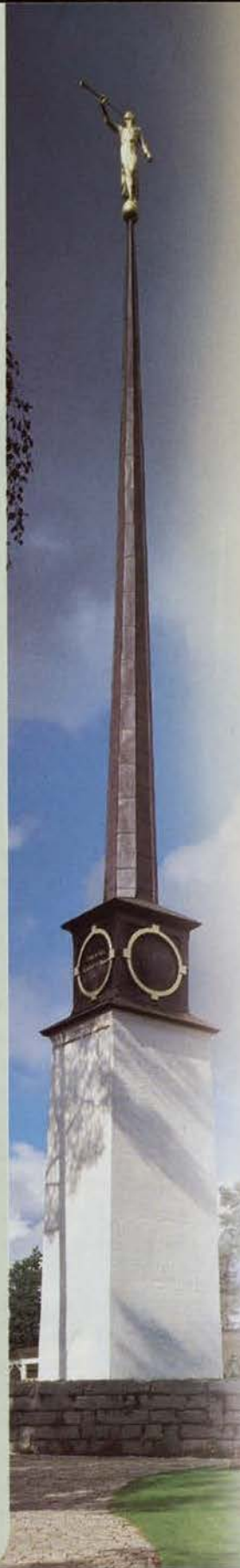
Frieda, jouw leven, en het leven van veel andere mensen, hangt af van de keuzen die je in de nabije toekomst doet. Het kan moeilijk zijn om het goede te kiezen als je niet al hebt besloten aan wiens kant je staat. Bedenk dat Satan overuren maakt om het gezin aan te tasten. Heb de moed om te doen wat juist is. Neem geen genoegen met minder dan een eeuwig tempelhuwelijk.

Als je ware liefde wilt, wend je dan tot Degene die ware liefde geeft: God. Ware liefde is een geestelijke gave, geen seksuele fantasie. En je krijgt die allergrootste gave alleen van God.

David Isaksen (Noorwegen)

Besluit om terug te komen

Toen ik ongeveer zeventien was, kreeg ik het gevoel dat ik niet meer zo goed met de mensen in de kerk overweg kon. Rond die tijd gingen mijn ouders scheiden en gingen ze ook niet meer naar de kerk. Ik ging nog wel, maar ik was mijn geloof in het eeuwig huwelijk kwijt. Toen ik Kristian* ontmoette, was het

makkelijk om de kerk de rug toe te keren. En dat deed ik.

We woonden bijna vier jaar samen voordat we uit elkaar gingen. Ik wilde weer naar de kerk gaan, maar ik was bang dat iedereen allerlei vragen zou stellen. Ik ging op bezoek bij mijn zus. In haar wijk kende niemand mij, noch hoe lang ik niet in de kerk was geweest, en gedurende mijn verblijf ging ik weer naar de kerk. En toen ik terug naar huis was gegaan, bleef ik naar mijn eigen wijk gaan. De eerste zondag was ik erg bang, maar de mensen waren gewoon blij dat ik er was.

Ik wist dat ik een kant moest kiezen; ik kon niet met één voet aan de kant van de Heer blijven lopen en met één aan die van de wereld. Ik had enkele gesprekken met mijn bisschop. Hij legde mij de verzoening uit. Het is een lange weg van bekering geweest — en die was soms erg moeilijk. Ik maak nog steeds vooruitgang en ik heb nog heel veel te leren, maar ik ben nu gelukkiger. Ik weet dat ik de juiste keuze deed toen ik besloot om weer naar de kerk te gaan. Ik moest gewoon beslissen wat ik voelde en wat ik wist dat juist was, en me er vervolgens voor inzetten.

Naam bekend bij de redactie

Standvastig zijn in rechtschapen beslissingen

Een tijdje geleden stond een vriendin van mij voor dezelfde beslissing als jij. Mijn vriendin Sarah* had altijd een sterk getuigenis van de kerk en de waarheid gehad. Sinds onze jonge jaren wilden Sarah en ik allebei graag in de tempel trouwen.

Toen ze zeventien of achttien was, ontmoette ze een jongeman en ging uit met hem. Hij had een fijne persoonlijkheid en was erg aardig. Hij was geen lid, maar in het begin leek dat geen probleem.

Na een tijdje begon ze zich in te denken hoe het leven zou zijn als ze met hem zou trouwen, ook al zou dat niet in de tempel zijn. Ze dacht: 'Misschien werkt dit wel;

JE BENT NOOIT ALLEEN

'Wij stellen de norm niet, maar ons is geboden haar te verkondigen en handhaven. De norm blijft onthouding vóór het huwelijk en volkomen trouw in het huwelijk. Al vallen wij helemaal uit de toon, al vindt men onze normen volkomen onbelangrijk, al geven de anderen allemaal toe, wij doen dat niet, wij kunnen niet toegeven. (...)

'Als jullie, onze jeugd, je alleen voelen, denk er dan aan dat jullie nu met een paar miljoen in de kerk zijn. (...) Waar je ook bent — op school, op je werk, in dienst — je bent nooit alleen.'

President Boyd K. Packer, president van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Het waarheidsvaandel is opgericht', *Liahona*, november 2003, p. 26.

misschien kunnen we tot een compromis komen. Misschien verandert hij wel na een tijdje. Misschien kan ik hem bekeren.'

Ze dacht er lang over na, hilde en bad. Diep van binnen wist ze dat ze altijd een tempelhuwelijk had gewild, maar door haar gevoelens voor haar vriend vond ze het een moeilijke beslissing. Uiteindelijk gaf ze hem de bons. Het was een van de moeilijkste dingen die ze ooit had gedaan, maar ze had besloten op de Heer te vertrouwen.

In het voorjaar van 2007 trouwde ze met een geweldige man. Ze zijn nu voor tijd en eeuwigheid aan elkaar verzegeld. Ze is echt blij dat ze besloot te wachten tot ze iemand had gevonden van wie ze hield en die in de tempel kon trouwen.

Als je niet weet welke beslissing je moet nemen, bid er dan over tot je het wél weet. Vertrouw op de Heer. Uit Sarahs — en uit eigen — ervaring weet ik dat Hij ons zegent als we dat doen. ■

Anna Lindgren (Zweden)

*Naam gewijzigd.

NOOT

1. Neal A. Maxwell, 'Why Not Now?', *Ensign*, november 1974, p. 13.

Aangestipt

Waarom legt de kerk zoveel nadruk op dienstbaarheid? Waarom kunnen we niet gewoon plezier hebben?

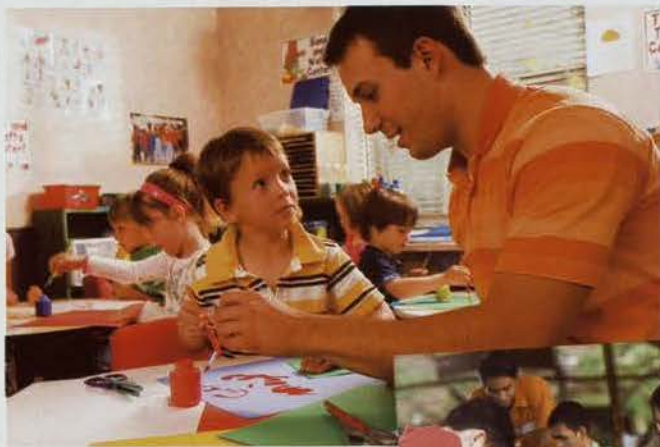
Het evangelie van Jezus Christus legt veel nadruk op hulp aan onze medemens. Het is niet genoeg om mee te voelen met iemand in nood — het is onze plicht om er wat aan te doen. 'Weest daders des woords en niet alleen hoorders' (Jakobus 1:22).

De Heiland heeft gezegd: 'In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt

sterken we niet alleen andere mensen, maar worden we zelf een beter mens.¹

Bovendien kan het heel leuk zijn om te doen, als je het met de juiste houding doet. Denk eens aan je talenten en vaardigheden en hoe je die kunt gebruiken om anderen te helpen. Het is al heel lonend om zelf iets voor een ander te doen, maar samen met vrienden

Dienstbaarheid kan heel leuk zijn als je het met de juiste houding doet.

gedaan, hebt gij het Mij gedaan' (Matteüs 25:40) en koning Benjamin heeft gezegd dat 'wanneer gij in dienst van uw medemens zijn, gij louter in dienst van uw God zijt' (Mosiah 2:17). Als we andere mensen dienen, tonen we onze toewijding aan de Heer en aan het welzijn van zijn kinderen.

Als we dienstbaar zijn, helpen we niet alleen anderen. Het kan ook leiden tot onze eigen geestelijke groei. Als we ons dienstbaar maken in een roeping, en op andere manieren, dan

kan het ook heel fijn zijn! Kom eens met een groepje bij elkaar en brainstorm hoe je op een nieuwe, creatieve manier wat voor iemand kunt betekenen. Het zal je verbazen hoe bevredigend het kan zijn om je dienstbaar te maken.

NOOT

1. Zie Dieter F. Uchtdorf, 'Tillen uit stand', *Liahona*, november 2008, pp. 53-56.

Aan wie vraag ik hoe ik aan een patriarchale zegen kom?

President James E. Faust (1920-2007), tweede raadgever in het Eerste Presidium, heeft gezegd: 'Een patriarchale zegen is iets unieks en bijzonders, en een getrouw lid dat volwassen genoeg is om de betekenis en het belang van de zegen te begrijpen, kan dit voorrecht krijgen. (...) Net als zo veel zegens moet de ontvanger of de familie van de ontvanger de zegen aanvragen.'¹

Als je het gevoel hebt dat je er geestelijk aan toe bent om je patriarchale zegen te ontvangen, maak dan eerst een afspraak voor een gesprek met je bisschop of gemeentepresident. Hij bepaalt of je in aanmerking komt voor een aanbeveling. Als hij vindt dat je er klaar voor bent, krijg je een aanbeveling. Daarna maak je een afspraak met de ringpatriarch.

NOOT

1. James E. Faust, 'Your Patriarchal Blessing', *Tambuli*, juni 1983, p. 30.

Wat is het belang van pioniersdag? Wordt het overal in de kerk gevierd?

Pioniersdag is de herdenking van de aankomst van de eerste groep mormoonse pioniers in de Salt Lake Valley op 24 juli 1847. In Utah is het een officiële feestdag. De viering met optocht wordt Days of '47 genoemd. Het is een gelegenheid voor een eerbetoon aan alle mensen die hebben bijgedragen aan de opbouw van de staat, ongeacht hun godsdienst of achtergrond.

Daarnaast willen heiligen der laatste dagen op verschillende plaatsen in de wereld misschien het pionierserfgoed vieren dat

Waar je ook woont, 24 juli is een goede dag om te denken aan wat de eerste heiligen der laatste dagen voor ons allemaal hebben gedaan.

wij gemeen hebben. Sommigen houden openluchtvoorstellingen, concerten en handkartrekken in het kader van die viering. Elders heeft de viering misschien een eenvoudiger karakter, zoals een gezinsuitje of een moment van persoonlijke overpeinzing. Ongeacht waar kerkleden wonen, ongeacht of er een formele viering is of alleen maar een overpeinzingsmoment, is het een geschikte gelegenheid om te denken aan wat de eerste heiligen der laatste dagen voor ons allemaal hebben gedaan, inclusief plaatselijke pioniers die de kerk versterkten waar jij woont.

President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste

Presidium, heeft gezegd: 'Wat is het een vreugde en een voorrecht om deel uit te maken van deze wereldwijde kerk, en opgebouwd te worden door het onderricht van profeten, zieners en openbaarders! (...) Nu de boodschap van het herstelde evangelie van Jezus Christus over de hele wereld aanvaard wordt, zijn wij allen pioniers in onze eigen omgeving en omstandigheden.'¹ ■

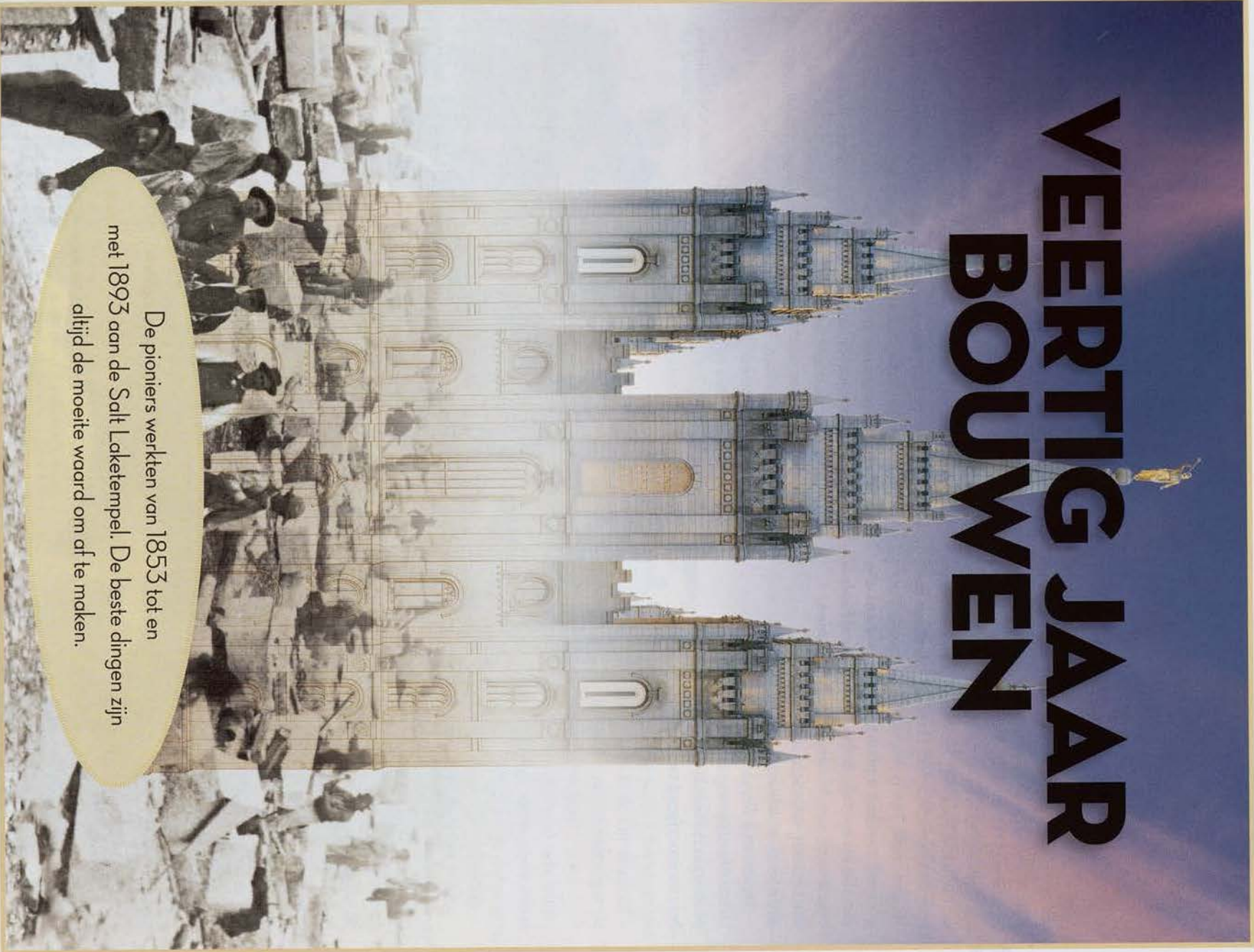
Welke pioniersverhalen inspireren jou? Vertel het ons in een e-mailtje: liahona@ldschurch.org.

NOOT

1. Dieter F. Uchtdorf, 'Acht slaan op de stem van de profeten', *Liahona*, juli 2008, p. 3.

VEERTIG JAAR BOUWEN

De pioniers werkten van 1853 tot en met 1893 aan de Salt Laketempel. De beste dingen zijn altijd de moeite waard om af te maken.

Leren weten

Sonia Padilla-Romero

Toen ik de leerstellingen van het evangelie te weten kwam, veranderden mijn moeilijke omstandigheden niet, maar was ik wel gelukkiger.

Ik was veertien toen er zendelingen van de kerk bij ons thuis kwamen en mij en mijn moeder lesgaven. Al gauw nodigden ze ons uit om ons te laten dopen. Mijn moeder weigerde, maar ik zei ja. Nu ik daar aan terugdenk, weet ik dat ik toen niet bekeerd was. Ik denk dat ik net als zo veel andere tieners gewoon iets bijzonders wilde doen.

Het jaar na mijn doop ging ik alleen naar de kerk. Ik had eigenlijk niet het gevoel dat ik er echt bij hoorde, en ik begreep niet veel van de lessen. Maar ik was actief. Het daaropvolgende jaar woonde ik op kamers omdat ik naar een middelbare school van de kerk in Mexico-Stad ging. Ik vond die school geweldig toen ik er de eerste keer ging kijken, en ik deed hard mijn best om toegelaten te worden (en om mijn ouders over te halen me erheen te laten gaan), maar ik merkte al gauw dat het niet makkelijk was om alleen te zijn. Ik had nog steeds geen getuigenis. Ik begreep niet goed wie Joseph Smith was of wat ik uit het Boek van Mormon kon leren. Meer dan ooit had

ik het gevoel dat ik er niet bij hoorde.

Maar dat vertelde ik natuurlijk niet aan mijn ouders. Ik had ze met veel moeite overgehaald om me naar deze school te laten gaan. Hoe kon ik dan toegeven dat dit misschien helemaal niet de goede plek voor me was? Doordat ik te trots was, worstelde ik ermee zonder iets te zeggen.

Mijn moeilijke situatie werd erger toen ik hoorde dat mijn ouders gingen scheiden. Het voelde alsof mijn hele wereld instortte.

En toen nam mijn bisschop mij terzijde en vroeg hoe het met me ging.

Als nieuw lid leerde ik dat het niet uitmaakt of je alles in het evangelie meteen begrijpt of niet. Wat wél uitmaakt is dat je begrijpt dat de Heiland verzoening heeft gebracht voor je zonden en dat Hij je volmaakt begrijpt, zelfs als niemand anders dat doet.

Ik vertelde over al mijn frustraties en verdriet. 'Ik heb het gevoel dat ik helemaal niets meer zeker weet', zei ik.

Die fijne bisschop begon me het evangelie te leren. En we begonnen met hoe je nu eigenlijk met je hemelse Vader moet communiceren. Na een tijdje praatten we ook over de verzoening. Hij leerde me de waarheden van het evangelie. En voor het eerst had ik het gevoel dat ik een getuigenis had. Ik was blij dat ik iets had om me aan vast te houden in die onzekere periode. Hoewel ik niet het gevoel had dat ik iets kon doen om mijn familie te helpen, was ik gelukkig omdat ik me dicht bij mijn

hemelse Vader voelde. Ik wist dat Hij me kende, en dat veranderde alles.

Misschien is het heel gewoon voor nieuwe leden van de kerk om net als ik het gevoel te hebben dat ze er niet bij horen. Maar wat ik heb geleerd, is dat het niet uitmaakt als je niet meteen alles in het evangelie begrijpt. *Wél* belangrijk is dat je je band met je hemelse Vader begrijpt en dat Hij een doel en een plan voor je leven heeft. Het maakt *wél* uit dat je begrijpt dat de Heiland verzoening heeft gebracht voor je zonden en dat Hij je volmaakt begrijpt, zelfs al is Hij de enige. Zodra ik die leerstellingen kende, werd de rest duidelijk.

Dankzij mijn liefdevolle, geduldige bisschop werd de middelbare school

een positieve periode voor me. Naar een middelbare school van de kerk gaan, veranderde mijn kijk op wie ik was en hoe mijn leven kon zijn. Toen ik mijn diploma had gehaald, bleef ik in Mexico-Stad. Het eerste wat ik deed zodra ik onderdak had gevonden, was de plaatselijke wijk opzoeken om een toevluchtsoord te hebben, een plek waar ik kon groeien in het evangelie.

Korte tijd daarna vervulde ik een zending op Temple Square in Salt Lake City. Ik vond grote vreugde in het aan anderen doorgeven van de waarheden die mij zo'n stevig fundament hadden gegeven in een anderszins turbulente tijd van mijn leven.

Ik ben dankbaar dat ik lid van de kerk ben. Ik weet dat onze hemelse Vader Zich ieder van ons bewust is, en dat Hij een plan heeft voor ons leven. Het is een grote zegen voor me geweest om Hem zijn plan voor mij te zien ontvouwen. ■

HET KOMT GOED

Ouderling Erich W. Kopischke
van de Zeventig

Heb geloof en vertrouwen in de Heer, en Hij zal je helpen.

Ik ben in Duitsland geboren uit goede, zorgzame ouders die lid van de kerk waren. Een vriend van mijn vader in Stettin, wat nu deel uitmaakt van Polen, had mijn vader over het evangelie verteld toen hij tien jaar was, tijdens de Tweede Wereldoorlog. Vanwege de oorlog waren er toen geen zendelingen in Stettin. Mijn vader aanvaardde het evangelie, vertelde zijn familie erover, en ze bekeerden zich. Later maakte hij kennis met mijn moeder, die ook in Oost-Duitsland woonde. Daar waren ook geen zendelingen. Mijn vader leerde mijn moeder het evangelie, en ze aanvaardde het. Ze trouwden en verhuisden kort voor mijn geboorte naar West-Duitsland.

Destijds waren er niet veel leden in Duitsland. Ik was op school het enige lid. Ik kreeg al jong een sterk getuigenis dat God leeft en dat dit zijn ware kerk is. Ik twijfelde nooit aan de waarheid van het evangelie. Ik hield me vast aan dat getuigenis en het heeft ertoe geleid dat ik in mijn jeugd actief bleef.

De angst om weg te vallen

Ik had twee vrienden, leeftijdgenoten, die ook actief waren in de kerk. Ze waren broers en we groeiden samen op. Maar ik zag ze alleen op zondag, want we woonden bijna 25 kilometer bij elkaar vandaan. We zagen elkaar bij de

priesterschapsvergadering en de jongemannenactiviteiten. Hoewel we elkaar maar één keer in de week zagen, hielp onze vriendschap ons alledrie om actief te blijven in de kerk.

Later merkte ik dat veel oudere jongeren minderactief werden, en ik werd erg bang dat ik op een dag mijn getuigenis kon kwijtraken. Er waren toen in Duitsland zo weinig jongeren in de kerk dat hun afwezigheid merkbaar was als ze minderactief werden. Het was ook beangstigend voor mijn ouders. Ze hadden alles opgegeven om hun kinderen in godsdienstvrijheid op te kunnen voeden en dachten nu: 'Wat kunnen we doen om Erich niet kwijt te raken?'

Op een dag, toen ik veertien was, reden we van de kerk naar huis. We hadden gemerkt dat nog een van de jongeren de kerk de rug had toegekeerd. Ik zei tegen mijn ouders: 'Ik wil dat je me naar de kerk sleept tot ik 21 jaar ben, en dan zorg ik wel voor mezelf!' Dat heb ik echt tegen ze gezegd, en mijn moeder heeft het nog vaak herhaald.

Een opleidingsbeslissing

Dit verklaart waarom mijn ouders een beslissing namen toen ik ongeveer tien jaar was en nog naar de basisschool ging. In Duitsland begin je al jong aan een hogere opleiding. Mijn ouders besloten me niet naar het hogere onderwijs te laten gaan omdat ze zo veel jonge mensen die toen naar dergelijke scholen gingen de kerk hadden zien verlaten. Ze zeiden: 'Je mag naar elke school behalve het

gymnasium, want we willen je niet aan de wereld kwijtraken!

Die beslissing betekende dat ik een basisopleiding en een beroepsopleiding kon volgen, en voor mij betekende dat een graad in bedrijfskunde. Dat beperkte mij sterk in mijn loopbaanmogelijkheden. Ik maakte mijn opleiding af toen ik achttien was en ik werd op zending geroepen naar München (Duitsland). Ik vond het heerlijk om een zendeling te zijn.

Toen ik terugkwam van mijn zending, bleek ik niet erg veel loopbaankeuzes te hebben. Ik had mijn opleiding afgerond. Twee jaar na mijn zending trouwde ik met Christiane, en ik kon geen universitaire opleiding volgen. Heel even was ik verdrietig

om de beslissing van mijn ouders, omdat ik me zo beperkt voelde.

En toen dacht ik: 'Wat mijn ouders ook deden, het was om me te beschermen. Ze deden het uit liefde, en het zal mij *niet* benadelen.' Hoewel het soms in wereldlijk opzicht een nadeel leek, begreep ik toen dat het in de praktijk nooit echt een nadeel zou zijn. Ik besloot tot een loopbaan in het verzekeringswezen. En later werd ik manager van het bedrijf waar ik werkte.

Wat me wel dwarszat, was dat ik altijd leerkracht had willen worden, en in Duitsland kun je geen leerkracht worden zonder universitaire studie. Maar ik werd uiteindelijk wel leerkracht — godsdienstleerkracht.

Ik werd leerkracht bij de kerkelijke onderwijsinstellingen. En in zekere zin is dat wat ik nu ben — leerkracht. Dus ik kreeg een getuigenis dat het de moeite waard is om naar je ouders te luisteren, hun raad op te volgen en erop te vertrouwen dat ze van je houden, voor je bidden en weten wat het beste voor je is. Mijn verlangen om actief te blijven in de kerk was zo sterk, en mijn ouders' verlangen om me te beschermen was zo sterk, dat alles op zijn plaats viel voor mijn welzijn.

Mijn hogere opleiding

Iets anders dat mij als jongere hielp om sterk te blijven, was het seminarieprogramma, dat in Duitsland

ZOEKEN IN HET LICHT VAN CHRISTUS

Als je jong bent, heb je vragen en trekken je vrienden en andere mensen wat je doet in twijfel. Een van de antwoorden op die vragen staat in Moroni 7:19, waar Mormon ons leert: 'Daarom smee ik u (...) zorgvuldig onderzoek te doen in het licht van Christus, opdat gij goed van kwaad kunt onderscheiden; en wanneer gij al het goede aangrijpt en het niet veroordeelt, zult gij zeker een kind van Christus zijn.'

Dat is een hele fijne schrifttekst. Het licht van Christus is ons geweten; het is een geschenk aan ieder kind van onze hemelse Vader. We moeten voortdurend denken aan het goede en daaraan

vasthouden en het niet veroordelen. Ik heb altijd gedacht dat als iedereen dat zou doen, of men nu wel of niet lid

van de kerk is, deze profetische belofte zou worden vervuld; en dat we betere zonen, dochters, vrienden, werknemers, zendelingen en zelfs betere mensen zouden worden. Zoals Paulus heeft gezegd: 'Toetst alles en behoudt het goede' (1 Tessalonicenzen 5:21).

Ik heb zo veel mensen om mij heen horen zeggen: 'Ik neem dit goede, maar niet dat.' Ze houden de waarheid af. Maar de Schriften nodigen ons uit om al het goede vast te houden en in ons geweten op zoek te gaan naar het licht van Christus.

Ouderling Erich W. Kopischke van de Zeventig

Onze leerkrachten in het seminarie en instituut zeiden vaak: 'Zet bij het lezen van deze schrifttekst je eigen naam erin.' Ik ontdekte dat ik de Schriften kon lezen alsof ik Nephi, Helaman of Moroni was.

in 1972 werd opgestart. Ik was toen veertien jaar. Dat had een sterke uitwerking op me. Ik kan me nog mijn seminarieleerkracht herinneren, want hij maakte grote indruk op me en had een hele positieve invloed op me.

Vanwege mijn ervaringen in het seminarie en de individuele schriftstudie die ik in mijn jeugd deed, leerde ik de Schriften lief te hebben. Mijn studie vergrootte mijn getuigenis en ik heb de seminarie- en instituutlessen altijd geweldig gevonden. Ik was een van de eersten in Duitsland die les gaf aan het ochtendseminarie. Het was een fijne klas. De jonge mensen vonden het geweldig en kwamen elke ochtend. Sommigen moesten er ver voor reizen. Alle jongemannen uit die groep zijn op zending gegaan en bijna alle jongemannen en -vrouwen

zijn actief gebleven in de kerk.

Als ik bedenk hoe ik mijn getuigenis kreeg, en wat de sterkste positieve invloed op mij had, dan kan ik met recht zeggen dat het de seminarie- en instituutlessen waren die ik bijwoonde. Het was het leren van evangeliebeginselen en -leerstellingen uit de Schriften, met een groep vrienden, van een leerkracht die we bewonderden.

Een van de beste dingen die je kunt doen als je de Schriften bestudeert, is ze op jezelf toe te passen. Onze leerkrachten zeiden vaak: 'Zet bij het lezen van deze schrifttekst je eigen naam erin.' Ik ontdekte dat ik de Schriften kon lezen alsof ik Nephi, Helaman of Moroni was. Dat veranderde de hele situatie voor me als ik in de Schriften las. Het was net als

een droom; plotseling zag ik mezelf in de situatie waarover ik las.

Door de Schriften ging ik begrijpen dat geloof iets heel werkelijks is. Het is meer dan alleen theoretische kennis van zaken in de Schriften hebben: geloof verbindt ons met de werkelijkheid van de Heer voor ons. Dat is iets dat ik uit mijn tijd als jongere in het seminarie heb gehaald. Ik heb het rotsvaste geloof dat als de Heer een opdracht geeft, wij kunnen 'heengaan en [...] doen' (1 Nephi 3:7) en Hij zal ons bieden wat wij nodig hebben om de opdracht uit te voeren.

Kracht uit de Schriften

Een schrifttekst waar ik wat aan gehad heb toen ik jong was, is Jozua 1:6-9. Er staat onder meer: 'Wees sterk en moedig. (...) Dit wetboek

mag niet kijken uit uw mond [...] opdat gij nauwgezet handelt overeenkomstig alles wat daarin geschreven is (...) want dan zult gij op uw wegen uw doel bereiken en zult gij voorspoedig zijn.'

Als jongeman dacht ik: 'Als ik eenmaal een opdracht van de Heer heb, zal ik er nauwgezet naar handelen.' En als gevolg daarvan maakte ik enkele goede dingen mee. Toen ik bijvoorbeeld op een dag een zaken-training volgde, had ik een kerkvergadering, maar ik had voor mijn werk ook wat post te regelen. Normaal gesproken zouden de andere deelnemers aan de training en ik daar wel een extra uur na kantoortijd mee bezig zijn geweest. Maar ik moest met de trein van half zes naar Hamburg om mijn kerkvergadering te halen. Ik vertelde de anderen over mijn dilemma, en ze zeiden: 'Veel succes. Dat lukt nooit.'

Ik zei: 'Ja hoor, want dit is een belangrijke vergadering.' Ze haalden hun schouders op en zeiden sarcastisch: 'Ja vast — jij en je geloof. Je denkt dat alles wel goed komt omdat je godsdienstig bent. Maar dan zouden we de post om tien voor vijf af moeten hebben. Dat is nog nooit gebeurd.' Ik zei: 'Nou, we zien wel wat er gebeurt. Maar ik moet vanavond op tijd in Hamburg zijn.'

Geloof het of niet, maar voor de eerste keer in drie jaar was alles die dag klaar om tien voor vijf. En ik haalde de trein. Mijn mededeelnemers waren onder de indruk en het gaf mij de kans om ze wat over het evangelie te vertellen.

Ik heb volledig vertrouwen en geloof dat als de Heer je een opdracht geeft, het op de een of andere manier goed komt als je er 'nauwgezet naar handelt'. Ik wist niet dat we die dag vroeger klaar zouden zijn met de post. Je weet die dingen niet altijd van tevoren. Je kunt de Heer niet vertellen hoe het moet, maar met geloof en vertrouwen in Hem zal het vaak heel goed op zijn pootjes terechtkomen.

Mijn schriftstudie en het voorbeeld van mijn ouders hebben mij iets heel belangrijks gegeven, zelfs als jongeman. Samen hielpen zij mij om groot geloof te ontwikkelen in mijn dagelijks leven, dat de Heer mij zou helpen en zegenen. ■

EEN ZENDING HOUDT JE PAD DUIDELIJK

Een van de belangrijkste dingen die een jongeman kan doen, is zich voorbereiden op een zending. Het is belangrijk om je geestelijk, lichamelijk en onderwijskundig voor te bereiden. Bestudeer de Schriften ijverig. Bestudeer ze dagelijks, met behulp van seminarie- en instituutlessen. En ga dan op zending en doe je uiterste best.

Je zult merken dat je zendingservaringen de beste opleiding zijn. Het is een fantastische manier om al het goede in praktijk te brengen dat je thuis, in de kerk, in het seminarie en het instituut hebt geleerd. Als jullie, jongemannen en jongevrouwen, dat willen, bereid je dan voor op een zending, vervul een zending, dan blijft je levenspad je duidelijk voor ogen staan. Ik zou voor mijn zoons en dochters, en voor jullie, de jongeren van de kerk, wensen dat je in aanmerking komt voor een zending als je de leeftijd daarvoor hebt bereikt en dat je die kans uit alle macht grijpt en grootmaakt.

Ik zou jullie allemaal, ook mijn eigen kinderen, groot geloof en vertrouwen in de Heer toewensen opdat je zijn wonderbaarlijke beloften mag ontvangen. Het staat voor mij vast dat een zending buitengewone zegeningen tot gevolg heeft, niet alleen nu maar in je verdere leven. Ik heb een vast getuigenis dat als we geloof en vertrouwen in de Heer hebben, Hij zal helpen.

Ouderling Erich W. Kopischke van de Zeventig.

EEN EEUWIG GEZIN

Toen ik voor het eerst kennismakte met Uanci Kivalu, glimlachte ze breed. Maar toen ze ging zitten en serieus werd, vroeg ik me af wat dit vriendelijke meisje van zestien te vertellen had. 'Mijn verhaal gaat over de tempel', zei ze.

Uanci komt van Tonga, een land dat uit eilanden bestaat, met hoge kokosbomen, majestueuze bananenbomen en brede taroplanten. De meeste jongeren die ik op het eiland was tegengekomen leken tevreden met het leven en hadden een glimlach zo breed als Uanci enkele ogenblikken geleden nog had gehad. Tongaanse jongeren dansen, zingen en volleyballen graag, en ze brengen graag tijd door met hun familie. Over het algemeen zijn ze heel opgewekt. Maar de ernst van Uanci gaat gepaard met een diepere emotie die ik niet kan peilen, en dat verbaast me.

'Ik wil het over de tempel hebben', herhaalt ze.

'Toen ik opgroeide, waren mijn broers en zus en ik lid van de kerk', begint Uanci. 'We gingen elke zondag met mijn moeder naar de kerk. Ik ging graag naar de tempel, ik vond het fijn om met de andere jongeren dopen voor de doden te doen. Ik voelde altijd de Geest als we erheen gingen. Maar mijn vader wilde niet naar de kerk.

Wat eerst een drama leek, leidde de familie van Uanci uiteindelijk naar de tempel.

Uanci's stem begint te trillen. Ik kijk op van mijn notitieblok en zie tranen in haar ogen.

Ze vervolgt: 'Op een dag liep mijn broertje 'Aleksio een wond aan zijn heup op, en die raakte geïnfecteerd. 'Hij werd een tijd lang beter. En mijn vader ging weer naar de kerk. Maar toen bleef mijn vader weer weg.'

Nu stromen de tranen Uanci over de wangen. Het zakdoekje dat ik haar geef, is meteen doorweekt, net als de mouwen waarmee ze zonder succes probeert haar tranen te drogen.

'Het ging slechter met mijn broertje en hij stierf. Hij was pas twaalf.'

Uanci is even stil, overweldigd door haar gevoelens, en ik begin te begrijpen waarom ze zo ernstig was. Deze jonge vrouw had al een groot drama meegemaakt. Maar er scheen hoop in haar ogen.

'En toen besloot mijn vader eindelijk om weer naar de kerk te gaan', begint ze opnieuw. 'Eerst was dat moeilijk voor hem. Onze bisschop, leiders en familieleden moedigden hem aan en zeiden dat de enige manier voor het gezin om weer bij elkaar te zijn — om mijn broer weer te zien — was om ons in de tempel aan elkaar te laten verzegelen.

FAMILIEFOTO'S JOSUAJA J. PERKEY; FOTO NUKU'ALOFATEMPEL (TONGA) WELDEN C. ANDERSEN

GEMOEDSRUST IN DE TEMPEL

'U die het waardig bent, en die naar de tempel kunt gaan, zou ik willen aanmoedigen om vaak te gaan. De tempel is een plek waar we gemoedsrust vinden. Daar doen we hernieuwde toewijding aan het evangelie op en een vaster voornemen om de geboden te onderhouden.'

Zie president Thomas S. Monson, 'Tot we elkaar weerzien', *Liahona*, mei 2009, p. 113.

'We hadden het moeilijk na de dood van mijn broer', vervolgt Uanci. 'Maar mijn ouders werkten hard en ontvingen hun verordeningen. Uiteindelijk werden we op 10 oktober 2008, precies een jaar na de dood van 'Alekisio, aan elkaar verzegeld in de tempel. Mijn bisschop nam de plek van mijn broertje in. Het was het onbeschrijflijkste gevoel dat ik ooit heb gehad.'

Uanci's tranen waren geen tranen van verdriet, maar van vreugde. Ze was met haar familie naar het huis van de Heer geweest en was daar aan hen verzegeld, en ze wist wat dat betekende. Als haar familieleden zich nu aan hun verbonden houden, zijn ze voor eeuwig bij elkaar.

Als ik aan Uanci denk, zie ik haar in gedachten over de campus lopen van de Liahona, de school van de kerk in Tonga, die naast de tempel is gelegen. Uanci kijkt onder het lopen naar de spits met de engel Moroni, die staat te glimmen in de zon. Er wellen weer tranen op in haar ogen, maar ze glimlacht, want ze weet dat ze 'Alekisio zal terugzien. ■

HIJ ZEI: 'ABSOLUUT NIET'

'(...) dat als iemand onder u wijn of sterkedrank drinkt, zie, dat niet goed is, noch gepast in de ogen van uw Vader' (LV 89:5).

Truman E. Benson

Gebaseerd op een waar verhaal

Ik dacht altijd dat mijn beste vriend, Chase, alles zou doen. Toen ik hem uitdaagde om van de bovenste tree van de trap bij de voordeur af te springen, deed hij dat niet alleen, maar nog met een aanloop ook!

Toen ik hem uitdaagde om in de achtbaan te gaan die over de kop ging, deed hij dat niet alleen, maar hij ging voorin zitten!

En toen ik tegen hem zei dat hij nooit dag zou durven zeggen tegen Julia — het knapste meisje van de hele school — zei hij niet alleen dag, maar ging hij bij haar zitten en praatte vijf minuten met haar!

Ik dacht dat Chase alles zou doen. Tot vandaag.

Chase komt bijna elke dag met mij mee naar huis. We wonen erg dicht bij elkaar. Er zit maar één huis tussen ons. Maar Chase komt niet op zondag of op maandag. Op zondag gaat hij naar de kerk. Op maandag heeft hij iets van een gezinsavond of zo. Hij heeft me een paar keer uitgenodigd. We aten toen brownies en deden spelletjes. Dat was best leuk.

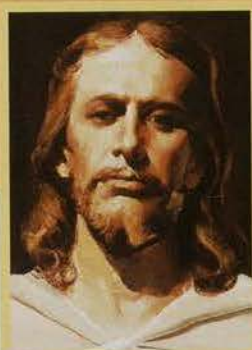
Chase komt meestal na school bij mij thuis spelen. Het is leuk om hem om me heen te hebben, want mijn moeder en vader zijn dan nog op werk. Spelen met Chase is leuk. We bedenken graag grapjes. Chase is vrienden met iedereen. Ik hoor hem nooit iets slechts zeggen over andere mensen — zelfs als alle anderen dat wél doen.

Vandaag hebben Chase en ik gebasketbald. Het was erg warm, dus vroeg ik Chase of hij wat wilde drinken.

'Ja hoor', zei Chase terwijl hij de bal op het gras rolde en naar de trap bij de voordeur rende.

We gingen naar binnen, naar de keuken. Ik deed de deur van de koelkast open en de haren op onze armen gingen van de koele lucht die eruit stroomde overeind staan. Toen ik even rondkeek in de koelkast, zag ik eerst alleen maar sap en melk. Maar toen viel

'De Heer heeft je geboden om goed voor je lichaam te zorgen. Leef daarom het woord van wijsheid na.'

Zie *Voor de kracht van de jeugd* (brochure, 2001), p. 36.

me het blikje in de hoek op.

Mijn vader had een bierblikje open gelaten. Hij zou er nooit achter komen als we een paar slokjes namen. Ik pakte het blikje.

'Proeven?' vroeg ik.

'Wat is het?' vroeg Chase.

'Het is bier', zei ik. 'Mijn vader drinkt dat vaak. Hij komt er nooit achter als we maar een slokje nemen.'

Chase keek me aan. Hij fronste zijn wenkbrauw en zette zijn handen op zijn heupen. En toen zei hij iets waarvan ik nooit had gedacht dat ik het hem zou horen zeggen.

'Absoluut niet!' zei Chase.

'Zei je nou van *niet*?' vroeg ik.

'Bier is niet goed voor je', zei hij. 'We moeten er niet van drinken. Je gaat er domme dingen door doen.'

'Niet als je maar één slokje neemt', zei ik. 'Wacht maar, ik zal het je laten zien.'

Ik zette het blikje aan mijn mond, nam een klein slokje en glimlachte. Het was erg vies, maar ik wilde wel cool lijken.

'Zie je wel? Zie ik er nu dommer uit?' vroeg ik.

'Ik denk dat ik maar naar huis ga', zei Chase. 'Drink daar niet meer van. Dat is geen goed idee.'

Ik zag Chase de deur uitgaan en over de stoep terug naar zijn huis rennen, en ik vroeg me af waarom hij bijna alles deed, behalve een heel klein slokje bier nemen.

Toen Chase weg was, nam ik nog een klein slokje. 'Bah! Dat spul is echt vies', dacht ik toen ik het blikje terug in de hoek van de koelkast zette.

Misschien had Chase toch gelijk. ■

LEID MIJ, HELP MIJ

Anne-Mette Howland

Gebaseerd op een waar verhaal

Toen ik tien jaar was, verhuisde onze familie van Denemarken naar Canada. We woonden daar nog maar kort toen twee zusjes die aan de overkant van de straat woonden mij en Poul, mijn broer van twaalf, uitnodigden voor een busritje door de stad.

Poul en ik waren enthousiast over het idee. Mijn moeder niet, maar uiteindelijk stemde ze ermee in. Moeder gaf de twee meisjes geld voor onze buskaartjes. Ze vroeg of ze goed op ons wilden letten, want mijn broer en ik spraken nog geen Engels. De meisjes beloofden goed voor ons te zorgen.

We stapten allemaal op de bus en de rit begon. Na een tijdje hield de bus stil en de meisjes wenkten ons om uit te stappen. We volgden hen voor een wandeling door de stad.

En toen renden de meisjes plotseling verschillende kanten op! We probeerden hen te volgen, maar ze verdwenen om hoeken die we niet kenden. Eerst dachten we dat ze ons gewoon voor de gek hielden en dat ze wel gauw weer terug zouden komen. Maar na een tijdje wisten we dat we verdwaald

waren en er alleen voor stonden.

'Moeten we niet iemand om aanwijzingen vragen?' vroeg ik Poul.

'We spreken geen Engels ik weet niet wat ons adres is', antwoordde hij.

'Geloof in jezelf. Geloof dat je er nooit alleen voor staat. Geloof dat je altijd geleid zult worden.'

Elaine S. Dalton, algemeen jongevrouwenpresidente, 'Geloof!' *Liahona*, mei 2004, p. 110.

'Laten we mama bellen', opperde ik, wijzend op een telefooncel.

'We hebben geen geld en ik weet niet wat ons telefoonnummer is', zei Poul.

Ik begon te huilen. Poul sloeg zijn arm om me heen. 'Blijf kalm, Anne-Mette. Laten we bidden.'

We gingen dicht bij elkaar zitten en vroegen onze hemelse Vader om ons te helpen de weg naar huis te vinden.

Na het gebed wees Poul naar een straat. 'Ik heb het gevoel dat we die kant op moeten', zei hij.

Ik begon weer te huilen. Hoe wist hij nou welke kant we op moesten?

Poul troostte me weer. 'Je moet geloof hebben dat we geleid zullen worden', zei hij.

Toen hij dat zei, kreeg ik een rustig gevoel. Ik bedacht dat ik geloof moest hebben en dat ik mijn broer de weg moest laten wijzen.

Na lang lopen kwamen we bij een vijver. 'Herinner je je deze vijver?' vroeg Poul. 'We zijn er langs gereden toen we van de luchthaven naar ons nieuwe huis gingen!'

Ik voelde me beter toen ik de opwinding in zijn stem hoorde. We gingen bij de vijver zitten en spraken nog een gebed uit.

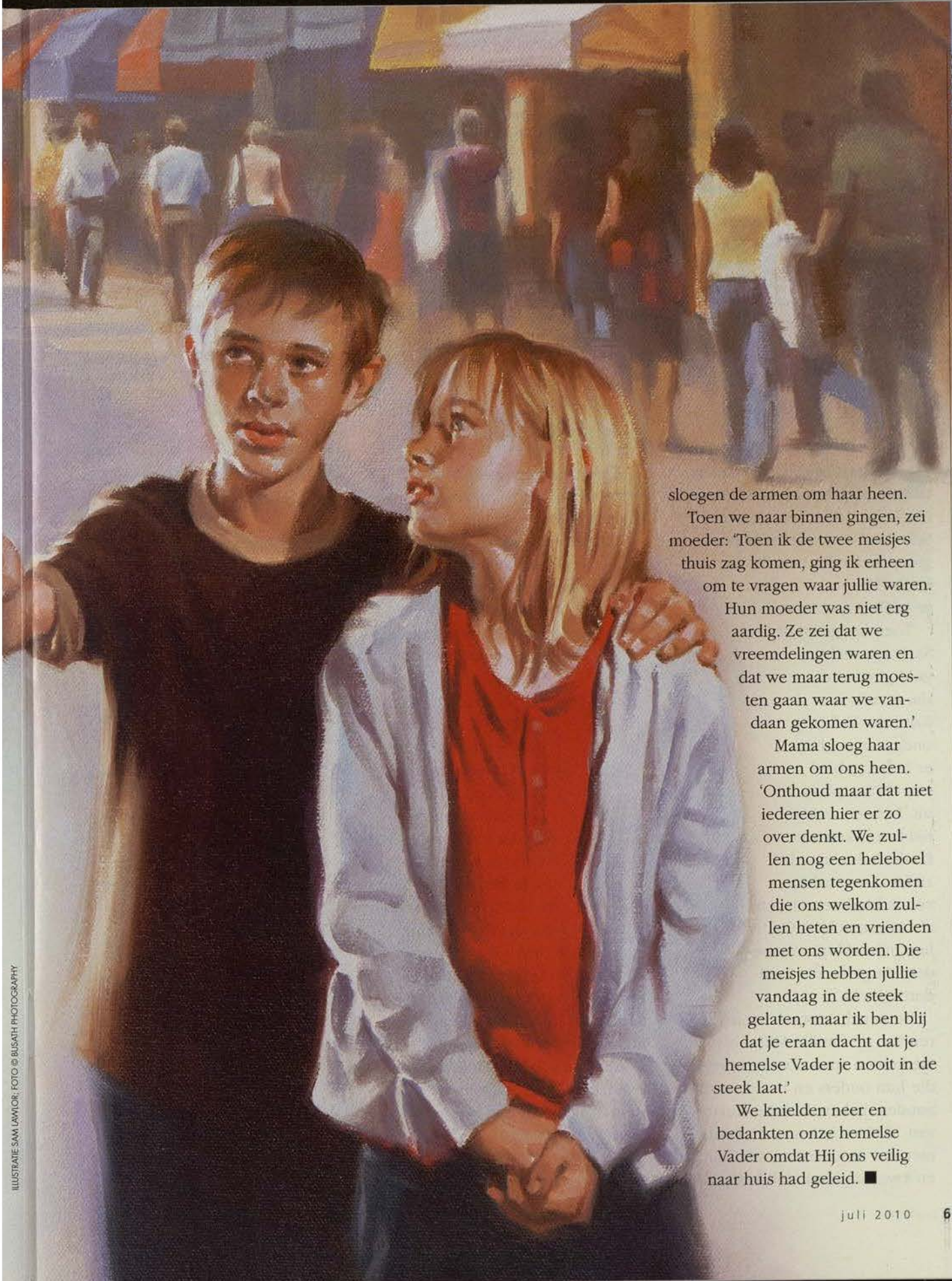
Plotseling keek Poul in de verte. 'Zie je dat?' riep hij. Hij stond op en begon te rennen, en ik sprong op om hem te volgen.

'Wat zie je?' riep ik.

'Dat is het wasserettebord vlak bij ons huis!'

We volgden het bord om in onze straat te komen, en al gauw zagen we onze moeder voor ons huis staan. We renden op haar af en

sloegen de armen om haar heen.

Toen we naar binnen gingen, zei moeder: 'Toen ik de twee meisjes thuis zag komen, ging ik erheen om te vragen waar jullie waren.

Hun moeder was niet erg aardig. Ze zei dat we vreemdelingen waren en dat we maar terug moesten gaan waar we vandaan gekomen waren.'

Mama sloeg haar armen om ons heen. 'Onthoud maar dat niet iedereen hier er zo over denkt. We zullen nog een heleboel mensen tegenkomen die ons welkom zullen heten en vrienden met ons worden. Die meisjes hebben jullie vandaag in de steek gelaten, maar ik ben blij dat je eraan dacht dat je hemelse Vader je nooit in de steek laat.'

We knielden neer en bedankten onze hemelse Vader omdat Hij ons veilig naar huis had geleid. ■

De belofte van een profeet

In het voorjaar van 1848 verlieten mijn betovergrootouders, Charles Stewart Miller en Mary McGowan Miller, hun woning in Schotland en reisden met een groep kerkleden naar St. Louis (Missouri, VS), waar ze in 1849 aankwamen.

Toen het gezin in St.-Louis aankwam en geld ging verdienen om de reis naar de Salt Lake Valley te ondernemen, brak er in het gebied een cholera-plaag uit. In twee weken tijd bezweken vier familieleden aan de ziekte. De overblijvende kinderen bleven als wezen achter. Onder hen mijn overgrootmoeder, Margaret, die toen dertien was.

De negen overgebleven kinderen van de familie Miller bleven werken en sparen voor de reis die hun ouders en broers nooit zouden maken. In het voorjaar van 1850 verlieten ze St. Louis met vier runderen en één huifkar en kwamen uiteindelijk datzelfde

jaar in de Salt Lake Valley aan.

Andere voorouders van mij hebben soortgelijke beproevingen doorstaan. Maar ondanks alles is hun getuigenis standvastig en sterk gebleven. Van hen allen heb ik een erfgoed van volledige toewijding aan het evangelie van Jezus Christus gekregen.

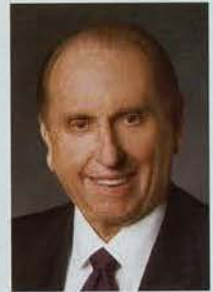
Met hart en ziel verhef ik mijn stem en verklaar dat God echt leeft. Jezus is zijn Zoon, de Eniggeborene van de Vader in het vlees.

Hij is onze Verlosser, onze Bemiddelaar bij de Vader. Hij heeft ons meer lief dan wij kunnen begrijpen, en omdat

Hij van ons houdt heeft Hij zijn leven voor ons gegeven. Mijn dankbaarheid voor Hem kan ik niet onder woorden brengen.

Ik beloof plechtig dat ik mijn leven, mijn kracht zal toewijden om Hem te dienen en zijn kerk volgens zijn wil en inspiratie te leiden. ■

Naar een toespraak, gehouden tijdens de algemene aprilconferentie van 2008.

President Thomas S. Monson

EEN ERFGOED VAN GELOOF

Erfgoed is iets waardevols dat we erven van onze voorouders. De betovergrootouders van president Monson, Charles en Mary Miller, hebben hem een erfgoed van geloof in het evangelie van Jezus Christus gegeven. Vul de ontbrekende woorden uit hun verhaal in.

De familie Miller begon hun lange reis in _____.

In St. _____ werkten ze om geld te verdienen voor de rest van de reis.

Heel veel mensen overleden aan een _____ die _____ heette.

Na de dood van hun ouders en twee broers, reisden de _____ kinderen van de familie Miller verder.

Ze hadden _____ runderen en _____ huifkar.

Margaret, president Monsons overgrootmoeder, was _____ jaar oud.

Ze reisden van St. Louis, in _____, naar de Salt Lake _____.

President Monson zei: 'Ik beloof plechtig dat ik mijn _____, mijn kracht zal toewijden om [Jezus Christus] te dienen.'

EEN PIONIER IN DEZE TIJD

Een pionier is iemand die voor het eerst ergens heengaat of iets doet en anderen de weg wijst. Maak een tekening van iemand die je kent, of iemand in je familie, die in deze tijd een pionier is.

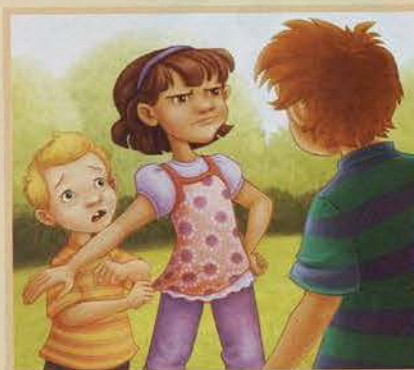
Je hoeft geen handkar te trekken,

naar 'n plek heel ver van hier

*of maandenlang te lopen
maar toch ben je pionier!*

Je bent door God geroepen;

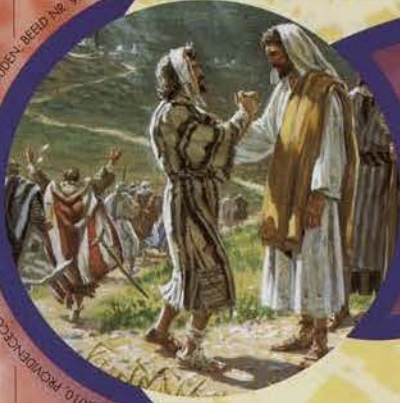
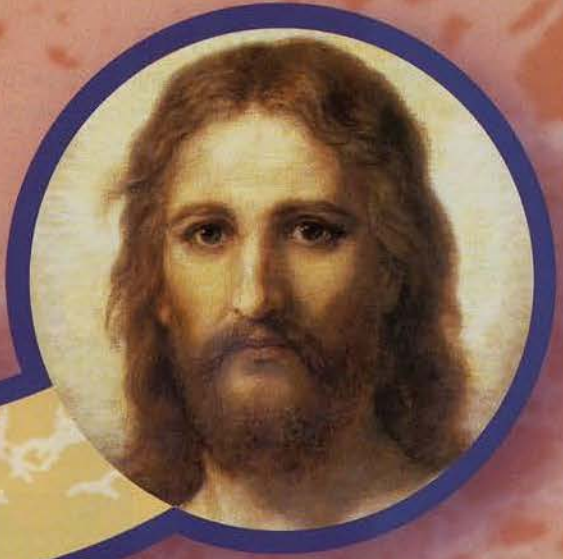
Hij heeft je nodig hier,

*dus steeds vooruit, ja, steeds vooruit,
want jij bent pionier!*

'Je bent een pionier', Kinderliedjes, pp. 138-139.

PARTICIPATIEPERIODE

Ik volg het voorbeeld van Jezus Christus als ik een goede vriend ben voor _____.

Ik volg het voorbeeld van Jezus Christus als ik mijn broeder of zuster help door _____.

Ik volg het voorbeeld van Jezus Christus als ik mijn hemelse Vader in gebed dank voor _____.

Ik volg het voorbeeld van Jezus Christus door _____.

© 2010, PROVEDENGECCOLLECTIE.COM ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN. BEELD NR. 9773

LINKS: VAN BOVEN NAAR BENEDEN: HENNRICH HORMANN, DE BEELTENS VAN CHRISLUS, MET TOANS, JAN LE, FRANKLIN KUNST OT COO, FRANK ANDERSON, CHRISTUS ZELDE, PAV, DEREN, © IRI, JOHN STEEL, DE MEJAASE DIE 'DANKUWEL, ZE', KOPFEREN NIET TOEGESTAAN, WATER RANNE, DE BARBHARTIGE SAMARITAAN, MET DANK AAN HET MUSEUM VOOR DE KUNSTEN, NOMEY, IN DE ZIJNSTUUN, ZON, BEHEER: IIII KESTIF, JAMES, PHINSEIN

Parasols van pioniers

*'Naastenliefde is de reine liefde van Christus en zij houdt eeuwig stand'
(Moroni 7:47).*

Marli Walker

Gebaseerd op een waar verhaal

Sarah! Sarah, word wakker!' zei Christiana Larsen van vijf tegen haar kleine zusje. 'Het is tijd om te gaan.'

Sarah van drie had moeite om haar ogen open te doen.

'Maar het is buiten nog donker', klaagde ze slaperig.

'Dat weet ik, maar mama zegt dat we vroeg weg moeten. Het schip naar Amerika vertrekt al gauw.'

De familie Larsen was in Denemarken lid geworden van de kerk. Nu ondernamen ze de lange reis om zich in de Salt Lake Valley bij de heiligen te voegen.

Christiana hielp Sarah met aankleden. Daarna keken de meisjes met tranen in de ogen naar hun comfortabele slaapkamer. Ze wisten dat het lang zou duren voordat ze weer in een echt bed zouden slapen.

'Vergeet je parasol niet, Sara', zei Christiana terwijl ze haar eigen zijden parasol met kantjes pakte. 'Mama zei dat ze die bij het beddengoed zou inpakken.'

Mama en papa hadden gezegd dat ze alleen maar echte behoeften mee konden nemen op de reis naar Amerika. Na het inpakken van het beddengoed, de kleding en de gereedschappen zou er niet veel ruimte over zijn. Maar Christiana

en Sarah hadden gesmeekt om één lievelingsvoorwerp mee naar hun nieuwe woonplaats te nemen. En ze lieten tenslotte hun poppen, boeken en speelgoed achter. Allebei de meisjes kozen hun prachtige parasol.

De zon kwam net op toen Christiana en haar familie aan boord gingen van het schip dat hen naar Amerika zou brengen. Ze waren opgewonden omdat ze naar Zion gingen, hoewel ze vrienden, familie en een huis achterlieten.

De oceaanreis was lang en vermoeiend. Tijdens de hete middagen op het schip gebruikten de meisjes hun mooie parasols om de zon van hun hoofd te weren. Als de wind in de goede richting blies, voer het schip gestaag door. Maar als de windrichting veranderde, werd het schip teruggeblazen, vaak wel zo ver als het die dag was gekomen.

Toen de familie Larsen in Amerika aan land was gegaan, kochten ze een wagen en runderen en ondernamen ze de lange reis naar de Salt Lake Valley. De rit in de wagen was hobbelig en heet, dus Christiana en Sarah gingen vaak lopen.

Net als veel andere pioniersfamilies, had de familie van Christiana onderweg ontberingen en drama's te verduren. Christiana's pasgeboren

broertje overleed tijdens de reis en werd op de vlakten begraven.

Toen de familie Larsen in 1857 de Salt Lake Valley bereikte, ging Christiana graag met de andere kinderen van haar leeftijd naar de kerk. Christiana en Sarah droegen elke zondag blij hun parasol naar de kerk om de hete woestijnzon uit hun gezicht te houden.

Met het verstrijken van de dagen en weken begonnen het geld en het voedsel van de familie op te raken. Op een avond hoorde Christiana haar ouders het probleem bespreken. Haar vader zei dat hij een familie kende die gezegend was met een goede graanoogst. Als de familie Larsen iets te ruilen had, konden ze aan meel komen. Maar wat hadden ze om te ruilen?

Christiana zei iets. 'Papa, u kunt de parasols van Sarah en mij ruilen.'

'Maar jullie zijn gek op je parasols, Christiana. Dan kan ik ze toch niet ruilen!'

'Hindert niet, papa', zei Christiana. 'We hebben harder eten nodig dan parasols.'

De volgende dag ruilde Christiana's vader de prachtige kanten parasols voor wat meel. Met het meel hadden ze voedsel voor het hele gezin.

Die avond keek Christiana voor

het naar bed gaan verdrietig naar het hoekje waar haar prachtige parasol had gestaan. Maar toen ze aan het heerlijke brood dacht dat ze voor het avondeten hadden gehad, sloeg haar verdriet

om in dankbaarheid. Toen ze die avond haar gebed opzei, bedankte ze haar hemelse Vader voor de prachtige parasol waardoor haar familie te eten had. ■

ILLUSTRATIE BRIAN CALI

Opffering is de opperste test van het evangelie. Het betekent dat we tijd, talenten, energie en aardse bezittingen toewijden aan de voortgang van Gods werk.

Ouderling Quentin L. Cook van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'Bent u een heilige?' *Liahona*, november 2003, p. 96.

Ons prikbord

Beatriz da S. (10), Brazilië

Toen ik nog klein was, nam mijn moeder me vaak mee naar doopdiensten. Maar toen ik afgelopen jaar oud genoeg was om me te laten dopen, was ik erg zenuwachtig. Ik was bang dat ik niet zo goed kon deelnemen aan de verordening als de dopelingen die ik had gezien. Ik was vooral bang om het water in te gaan. Maar de Heilige Geest hielp me. Het leek wel of iemand tegen me zei: 'Wees niet bang! Wees niet bang!' De Heilige Geest hielp me om die problemen te overwinnen zodat ik me kon laten dopen, wat erg belangrijk voor me was. Ik was erg gezegend. Toen ik uit het water kwam, was ik er niet bang meer voor en had ik een fijn gevoel van binnen.

Bryan K. (9), Taiwan

WERK HARD EN WEES VOORBEREID

Ik haalde in het eerste semester een slecht cijfer voor mijn proefwerk Maleisische taal en ik zakte uit de top van de klas. Ik was erg van streek, maar ik wist dat het mijn eigen schuld was omdat ik urenlang buiten met mijn vrienden had gespeeld in plaats van mijn huiswerk te doen en te leren. Mijn moeder en ik maakten plannen om mijn cijfers op te halen. Ik zou elke dag zonder klagen mijn huiswerk doen en we zouden allebei bidden dat ik betere cijfers mocht halen in het tweede semester. Ik werkte het hele semester hard. Een week vóór het examen kreeg mijn moeder de ingeving om mij een bepaald onderwerp te laten voorbereiden voor het opstelgedeelte van het examen. De leerkracht bepaalt het onderwerp en dan krijgen

we een cijfer voor het opstel dat we over dat onderwerp schrijven.

Op de dag van het examen zag ik tot mijn verbazing dat het onderwerp dat de leerkracht had gekozen precies was wat ik had voorbereid! Omdat ik hard had gewerkt en me had voorbereid, ook al wist ik niet dat dit het onderwerp zou worden, schreef

ik een goed opstel en kreeg ik een tien! Mijn leerkracht was verbaasd dat ik zo veel beter was geworden.

Ik kreeg een getuigenis van hard werken. Ik weet dat we, als we bidden en hard werken, inspiratie krijgen om ons te helpen slagen in wat we doen.

Ethan D. (11), Maleisië

Gino A. (6), Filipijnen

Edwin M. (9) uit Costa Rica kan goed zingen. Hij zingt graag 'Gebed van een kind'. Hij zwemt graag. Op school legt hij vaak het evangelie uit aan zijn vrienden en herinnert hij hen eraan om niet te vloeken.

Soms als ik in bed lig, stel ik me voor wat er kon gebeuren als het huis in brand stond, en dan word ik erg bang. Als dat gebeurt, bid ik tot tot mijn hemelse Vader. Dan krijg ik een rustgevend gevoel en kan ik makkelijk in slaap vallen. Ik ben dankbaar dat ik tot mijn hemelse Vader kan bidden als ik bang of verdrietig ben. Hij helpt mij om alles te overwinnen.

Lea M. (9), Duitsland

Melanie A. (3) uit Mexico helpt haar moeder graag met opruimen van haar speeltjes als ze heeft gespeeld. Nu ze drie is, helpt ze in de kerk met stoelen bij elkaar schuiven zodat ze na de zondagsdiensten opgestapeld kunnen worden. Melanie heeft president Monson lief en ziet hem bij de conferentie graag op de televisie.

Als je een tekening, foto, ervaring of brief wilt insturen voor Ons prikbord, stuur dan een e-mail naar liahona@ldschurch.org, met 'Our Page' als onderwerp.

Elke inzending **moet** de volledige naam en de leeftijd van het kind bevatten, plus de naam van de ouders, wijk of gemeente, ring of district, en schriftelijke toestemming van de ouders (mag per e-mail) om de foto en de inzending van het kind te gebruiken. Reacties worden eventueel ingekort of duidelijker geformuleerd.

'Jezus is mijn beste Vriend. Hij is heel dichtbij.' (Kinderliedjes, p. 37.)

WIE IS JEZUS?

Eliana Osborn

Gebaseerd op een waar verhaal

1. 'Pas op! De allosaurus komt je pakken!' brulde Teddy toen hij Cole's dinosaurus over de bank achterna zat met zijn allosaurus.

'Niemand kan mij tegenhouden. Ik ben een tyrannosaurus rex', zei Cole, terwijl hij zijn dinosaurus van de muren af liet stuiten.

2. De jongens stamp-ten als luidruchtige, hongerige dinosaurus-sen door het huis totdat mama een snack te voorschijn haalde.

3. 'Wie is dat op je muur?' vroeg Teddy terwijl hij zijn kaas at.

'Jezus, natuurlijk', zei Cole.

'Wie is Jezus?' vroeg Teddy.

Cole wist niet wat hij moest zeggen. Hij dacht dat iedereen van Jezus afwist.

'Hij woont in de hemel. En Hij houdt van alle mensen', was het enige antwoord dat hij kon bedenken.

'Oké', zei Teddy. 'Wil je naar buiten?'

4. Cole knielde die avond bij zijn bed en stond op het punt om zijn avondgebedje te zeggen toen papa binnenkwam.

'Heb je fijn met Teddy gespeeld vandaag?' vroeg papa.

'Ja. We hebben met de dinosaurus-sen en in de zandbak gespeeld. Papa, Teddy vroeg me wie Jezus was, en ik wist niet wat ik moest zeggen.'

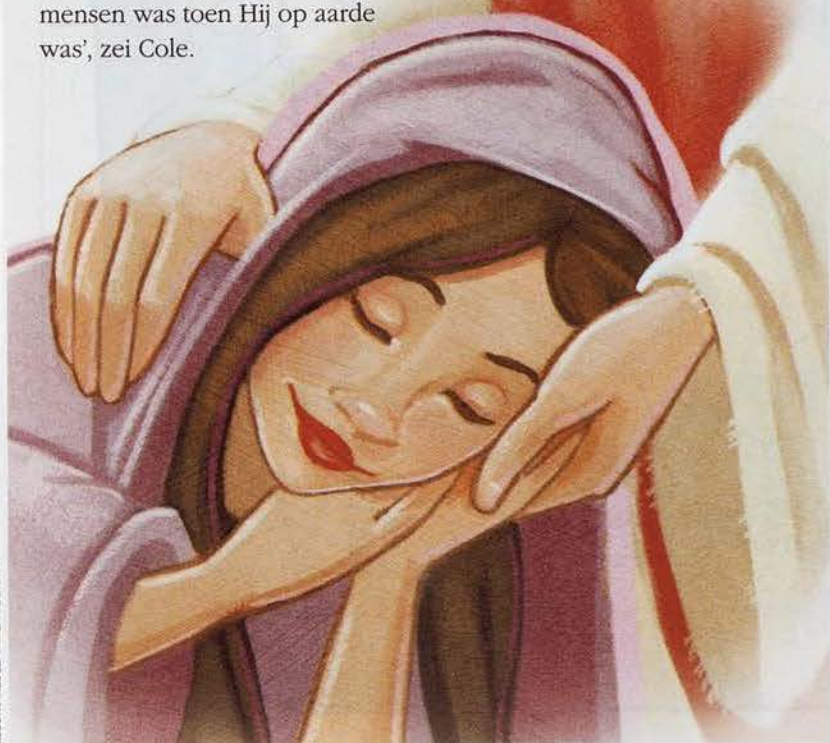
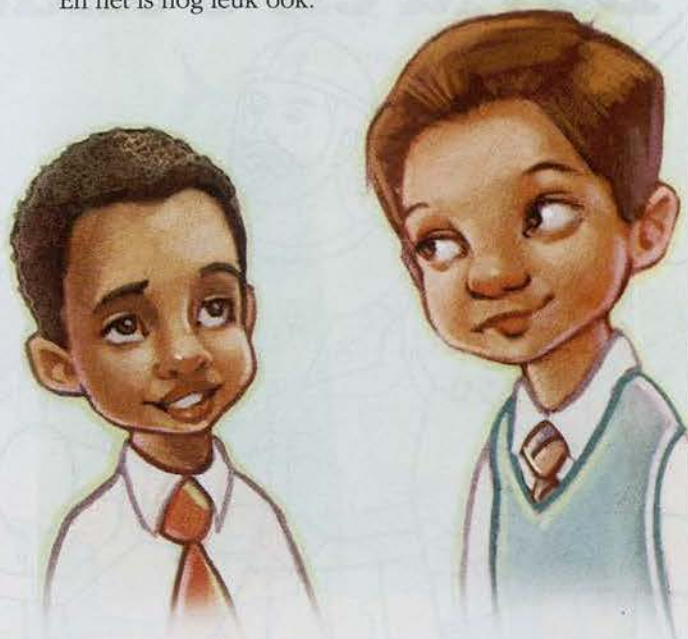
5. Papa wees op een plaat die boven Cole's bed aan de muur hing. Jezus stond erop, omringd door kinderen. 'Waar denk je aan als je naar die plaat kijkt?' vroeg papa.

6. 'Ik denk eraan dat ik op een dag bij Jezus en mijn hemelse Vader wil wonen. En hoe aardig Jezus voor de mensen was toen Hij op aarde was,' zei Cole.

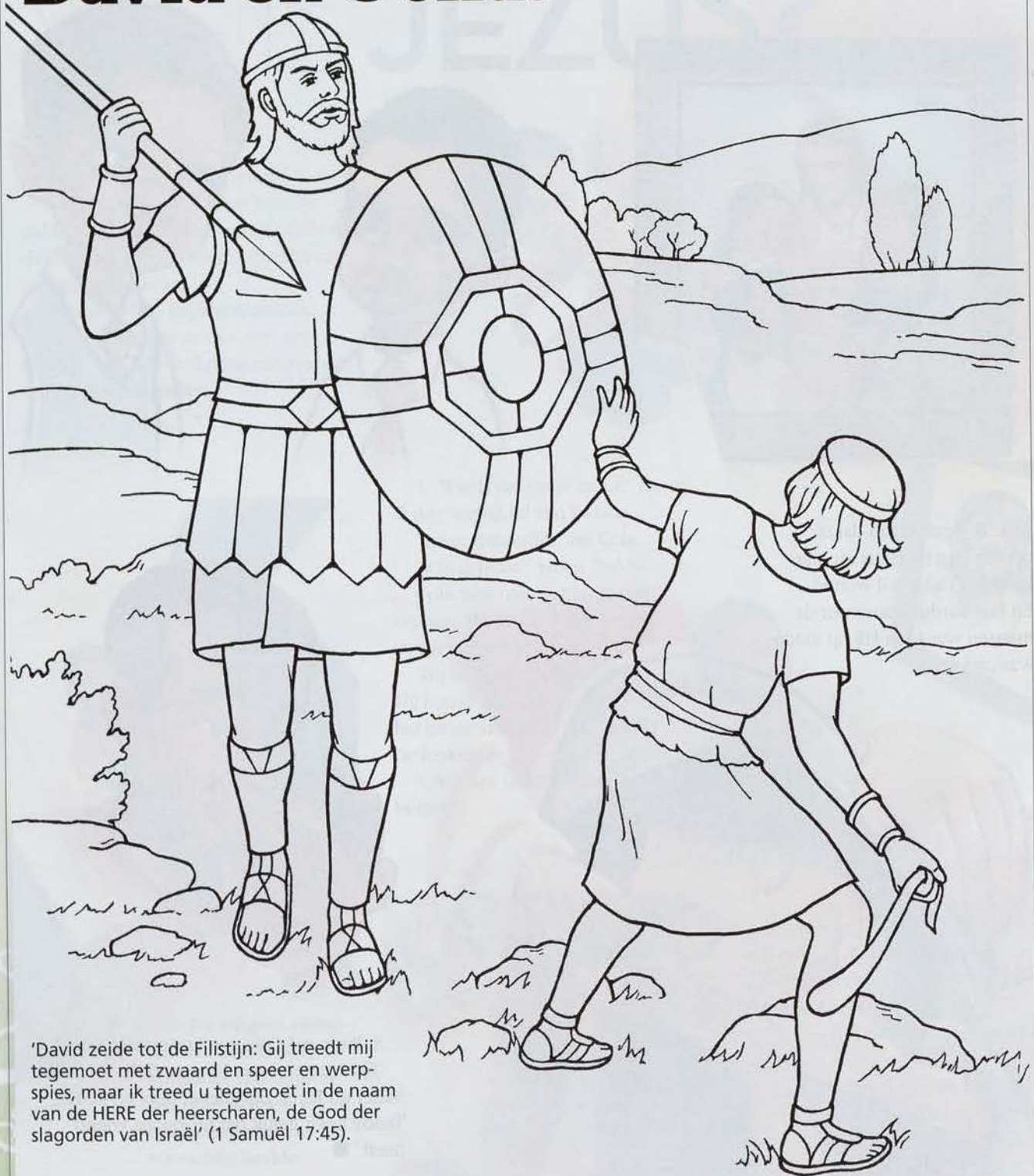
7. 'Het klinkt alsof je Teddy allebei die dingen zou kunnen vertellen', zei papa.

'Misschien wil Teddy een keer met me mee naar de kerk', zei Cole. 'Dan kan hij van alles over Jezus leren. En het is nog leuk ook.'

8. Papa gaf Cole een kus op zijn hoofd. 'Jij bent een beste jongen, Cole. Hemelse Vader en Jezus zijn allebei trots op je. En Teddy heeft geluk dat hij jou als vriend heeft.' ■

David en Goliat

'David zeide tot de Filistijn: Gij treedt mij tegemoet met zwaard en speer en werpspies, maar ik treed u tegemoet in de naam van de HERE der heerscharen, de God der slagorden van Israël' (1 Samuël 17:45).

De trek van de pioniers

Arie Van De Graaff

Deze pioniers proberen thuis te komen. Kun jij ze helpen om het goede pad te vinden?

De belangrijke rol van het zondagsschoolpresidium

Lauren Allen

Kerkelijke tijdschriften

In de wijk Highland 30 (Utah) doen Richard Christiansen en zijn raadgevers in het zondagsschoolpresidium iedere zondag wat er in bijna alle units van de kerk wordt gedaan: ervoor zorgen dat iedere klas een leerkracht heeft en leerlingen vanuit de gang naar hun leslokaal begeleiden.

Maar broeder Christiansen begrijpt dat zijn taken niet beperkt zijn tot het begeleiden van leerlingen en het luiden van de bel.

Een van de belangrijkste opdrachten van ieder quorum of iedere hulporganisatie is de leden evangeliebeginselen bijbrengen die essentieel zijn voor hun eeuwig heil. Een zondagsschoolpresidium, zoals broeder Christiansen en zijn raadgevers, moet als onderwijsdeskundigen in de wijk de leidinggevend van de priesterschap en de hulporganisaties hierbij helpen.

'Het onderwijs is het belangrijkste middel dat de kerk heeft om de leden te versterken, hun getuigenis van de herstelling te vergroten en het eeuwig heil en de verhoging tot stand te brengen', zegt Russell T. Osguthorpe, algemeen zondagsschoolpresident.

Als zondagsschoolpresident van de wijk is broeder Christiansen een hulpbron voor ouders, leiders en leerkrachten om het onderwijs thuis en in de kerk te verbeteren.

'Het gaat om het onderwijs, en als de leerkracht goed lesgeeft, maakt dat de aanwezigen enthousiast om te leren', aldus broeder Christiansen.

Een van de hulpmiddelen waarover een zondagsschoolpresidium beschikt, is de cursus onderwijsverbetering, die tijdens de zondagsschool mag worden gegeven. De cursus bestaat uit 12 lessen die in het boek *Onderwijzen — geen grotere roeping* staan, en kan in opdracht van de bisschop door een lid van het zondagsschoolpresidium worden gegeven.

Volgens broeder Osguthorpe is 'deze cursus nuttig voor alle kerkleden die hun onderwijsvaardigheden willen verbeteren', thuis of in het leslokaal. 'In de lessen leren de deelnemers hoe met de Geest te onderwijzen, hoe aan te zetten tot actief, ijverig leren, en hoe de leden te motiveren om de beginselen van het evangelie in praktijk te brengen.'

Volgens broeder Osguthorpe woont de zondagsschoolpresident de wijkraad bij, zoals vermeld in het *Handboek kerkbestuur, boek 2*, zodat hij weet welke doelen de bisschop voor de leden heeft en kan overleggen hoe het onderwijs kan worden verbeterd om die doelen te bereiken.

Tijdens de wijkraad of gemeenteraad kan de zondagsschoolpresident door de bisschop

of gemeentepresident worden uitgenodigd om beginselen te bespreken die met evangelieonderwijs te maken hebben. Volgens broeder Osguthorpe kan hij ook verslag uitbrengen van de opkomst in de zondagsschoolklassen van jongeren en volwassenen, en kan hij de hulp inroepen van andere wijkleiders om leden te helpen die hulp nodig hebben.

'Het doeltreffendste onderwijs in de kerk vindt thuis plaats, waar getrouwe ouders de evangeliebeginselen naleven en hun kinderen die beginselen bijbrengen. Het doel van de hulporganisaties is om het gezin te helpen bij die heilige taken. Het zondagsschoolpresidium is een hulpbron in de wijk om zowel de ouders als de leerkrachten te helpen bij het vervullen van hun taken', zegt broeder Osguthorpe.

Door het succesrijke onderwijs van ouders en kerkleiders wordt het getuigenis van de leden versterkt en worden ze aangemoedigd om tot Christus komen.

'De enige redelijke manier om de doeltreffendheid van het evangelieonderwijs [in een wijk] te beoordelen, is de getrouwheid van de leden te observeren. Het onderwijs verbetert als meer jongemannen op zending gaan, als meer jongeren [opgroeien en] in de tempel trouwen, als meer ouders de Schriften bestuderen, gezinsavond houden en geregeld naar de tempel gaan.' ■

WIJZIGINGEN IN ONDERWIJSVERBETERING

In een brief van 17 november 2006 heeft het Eerste Presidium aangekondigd hoe de onderwijsverbetering aangepakt behoort te worden. Er heerst nog steeds wat

BEËINDIGD:

De functies coördinator onderwijsverbetering van de ring en coördinator onderwijsverbetering van de wijk zijn komen te vervallen.

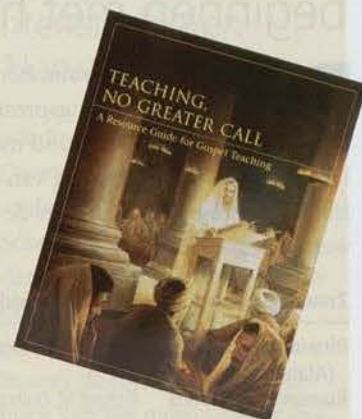
De driemaandelijke bijeenkomst onderwijsverbetering is komen te vervallen.

HULPMIDDELEN VOOR ONDERWIJSVERBETERING

Met gebruik van de Schriften, het lesboek *Onderwijzen* — *geen grotere roeping* (artikelnummer 36123 120), en het gedeelte 'Evangelieonderwijs en leiderschap' in het *Handboek kerkbestuur*, boek 2, kunnen de leden hun onderwijs verbeteren en gehoor geven aan de oproep van president Gordon B. Hinckley (1910–2008) om 'beter dan ooit tevoren' in het evangelie van Jezus Christus te onderwijzen. (Zie 'We Have a Work to Do', *Ensign*, mei 1995, p. 88.)

President Hinckley heeft ook gezegd: 'We moeten onszelf en onze mensen sterk maken en ervoor zorgen dat onze leerkrachten uit hun hart spreken in plaats van uit hun boeken, zodat zij uiting kunnen geven aan hun liefde voor de Heer en zijn kostbare werk. Dan zal het vuur ook in het hart van de leerlingen gaan branden.' (*Teachings of Gordon B. Hinckley* [1977], pp. 619–620.)

Het doel van de cursus

onderwijsverbetering in *Onderwijzen* — *geen grotere roeping* is de kerkleden te helpen hun onderwijsvaardigheden te ontwikkelen en te beseffen hoe belangrijk onderwijsverbetering is. In de cursus worden onderwerpen behandeld als lesgeven met de Geest, actief leren aanmoedigen en effectieve lesmethoden hanteren.

Het lesboek *Onderwijzen* — *geen grotere roeping* is in meer dan dertig talen verkrijgbaar. U kunt contact opnemen met het plaatselijke distributiecentrum. ■

verwarring. Hieronder staat wat door het nieuwe beleid is beëindigd en wat niet.

VOORTGEZET:

De taken van de coördinator onderwijsverbetering berusten nu bij de zondagsschoolpresident van de wijk of gemeente.

De cursus onderwijsverbetering in *Onderwijzen* — *geen grotere roeping* mag nog steeds worden gegeven. ■

Nieuwe zendingspresidenten beginnen met hun werk

De meesten van de ruim honderd nieuwe zendingspresidenten zijn deze maand met hun vrouw aan hun zending van drie jaar in zendingsgebieden over de hele wereld begonnen.

Zendingsgebied Nieuwe president

Birmingham (Alabama)	Richard N. Holzapfel
Buenos Aires-Noord (Argentinië)	Richard M. Gulbrandsen
Buenos Aires-Zuid (Argentinië)	Michael J. Stapley
Córdoba (Argentinië)	Alfredo L. Salas
Mesa (Arizona)	R. Spence Ellsworth
Tempe (Arizona)	Dean L. Howes
Jerevan (Armenië)	Reese A. Carter
Brisbane (Australië)	Fritjof F. Langeland
Melbourne (Australië)	Dennis R. Lifferth
Perth (Australië)	Paul L. Cahoon
Campinas (Brazilië)	R. Marshall Tanner
Curitiba (Brazilië)	Derek L. Cordon
Goiania (Brazilië)	Ramon C. Prieto
João Pessoa (Brazilië)	Gordon J. Hall
Londrina (Brazilië)	Eduardo L. M. Tavares
Ribeirão Preto (Brazilië)	Gilson R. Prieto
Santa Maria (Brazilië)	Isaias D. Ribeiro
La Paz (Bolivia)	Hector K. Quintanilla
Santa Cruz (Bolivia)	Fernando E. Calderon
Carlsbad (Californië)	Bruce M. Cook
Long Beach (Californië)	Ted F. Bubert II
Los Angeles (Californië)	Stephen R. Baker
San Bernardino (Californië)	William E. Jardine
Edmonton (Canada)	Chris W. Campbell
Montreal (Canada)	Nelson C. Cannon
Toronto-West (Canada)	Bradford J. Brower
Antofagasta (Chili)	Leland E. Bruce
Concepción (Chili)	Neill W. Humphrey
Rancagua (Chili)	James D. MacArthur
Santiago-West (Chili)	Richard W. King
Denver-Zuid (Colorado)	Alan R. Maynes
Barranquilla (Colombia)	Carlos A. Gaviria
Praag (Tsjechië)	David R. Irwin

Lubumbashi (Democratische Republiek Kongo)	Gary L. Packer
Kopenhagen (Denemarken)	Jens H. Andersen
Gayaquil-Zuid (Ecuador)	Javier Montalti
Leeds (Engeland)	Jerel D. Lindley
Jacksonville (Florida)	James W. Barry
Orlando (Florida)	Garth V. Hall
Tallahassee (Florida)	Dale Jensen
Tampa (Florida)	Bruce P. Summerhays
Retalhuleu (Guatemala)	José E. Maravilla
Honolulu (Hawaiï)	John C. Dalton IV
San Pedro Sula (Honduras)	Ronald L. Veirs
Boise (Idaho)	Kent H. Cannon
Bangalore (India)	Randy D. Funk
Indianapolis (Indiana)	Kent H. Collins
Jakarta (Indonesië)	George H. Groberg
Des Moines (Iowa)	Dirk O. Jergensen
Milaan (Italië)	David R. Wolfgramm
Rome (Italië)	Thomas Kelly
Nagoya (Japan)	Scott O. Baird
Nairobi (Kenia)	Steven H. Broadbent
Daejeon (Korea)	Mark C. Furniss
Chihuahua (Mexico)	Gerardo Angulo
Culiacán (Mexico)	Rolando Cantu
León (Mexico)	Karim Del Valle
Mérida (Mexico)	Netzahualcoyotl Salinas
Mexico-Stad-Oost (Mexico)	Robert H. Hicken
Mexico-Stad-Noord-west (Mexico)	Tom R. Tervort
Mexico-Stad-West (Mexico)	Carlos Villarreal
Monterrey-Oost (Mexico)	Alan R. Walker
Villahermosa (Mexico)	Nicolas Castañeda
Detroit (Michigan)	Douglas D. Holmes
St. Louis (Missouri)	Stephen D. Clark
Ulaanbaator (Mongolië)	Kris J. Mecham
Las Vegas-West (Nevada)	Jerry B. Black
Manchester (New Hampshire)	David L. Wilkey
Albuquerque (New Mexico)	Wayne K. Miller
Farmington (New Mexico)	Spencer V. Jones
Rochester (New York)	Jack R. Christianson
Managua-Noord (Nicaragua)	Carlos F. Arredondo

Managua-Zuid (Nicaragua)	Javier F. Monestel
Enugu (Nigeria)	John K. Buah
Oklahoma City (Oklahoma)	Nolan S. Taylor
Panama-Stad (Panama)	Craig L. Ward
Asunción-Noord (Paraguay)	Horacio D. Madariaga
Philadelphia (Pennsylvania)	William A. Schaefermeyer
Arequipa (Peru)	Arturo Fernández
Cusco (Peru)	Wilson B. Calderon
Lima-Noord (Peru)	Lawrence P. Blunck
Lima-West (Peru)	J. Scott Dorius
Trujillo (Peru)	Terry D. Turk
Butuan (Filipijnen)	Mernard P. Donato
Cagayan de Oro (Filipijnen)	William A. Hernaez
Cauayan (Filipijnen)	Rodolfo A. Carlos
Iloilo (Filipijnen)	Ryan V. Pagaduan
Naga (Filipijnen)	Ronald D. Bliesner
Quezon City (Filipijnen)	David W. DeLaMare
Warschau (Polen)	Stanford W. Nielson
San Juan (Puerto Rico)	Jorge M. Alvarado
Moskou (Rusland)	Stephen J. Sorenson
Samara (Rusland)	Ralph J. Sartori
Freetown (Sierra Leone)	Richard Roggia
Durban (Zuid-Afrika)	James C. Von Stetten
Malaga (Spanje)	Richard R. Clegg
Taichung (Taiwan)	Clark T. Bishop
Fort Worth (Texas)	Joseph M. Sagers
McAllen (Texas)	Stephen J. Trayner
San Antonio (Texas)	Stephen E. Jones
Nuku'alofa (Tonga)	'Aisake K. Tukuafu
Kampala (Uganda)	Eric C. Jackson
Montevideo-West (Uruguay)	Ronald W. Heaton
Salt Lake City (Utah)	Bruce R. Winn
Salt Lake City-Zuid (Utah)	Bruce E. Miller
St. George (Utah)	Keith G. Leonard
Valencia (Venezuela)	Jorge G. Montoya
Richmond (Virginia)	James C. Pery
Washington DC-Noord	James R. Matsumori
Everett (Washington)	D. Keith Wilson
Kennewick (Washington)	Leonard D. Greer
Seattle (Washington)	Todd S. Larkin
Milwaukee (Wisconsin)	Timothy M. Jones ■

Kerk brengt veranderingen in zendingsgebieden aan

Om de hulpbronnen beter op de veranderende behoeften af te stemmen heeft de kerk tien nieuwe zendingsgebieden georganiseerd en andere met nabijgelegen zendingsgebieden samengevoegd. Daardoor is het totale aantal zendingsgebieden nu 340.

De kerk heeft de volgende zendingsgebieden georganiseerd:

Lubumbashi (Democratische Republiek Kongo), Retalhuleu (Guatemala), Mexico-Stad-Noordwest (Mexico), Villahermosa (Mexico), Farmington (New Mexico), Managua-Noord (Nicaragua) [het zendingsgebied Managua (Nicaragua) wordt nu het zendingsgebied Managua-Zuid (Nicaragua) genoemd], Cusco (Peru), Lima-West (Peru), Iloilo (Filipijnen), en St. George (Utah).

De kerk heeft de volgende zendingsgebieden samengevoegd:

De zendingsgebieden Melbourne-Oost en Melbourne-West (Australië) zijn samengevoegd tot het zendingsgebied Melbourne (Australië).

De zendingsgebieden Sydney-Noord en Sydney-Zuid (Australië) zijn samengevoegd tot het zendingsgebied Sydney (Australië).

De zendingsgebieden San Juan-Oost en San Juan-West (Puerto Rico) zijn samengevoegd tot het zendingsgebied San Juan (Puerto Rico). Gedeelten van het oostelijke zendingsgebied zijn toegevoegd aan het zendingsgebied Santo Domingo-Oost (Dominicaanse Republiek) en het zendingsgebied West-Indië.

Het zendingsgebied Hamburg

(Duitsland) maakt nu deel uit van het zendingsgebied Berlijn (Duitsland).

De zendingsgebieden München/Oostenrijk, Zürich (Zwitserland) en delen van het zendingsgebied Frankfurt zijn samengevoegd tot het zendingsgebied Alpen (Duitssprekend).

De zendingsgebieden Chicago-Noord en Chicago-Zuid (Illinois) zijn samengevoegd tot het zendingsgebied Chicago (Illinois).

Het zendingsgebied Peoria (Illinois) is samengevoegd met de zendingsgebieden Des Moines (Iowa), St. Louis (Missouri) en Omaha (Nebraska).

De zendingsgebieden Dublin (Ierland) en Edinburgh (Schotland) zijn samengevoegd tot het zendingsgebied Schotland/Ierland.

Het zendingsgebied Catania (Italië) is samengevoegd met de zendingsgebieden Rome en Milaan (Italië).

Het zendingsgebied Hiroshima (Japan) is samengevoegd met de zendingsgebieden Fukuoka en Kobe (Japan).

Het zendingsgebied Seoul-West (Korea) maakt nu deel uit van het zendingsgebied Seoul (Korea).

Het zendingsgebied Cherry Hill (New Jersey) is samengevoegd met de zendingsgebieden Morristown (New Jersey) en Philadelphia (Pennsylvania).

Het zendingsgebied Cincinnati (Ohio) is samengevoegd met de zendingsgebieden Columbus (Ohio) en Charleston (West Virginia).

Het zendingsgebied Bilbao (Spanje) is samengevoegd met de zendingsgebieden Barcelona en Málaga (Spanje). ■

Ouderling Oaks spreekt rechtenstudenten op Harvard toe

Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft onlangs studenten op de Harvard Law School toegesproken.

Ieder jaar nodigt de Harvard Law School Latter-day Saint Students Organization een lid van de kerk uit om over de fundamentele leerstellingen van het mormonisme te spreken en vragen van studenten te beantwoorden.

Ouderling Oaks legde uit dat de heiligen der laatste dagen geloven dat onze hemelse Vader, Jezus Christus en de Heilige Geest drie afzonderlijke personen zijn, maar één in doel en streven. Hij legde ook het doel van het leven uit door in het kort het heilsplan te bespreken.

Hij gaf zijn getuigenis van Jezus Christus en de macht van de verzoening, en zei: 'Voor mij is het wonder van de verzoening van Jezus Christus onbegrijpelijk, maar de Heilige Geest heeft mij een getuigenis gegeven van de waarheid ervan. En ik verheug me dat ik die leer mag verkondigen.'

Hij legde uit dat de kerk zich verlaat op bronnen van waarheid, zoals hedendaagse openbaring en Schriftuur.

'Wij zijn niet op wereldse wijsheid of menselijke filosofieën gegrond — hoe traditioneel of gerespecteerd die ook zijn', zei hij. 'Ons getuigenis van Jezus Christus is gebaseerd op de openbaringen van God aan zijn profeten en aan ons persoonlijk.' ■

Kardinaal looft gezamenlijke inspanningen om godsdienstvrijheid te beschermen

In de eerste toespraak die een kardinaal op de Brigham Young University hield, zei kardinaal Francis George dat de katholieken en de heiligen der laatste dagen samen de godsdienstvrijheid in de Verenigde Staten moeten verdedigen.

'Als de regering niet in staat is om het geweten van haar

burgers te beschermen, moeten met name die godsdienstige organisaties die op het evangelie van Jezus Christus zijn gebaseerd, de vrijheid van de mens beschermen', vond hij.

Kardinaal George, de aartsbisschop van Chicago en president van de United States Conference of Catholic Bishops, sprak in het Marriott Center in Provo (Utah) een groep van twaalfduizend studenten en faculteitsleden van de kerk toe.

Hij sprak zijn dankbaarheid uit dat 'katholieken en heiligen der laatste dagen elkaar

beschouwen als betrouwbare partners in de verdediging van gezamenlijke zedelijke beginselen.'

Beide kerken hebben samen een standpunt ingenomen wat betreft abortus, pornografie en homohuwelijken, zei hij.

'Godsdienstvrijheid kan niet gereduceerd worden tot vrijheid van aanbidding of persoonlijke gewetensvrijheid. Godsdienstvrijheid houdt in dat godsdiensten en godsdienstige personen het recht hebben om hun invloed in de samenleving uit te oefenen.' ■

KORT WERELDNIEUWS

Ogdentempel wordt gerenoveerd

De bijna veertig jaar oude Ogdentempel wordt in 18 tot 24 maanden volledig gerenoveerd. Het ontwerp van het interieur blijft hetzelfde, maar het exterieur krijgt een nieuw ontwerp, met nieuw steen en glas. Het gebouw wordt aan de seismische normen aangepast, met de laatste technologie en energiezuinige apparatuur. Er wordt ook een ondergrondse parkeergarage aangelegd.

Nieuw bedeltje voor jongevrouwen

In combinatie met verscheidene veranderingen in het programma Persoonlijke vooruitgang, is er nu een bedeltje beschikbaar voor jongevrouwen die de normale vereisten hebben overtroffen. Om zo'n bedeltje te krijgen, kan een jongevrouw opnieuw het Boek van Mormon lezen en veertig extra uren dienstbetoon verrichten nadat ze haar onderscheiding Voorbeeldige jongevrouw heeft ontvangen. Als onderdeel van dat dienstbetoon helpt zij een andere jongevrouw met het bereiken van de doelen in haar persoonlijke vooruitgang. Deze onderscheiding is een bedeltje dat aan hetzelfde kettinkje kan worden gedragen als het medaillon.

Tentoonstelling over Latijns-Amerikaanse heiligen

Het Museum voor kerkgeschiedenis heeft onlangs een nieuwe tweetalige tentoonstelling geopend die 'Mi Vida, Mi Historia: verhalen over geloof en inspiratie van Latijns-Amerikaanse heiligen', wordt genoemd, met ervaringen uit het leven van 24 leden. Hun foto's zijn opgehangen, en bij interactieve, audiovisuele kiosken kunnen bezoekers meer over het leven van de deelnemers te weten komen. De tentoonstelling is on line in het Engels en Spaans beschikbaar op lds.org/museum. Klik op **Exhibits and Galleries**, en dan op **Current Exhibits**. ■

POST

Zij weerspiegelen de liefde van de Heiland

Toen we de boodschap van het Eerste Presidium bestudeerden, leerden we hoe we de leringen aan jonge kinderen en tieners kunnen aanpassen. Dat is nuttig voor ons gezin en voor de gezinnen die we bezoeken. We weten dat u de waarheden van het evangelie eenvoudig, toepasbaar en duurzaam weergeeft. President Monson is de profeet van God, en de leden van het Eerste Presidium weerspiegelen de liefde van de Heiland als ze ons onderwijzen en voor ons bidden. Wij houden van hen en bidden voor hen.

Familie Dias, Brazilië

Waardevolle posters

De posters in het tijdschrift zijn bijzonder waardevol voor ons gezin. Zij geven ons een korte, duidelijke, visuele boodschap over de leringen van de kerk. We hebben een lijstje naast onze voordeur gehangen en om de paar weken hangen we er een nieuwe poster in. Dat is voor ons een hulpmiddel om de geboden te onderhouden. We hebben alle posters afgedrukt die sinds 2001 op het internet beschikbaar zijn — ze zijn echt een zegen voor ons. Dank u wel!

Familie Schwarzwälder, Duitsland

Stuur uw reacties of suggesties naar liahona@ldschurch.org. Inzendingen kunnen ingekort of duidelijker geformuleerd worden. ■

IDEEËN VOOR DE GEZINSAVOND

Deze uitgave bevat artikelen en activiteiten die gebruikt kunnen worden voor de gezinsavond. Hieronder staan enkele voorbeelden.

'Gezegend door mijn roeping', p. 11: Als u deze les geeft, kunt u bespreken hoe de Heer de lasten van de schrijver verlichtte toen ze met heel haar hart diende. Laat de gezinsleden vertellen hoe zij gezegend zijn toen zij de Heer dienden.

'Wat hebben de pioniers ons gegeven?', p. 16: U kunt de vier punten van wijsheid noteren die president Stephen L. Richards ons in zijn artikel geeft. Bespreek hoe ieder punt uw gezin kan sterken, en een zegen kan zijn voor hen die in uw voetsporen treden.

'Vol vertrouwen vertellen over het evangelie', p. 30: U kunt met uw gezinsleden bespreken hoe u de volgende uitspraak uit het artikel kunt toepassen: 'Onthoud alsjeblieft dat je niet moet denken dat je je geloofsovertuiging hoeft te rechtvaardigen; je hoeft die alleen maar in een liefdevolle, vriendelijke geest uit te leggen. De waarheid zegeviert altijd als er in ware leer wordt onderwezen.'

'Hij zei: "Absoluut niet"', p. 58: Als u het verhaal hebt voorgelezen of samengevat, kunt u een rollenspel spelen om uit te beelden hoe we op verleidingen kunnen reageren. Gezinsleden kunnen oefenen door net als Chase hardop te zeggen: 'Absoluut niet.'

En de gezinsavond dan?

'En de gezinsavond dan? Hebben we vanavond geen gezinsavond?' vroeg Leilani, mijn dochter van zes. Ik kreeg een schuldgevoel. Mijn man en ik hadden geprobeerd om gezinsavond te houden, maar door tijdgebrek hadden we het al een tijd niet gedaan. Leilani herinnerde ons eraan dat we de gezinsavond om geen enkele reden mochten verzuimen.

Nu Leilani en haar zus, Nadia, ouder zijn geworden, willen ze graag tijdens de gezinsavond vertellen wat ze op het jeugdwerk hebben geleerd. Ze tekenen zelfs hun eigen visuele hulpmiddelen om de beginselen te illustreren. Als ouders verheugen we ons als we ze over het evangelie horen praten, en vaak kunnen we wat dieper op het onderwerp ingaan.

'En de gezinsavond dan? Hebben we vanavond geen gezinsavond?' zijn woorden die ik niet graag hoor. Ik weet dat we onze kinderen het best kunnen onderwijzen als ze nog jong zijn. De wereld oefent haar invloed uit, maar als wij samen met onze kinderen werken en groeien, kunnen we ons doel bereiken en ze tot beginselvaste mannen en vrouwen opvoeden.

Patricia Cárdenas de Prado, Guatemala ■

VECHTEN, VLUCHTEN OF KLAPPEN INCASSEREN?

R. Val Johnson
Kerktijdschriften

Ik wist die middag, toen ik veertien jaar was, niet wat ik moest doen. Ik stond met mijn rug naar de buitenmuur van mijn school, en een pestkop was me aan het slaan. Omdat ik omringd was door een stuk of zes van zijn vrienden, besloot ik de klappen maar te incasseren.

Hij sloeg met zijn vuist en schopte me. Heel vaak.

Eindelijk ging hij weg met zijn vrienden. Mijn bus kwam en ik stapte in. Ik liet mijn hoofd hangen tot de bus bij mijn halte kwam. Zelfs nu, vijftig jaar later, vraag ik me nog steeds af of ik gewoon laf was, of christelijke verdraagzaamheid toonde.

Deze ervaring werpt enkele lastige vragen op waar wij als heiligen der laatste dagen mee te maken krijgen. Als onze geloofsovertuiging wordt aangevallen, vechten we dan, vluchten we of incasseren we de klappen?

De woorden van de Heiland lijken duidelijk: 'Wie u een slag geeft op de rechterwang, keer hem ook de andere toe' (Matteüs 5:39). Ik heb me vaak afgevraagd of Jezus gewoon een metafoor gebruikte om zijn volgelingen te leren dat je niet bloedig moet terugslaan als men je beledigt, terwijl dat wel gebruikelijk was? Misschien.

Maar denk eens aan de raad die in de Leer en Verbonden staat.

In 1833 werd de kerk hevig vervolgd, vooral in Missouri. De kerkleden namen de wapens op om hun leven te verdedigen. Op dat moment openbaarde de Heer afdeling 98. Daarin leerde Hij ze verdraagzaamheid — tot op zekere hoogte. Ze hadden het recht om zichzelf te verdedigen, maar als ze daarvan afzagen, zou Hij hen belonen. Als de overtreders om vergeving vroegen, moesten de heiligen hun 'zevenmaal zeventig' keer vergeven (vs. 40). Mochten ze de strijd willen aangaan, dan moesten ze eerst aandringen op vrede en mochten ze alleen strijden als de Heer het gebod.

FOTOILLUSTRATIE DAVID STOKER

Als we met vervolging te maken krijgen, welke keuzes hebben we dan als discipelen van Christus?

De tijden zijn sinds die verschrikkelijke periode veranderd, maar in sommige opzichten wordt de kerk nog steeds aangevallen. Onze leer wordt over het algemeen verkeerd begrepen. Slecht geïnformeerde aannames, onlogische beschuldigingen en keiharde leugens doen de ronde als zijnde waarheid.

Wat moeten we doen? Als discipelen die ernaar streven om 'te allen tijde en in alle dingen en op alle plaatsen' als getuigen van God te staan (Mosiah 18:9), moeten we iets doen. We kunnen niet vluchten. Dus vechten we, of incasseren we de klappen?

Daarvoor kunnen we opzien naar de profeten. Ik heb bij de afgelopen algemene conferenties een aantal toespraken opgemerkt over het standpunt van de kerk inzake controversiële kwesties. De sprekers berispen niet, maar ze capituleren ook niet. Vaak zoeken ze naar gemeenschappelijke overtuigingen met hen die het niet met ons eens zijn. Zij geven blijk van respect. Zij proberen te begrijpen en begrepen te worden.¹

Het kan voorkomen dat we maar één keus hebben, om te vechten, te vluchten of de klappen te incasseren. Maar vaak is er een beter alternatief. We kunnen andere mensen in liefde de hand reiken, zoals Jezus en zijn apostelen. ■

NOOT

1. Zie Dallin H. Oaks, 'De liefde en de wet', *Liahona*, november 2009, p. 26; Jeffrey R. Holland, 'Veiligheid voor de ziel', *Liahona*, november 2009, p. 88; Jeffrey R. Holland, 'Mijn woorden houden nimmer op', *Liahona*, mei 2008, p. 91; Robert S. Wood, 'De vrede van de Heer verspreiden' *Liahona*, mei 2006, p. 93.

WOORDEN VAN CHRISTUS

KOPIËREN NIET TOEGESTAAN

Kirk Richards, De dragers

Op 4 november 1856 kwamen redders met leden van de afgematte en verhongerde handkargroep van Martin aan bij de rivier de Sweetwater in Wyoming. Er dreven ijsschotsen in de rivier, die dertig meter breed was en hier en daar zo diep dat men er tot zijn middel in kwam te staan. Toen de pioniers dit zagen, riepen velen de Heer aan om hulp, omdat deze aanblik hen het drama bij de rivier de Platte van enkele dagen daarvoor in herinnering bracht, waar velen leden en er zelfs dodelijke slachtoffers te betreuren waren. Enkele jonge redders boden vrijwillig aan om vrouwen, kinderen en zwakke mannen naar de andere kant

van de ijskoude rivier te dragen. Daar deden ze een groot deel van de dag over. Hun mededogen en moed zijn een goed voorbeeld van de geest van de bergrede van de Heer — en dat geldt ook voor de opoffering en het lijden van die handkarheiligen die zich zwoegend naar Zion begaven.

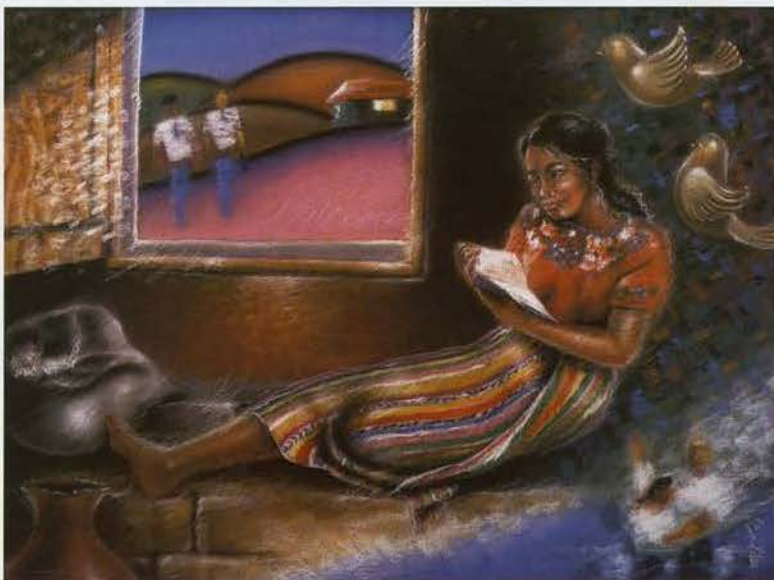
'Zalig die treuren, want zij zullen vertroost worden. (...)

'Zalig de vervolgd en om der gerechtigheid wil, want voor zodanigen is het koninkrijk Gods. (...)

'Verblijdt u en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen' (Matteüs 5:4, 10, 12).

090610
01 APR 2013 DUTCH

#BXBCFDC
#LDU1677259598/8#
KAREN BOZENDAHN
15 E NORTH TEMPLE RM 249
SALT LAKE CITY UT 84150 1600

MET DANK AAN HET MUSEUM VOOR KUNSTGESCHIEDENIS

De groei van de kerk in Midden- en Zuid-Amerika is indrukwekkend geweest en is dat nog steeds. De leden daar houden van het Boek van Mormon (zie boven).

Maar niet alle landen staan ons de verkondiging van het evangelie toe. Net als vorige profeten heeft onze huidige profeet, president Thomas S. Monson, ons gevraagd om te blijven bidden en geloof te oefenen 'voor de gebieden waar onze invloed beperkt is en waar we het evangelie momenteel niet vrijelijk mogen uitdragen. Als we blijven bidden, kunnen er wonderen gebeuren.' Laten wij de aansporing van onze profeet ter harte nemen. Net als in het verleden zullen er in antwoord op onze gebeden nieuwe gebieden opengesteld worden voor het evangelie. Zie 'De aarde vervullen', pagina 24.

Account #: 1677259598

15

3

